

Giới thiệu Hồi ức Sông Nile

Nếu bạn đã đọc bộ truyện tranh nổi tiếng Nữ hoàng Ai Cập, bạn hẳn sẽ rất thích thú với truyện Hồi ức Sông Nile, truyện cũng lấy bối cảnh Ai Cập cổ xưa và các quốc gia vùng Trung Á cổ đại. Truyện mang màu sắc truyện lịch sử nhưng cũng pha chút tưởng tượng.

Truyện kể về một cô nàng siêu trộm quốc tế của thế kỷ 21, thông minh, kiên cường, ý chí sinh tồn cao, lạc quan, giàu lòng nhân ái... nhưng vô cùng cố chấp. Cô lạc theo dòng thời gian trở về quá khứ về vùng đất cổ xưa huyền bí, xuôi theo dòng sông Nile nhiệm mầu và linh thiêng, cô xuất hiện để rồi gặp được một người.

Chàng - một pharaon quyền lực mạnh mẽ, bá đạo, si tình, tính chiếm hữu cao... tham vọng lớn có thể bất chấp mọi thứ để đạt mục đích.

Hai con người, hai mảnh kí ức, hai đường thẳng song song tưởng chừng không giao nhau nhưng định mệnh lại đưa họ đến gần nhau để rồi cùng viết nên những trang hồi ức trên dòng sông thần thánh của Ai Cập vĩ đại.

Liệu tình yêu này sẽ còn tiếp diễn bao lâu, có thể tồn tại cùng không gian và thời gian không, mảnh đất kì bí này còn ẩn chứa những điều gì, cùng đọc truyện để giải đáp những thắc mắc này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chết Đi Sống Lại

Những giọt nắng yếu ớt cuối ngày cũng dần tắt liệm bỏ lại trong không gian bao la là một mảnh đen tối trầm mặc như tâm hồn của Ivy lúc này “lại một ngày vô nghĩa trôi qua” nghĩ thầm nàng khẽ nhếch môi tự giễu bản thân

Khép quyển sách đang đọc dở trên tay, đưa đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng hư không xa xa. Bóng tối cùng sự im lặng không khỏi khiến Ivy chạnh lòng hồi tưởng những chuyện đã xảy ra: nàng vốn có một gia đình hạnh phúc, vốn là đứa vô ưu vô lo như bao đứa nhỏ ngây thơ khác... Rồi một ngày cha nàng phản bội vợ con bỏ theo người phụ nữ khác. Mẹ nàng chọn sự giải thoát bằng cách uống cả trăm viên thuốc ngủ. Ivy còn nhớ ôm xác bà lạnh băng trong đôi tay bé nhỏ nàng đau lòng tột độ đau đến bất tri bất giác. Mãi đến khi có người phát hiện báo cảnh sát. Sau đó nàng được đưa vào cô nhi viện. Suốt hai năm ở đây nàng như một người đã chết không để tâm đến bất cứ thứ gì.

Một buổi sáng cuối đông năm Ivy lên mười, phát hiện ánh mắt người đàn bà xinh đẹp chăm chú dò xét mình. Ivy rúng động không tự chủ bước về phía người phụ nữ đôi mắt hút hồn kia. Im lặng ngược nhìn, thật lâu sau người phụ nữ khẽ mỉm cười nói “có muốn đi cùng ta không nhóc con?” thu lại ánh mắt dò xét bà ta làm động tác nheo mắt tiếp lời “ta sẽ dạy con lấy bất kỳ thứ gì con muốn”. Trong vô thức Ivy gật đầu. Đó là Alice một siêu trộm nổi tiếng thế giới...

Suốt mười hai năm không ngừng cố gắng dưới sự dạy dỗ khắc nghiệt của mẹ nuôi Alice, Ivy trở thành “nữ đạo chích siêu cấp”. Nàng cũng dần chôn chặt quá khứ buồn vào lòng vui vẻ lạc quan hơn. Nàng thích tự do - muốn làm gì thì làm, quý trọng sinh mạng – từng chết đi sống lại càng hiểu rõ - được sống đã là hạnh phúc vì vậy nàng càng phải sống thật tốt. Nhưng lại không thể yêu thương một ai thật lòng nàng sợ như mẹ - tình cảm khiến người ta yếu đuối mất tự chủ mà nàng thì ko thích như vậy...

Reng ..... Reng .....

Điện thoại reo vang kéo Ivy trở về với thực tế. Bước nhanh đến bàn để điện thoại tiện thể đem thân thể lười biếng chôn người vào sofa cầm chiếc điện thoại thấy dây số lạ Ivy chần chờ rồi nhấn nút nghe “Alo! xin hỏi ai đâu...” chưa kịp nói hết câu đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào đầy sùng nịch của mẹ nuôi “Ivy có nhớ mama ko? Lấy xe ra sân bay T đón mama đi, mama có quà cho con! mama đợi, nhanh nhé!” chưa kịp trả lời đầu dây bên kia đã cúp máy

Đúng tác phong bá đạo của mẹ nuôi Ivy chán nản lắc đầu miễn cưỡng đứng dậy với tay lấy chìa khóa chiếc Audi A6 mui trần nhanh chóng ra khỏi cửa lấy xe đến sân bay T. Gió đêm se lạnh khẽ rung mình nhưng nàng lại thích cảm giác buốt buốt da thịt thể này. Với tay mở một ca khúc sôi động Ivy nhún nhảy vai theo điệu nhạc.

Xe đang chạy với tốc độ khá cao trên đường bỗng nhiên một đứa bé băng ngang trước đầu xe, Ivy giật nảy mình phản ứng vô điều kiện nàng xoay mạnh vô-lăng đứa bé thoát khỏi cái chết trong gang tấc nhưng...

Ầm... tiếng chiếc xe va đập mạnh vào cột điện, trong khoảng khắc cuối cùng Ivy thấy máu của mình chảy ra rất rất nhiều. Không nàng là siêu trộm quốc tế luôn sẵn sàng đối mặt nguy hiểm thậm chí là cái chết nhưng... nhưng lý do phải là bị súng bắn hay bị bắt rồi thủ tiêu chứ... Sao lại là vì tai nạn giao thông vì tránh một đứa nhóc. Thế này “đồng nghiệp” trong giới “đạo chích” sẽ cười khinh bỉ nàng mất (lạ chị = chết đến nơi còn sĩ diện). Nghĩ đến

đây nàng thắm rủa “tổ sư người nào để đứa bé chạy lung tung ra đường hại nàng chết oan”. Cơ thể đau nhức như vừa bị nghiền dưới máy xay thịt, khiến ý thức nàng dần liệm đi trong mê mang nàng không ngừng cầu nguyện “ông trời tôi ko muốn chết thể này. Tôi muốn sống ... muốn sống ... sống ...”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên Qua Ai Cập Cổ Đại

Ko phải là con đau thịt nát xương tan như vừa rồi nhưng cũng không thể nói hoàn toàn “dễ chịu”. Bị đánh thức bởi tiếng nói ồn ào xung quanh, Ivy một mồi cổ mở mắt trong tình trạng toàn thân ê ẩm. Điều đầu tiên Ivy nhận thức là xung quanh có rất nhiều người họ nói thứ ngôn ngữ mà Ivy chưa nghe qua bao giờ (mặc dù số quốc gia nàng “ghé thăm” trên thế giới ko phải là ít) nhưng kỳ lạ là nàng lại hiểu lời họ nói. Mà cách ăn mặc của những người này rất giống trong phim Cleopatra mà nàng từng xem “đang quay phim sao?” rất nhanh nàng loại bỏ suy nghĩ này vì cảnh tượng trước mắt thật đến trăm phần trăm. Bằng thần kinh nhạy bén Ivy liên kết những sự kiện đã xảy ra “tai nạn - ngôn ngữ kỳ lạ - trang phục người ai cập cổ đại” vài giây sau nàng nở một nụ cười rộng đến mép tai “mình còn sống, sống là tốt, sống là quá tốt...” không ngừng lặp đi lặp lại như thế, rồi chợt nhủ chặt đôi mày khiến nụ cười chưa kịp tắt kết hợp với đôi mày nhíu lại nhìn mặt Ivy lúc này quai gò vô cùng mất tự nhiên “xuyên không, nàng xuyên không”. Từ vui mừng chuyển sang lo lắng chỉ trong vòng 1 cái chớp mắt chắc cũng chỉ có người này làm được ==

Ivy phục hồi trạng thái bình tĩnh ngay sau đó. Nàng mặc kệ có xuyên hay không với nàng “sống” là quan trọng nhất. Không làm siêu trộm ở thế kỷ 21 được thì ta về cổ đại “trộm vật” cũng không tồi, nàng không tin với “tài năng đạo chích” của mình lại chết đói ở đây đâu... “Lũ nô lệ khốn kiếp” tiếng hét chói tai của tên béo ú nét mặt dữ tợn căng lên bóng lưng vì lớp mỡ dày vang lên “phải nghe lời những các vị chủ nhân mua chúng này không thì tao đánh chết” hần hét tiếp, tay phải cầm cái roi da vung lên quật “bộp” xuống nền đất. Xong hần lại hướng về đám đông nở nụ cười giả tạo “chào hàng” Ivy chỉ muốn xông lên đập vào cái bản mặt thối kia cho hần “ngủm” luôn. Nhìn lại bản thân lúc này nàng phát hiện cơ thể hơi đau nhức rất nhiều vết thương mới có cũ có toàn bộ là vết roi “chết tiện, lão béo khốn kiếp dám đánh nàng, có cơ hội nàng sẽ cho người thành heo quay” thắm rủa. Hai tay bị trói gô sau lưng bằng sợi thừng to dùng buộc chặt đến nỗi cổ tay đều rớm máu. Nàng hừ lạnh dùng một chút xảo thuật nói lỏng sợi dây chuyện này đối với siêu trộm như nàng quá dễ dàng, không vội tháo dây hoàn toàn này quyết định “ôm cây đợi khỉ” xem tình hình không khéo đánh bài chuẩn không được bị hần giết oan thì toi đời. Lại nghĩ “Ông trời, người ta xuyên không thì làm công chúa, vương phi... quyền cao chức trọng, ăn ngon mặc đẹp, vàng bạc đầy nhà... còn mình xuyên qua làm nô lệ bị đánh, bị nằng còn bị xem như thứ đồ rẻ tiền ko đáng giá 5 xu tiền nữa. hazzz bắt công quá, bắt công quá...” càng nghĩ càng bức nàng quyết định không thêm nghĩ nữa dù sao rất nhanh thôi nàng sẽ đi tìm tự do của mình

Cũng đến lúc Ivy bị tên béo “chào hàng”. Hần thô lỗ kéo cánh tay trái nhỏ nhắn của nàng buộc nàng đứng dậy “Các quý ông ghé qua xem, đây là “hàng” đáng giá nhất trong đám nô lệ lần này nữ nô 14 tuổi có màu da trắng hồng mềm mịn như lụa hiếm có, mười sáu tiền”. Thân thể này mới 14 tuổi hèn chi mỏng manh quá, mà màu da của nàng hiện giờ so với người ở đây đúng là trắng hơn một chút nhưng cũng đâu có gì lạ lắm sao lại đáng giá gấp đôi người khác. Lại nhìn ánh mắt bọn người ở dưới nhìn chòng chọc vào nàng như đang đánh giá món hàng Ivy cực kỳ khó chịu... Trong lúc bọn họ đang mặc cả thương lượng “giá” mua nàng... Thì phía xa chợ buôn bán nô lệ huyền ảo truyền đến âm thanh nhón nháo “hoàng đế đang cười ngửa qua đây”, “hoàng đế Ramesses II đến đây”, phía trước lần lượt cuối người như đợt sóng truyền đến người phía sau liên thanh “hoàng đế vạn tuế”... Ivy nghe rõ tiếng thì thắm vô số thiếu nữ “hoàng thượng đẹp trai quá”, “ngài thật dũng mãnh, kiêu hùng”, “sự lạnh lùng của ngài cũng thật đẹp”... Ramesses II sao? Ivy không nghiên cứu sâu lịch sử Ai cập cổ đại nhưng lại vô cùng hứng thú với đồ cổ hơn 3000 tuổi đương nhiên cũng biết tên tuổi của vị pharaon nổi tiếng này. Hiếu kỳ muốn xem dung nhan “người nổi tiếng cổ kim” nghe thêm những lời tán thưởng của những thiếu nữ kia tâm lý thích ngắm trai đẹp của con gái ai mà không có. Nàng trộm liếc mắt về phía con hắc mã phi như bay xa xa trên lưng nó là một thiếu niên chừng 17, 18 tuổi dáng người oai phong bờ vai rộng vạm vỡ như vác được cả bầu trời, làn da màu nâu đồng dưới ánh mặt trời chói chang kết hợp vài giọt mồ hôi chảy qua khuôn ngực rắn chắc tỏa ra thứ ánh sáng bóng loáng ẩn hiện đẹp không sao tả xiết. Hần để trần phần trên, phần dưới chỉ quấn quanh một miếng vải lanh trắng xếp nếp được đính lại ở phần hông mạnh mẽ bằng thắt lưng vàng nạm ngọc trang phục này được gọi là skhen-ti. Ở Ai Cập cổ đại skhen-ti rất thịnh hành vì chúng khá dễ mặc, không có đường may nhưng được quấn rất tỉ mỉ và tinh tế. Chiếc skhen-ti nữa kính nữa hồ tồn lên cơ bụng sáu múi và cặp chân thon dài chắc khỏe của thiếu niên, Ivy thắm tắc lưỡi “wa, chuẩn hơn cả siêu mẫu nam ấy chứ!”. Đáng người thì quá “hot” không biết mặt mũi thể nào xa quá nhìn hồng rõ chờ một chút hần qua đây phải hảo hảo nhìn một phen... (Vải lanh: vải được làm từ loạt cây cùng tên trồng rất nhiều ở ven hai bên bờ sông Nile. Là loại vải được người Ai Cập thời bấy giờ rất ưa chuộng)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 3: Pharaon Ramesses II

“Địa bàn” của lão béo là sát lề đường lúc hoàng đế ngang qua thì sẽ được “chiêm ngưỡng” ngài khá rõ ràng. Đang cao hứng với suy nghĩ “ngắm zai đẹp” ánh mắt hướng thẳng phía trước dõi theo bóng hình cười trên con hắc mã sắp đến kia. “Oa, oa...” theo phản xạ Ivy chuyển ánh mắt về hướng ngược lại nơi có tiếng khóc đứa bé vang lên. Đứa bé khoảng 3 tuổi đang đứng giữa đường hai tay dụi dụi mắt. Ngược ánh mắt ngầy thơ tìm mẹ. Giữa biển người, người đàn bà hét chói tai cầu khẩn “cứu con tôi, ai cứu con tôi...” nhưng không có cách nào chen qua đám đông. Lại một lần nữa phản xạ thân thể nhanh hơn bộ não Ivy lao ra đường, không biết dây trói được nàng vút đi lúc nào. Trong vô thức nàng chỉ kịp dang tay ôm lấy đứa bé. Tiếng vô

ngựa rất gần, thậm chí là đã ngay bên cạnh. Trong giây phút sinh tử nàng thẳm rửa bản thân “mình thật ngu, một lần chết vì cứu đứa nhóc ở thế kỷ 21 đâm xe vào cột điện bây giờ lại sắp chết vì cứu đứa nhóc cổ đại này để bị ngựa giẫm, không lẽ số mình chết vì trẻ con...” khóc không ra nước mắt trong giây lát nàng cố ngả người sang làn đường gần nhất lấy thân mình che kính người đứa bé với hi vọng tên hoàng đế kia kỹ thuật cưỡi ngựa tốt một chút để ... chỉ cho ngựa giẫm hai chân nàng thôi cùng lắm thì tàn tật không đến nỗi phải chết ...

Hiiiiii..... chỉ thấy bóng đen cả người lẫn ngựa trong gang tấc phi thân lên không rồi đáp xuống phía trước tiếng phanh ngựa xé màng nhĩ “thần thánh ơi, nàng còn sống, tên này kỹ thuật cưỡi ngựa quá không tồi, không tồi chút nào... quá tuyệt.....” đang phát điên vui mừng khôn siết vì thoát khỏi tử thần lần thứ hai thì ... con người đen trước mặt lên tiếng “muốn chết?” Hai từ lạnh băng thoát ra từ khóe môi mỏng đầy gợi cảm kia “đẹp... đẹp trai quá.....!” vô thức nuốt nước bọt một cái. Tên này có một vẻ yêu nghiệt chết người. Đôi mày rậm để vương, đôi mắt phượng xếch ngược đầy cao quý được tô bằng bột than xanh ghi càng nổi bật vạn phần (ngày xưa pharaon Ai Cập cũng vẽ mắt nhé) nhưng đặc biệt nhất là trông mắt nâu nhạt hiếm có của hắn quyền rũ hóp hóp nhìn vào như bị thôi miên không dời đi được. Chiếc mũi cao thẳng cân xứng cùng đôi môi mỏng mím chặt tất cả kết hợp tạo nên sự yêu nghiệt lạnh lùng khiến người khác không rét mà rung. Quá hoàn hảo con người này muốn uy phong có uy phong, muốn tướng mạo có tướng mạo. Lại nuốt xuống một ngụm nước bọt Ivy không khách khí “ngắm nhìn miễn phí” tác phẩm phi thường tuyệt nữ nam của tạo hóa ...

Người thiếu niên cảm thấy bức bối vì ánh mắt “háo sắc” của thiếu nữ này. Lại có cả loại phụ nữ nhìn đàn ông thèm thuồng chảy nước bọt ra ngoài, mà người đàn ông đó lại là một pharaon quyền lực tối cao là hắn. Nheo đôi mắt phượng ném cho đối phương cái nhìn khinh bỉ, tay cầm kiếm tuốt khỏi vỏ mũi kiếm hướng thẳng mi tâm thiếu nữ nghiêng răng gần từng tiếng “vô lễ”. Không thoải mái khi bị vật thể lạ che đi tầm mắt Ivy đưa tay phải gạt nhẹ dị vật sang một bên tiện thể đưa tay trái lên quẹt nước bọt trên miệng. Bất ngờ trước hành động liều lĩnh của thiếu nữ Ramesses thu lại kiếm đưa chân đạp nạng một cái. Vai truyền đến cơn đau đớn tức thì Ivy tỉnh táo hẳn “hoa hồng đúng là đầy gai nhọn, nữ nam này có bộ mặt thiên thần nhưng lại thực ác quỷ” tên chết tiệt, bạo lực phụ nữ nếu ở thế kỷ 21 nàng sẽ kiện cho hắn đi tù. Nhưng giờ phút này nàng nhận ra hiện thực luôn tàn nhẫn vô cùng. Tên cuồng bạo lực trước mặt là pharaon quyền lực vô hạn còn nàng chỉ là một nô lệ mạng không bằng con kiến hix. Nhớ rõ tình hình trước mặt Ivy nhanh trí nén đau đớn cố nặn ra nụ cười gương gạo chỉnh lại tư thế rất cung kính cuối đầu hướng người trước mặt “bệ hạ vạn tuế” không dám ngẩng đầu, nàng tiếp lời “kính thưa pharaon vĩ đại, người nắm quyền lực tối cao ở Ai Cập giàu mạnh này, người là thiên tài quân sự trăm năm hiếm gặp, vị minh quân tài đức vẹn toàn yêu dân như con ... danh tiếng của ngài vang xa khắp nơi người người tôn kính nể phục...” nàng phụng ra trăm ngàn lời nói nịnh hót đến chính mình còn nổi hết gai óc. Nghe những lời tán bốc mới lạ nhưng lại như rót mật vào tai này khiến người nào đó rất hài lòng hắn nở một nụ cười tựa tếu phi tếu (cười như không cười), đoạn hắn tự tin khẳng định “đương nhiên”. Ivy khinh thường nghĩ “cá cần câu rồi, muốn giết nàng, nằm mơ đi nhé” dù là pharaon quyền lực cũng chỉ là một thiếu niên miệng còn hôi sữa lại không thích những lời nịnh hót sao? rồi ngài sẽ hối hận rất nhanh vì sự tự phụ của mình hoàng đế ắc. Trên đầu lại truyền đến âm thanh đe dọa “nhưng ... đừng tưởng ngươi nói ra những lời mà con nít cũng biết đó sẽ thoát tội vô lễ của ngươi”. Bầu không khí im lặng dưới cơn thịnh nộ của pharaon không khỏi khiến người người không rét mà rung. Ivy không vội trả lời cẩn thận xem xét xung quanh. Đập vào mắt nàng đầu tiên là vẻ mặt khó coi như ăn phải kiến hôi của tên béo ú hắn lo sợ đến nỗi khuôn mặt mập mạp rịn đầy mồ hôi bóng loáng, sợ nàng liên lụy đây mà. Kế đó là vẻ đáng thương của mẹ nhóc con nàng cứu, bà ấy nhìn nàng đầy lo lắng và ái ngại với vị ân nhân không quen biết này vì con bà mà sẽ mất mạng, nghĩ lại hoàng đế bệ hạ của thần dân Ai Cập này đúng là tài năng hơn người nhưng ngài cũng nổi với sự tàn bạo nhẫn tâm chưa từng tha ai được sống nếu dám đắc tội ngài. Lại nhìn xung quanh đa số người dân chứng kiến sự việc lại tội nghiệp cho cô gái tốt bụng, gan dạ nhưng bạc mệnh vì ai cũng hiểu mức độ tàn nhẫn với tử tội của pharaon

Ramesses nhìn nhìn người con gái 13, 14 tuổi trước mặt nghĩ lại không khỏi cảm phục sự can đảm của nàng nhưng vẫn là một đứa ngu xuẩn tưởng vãi lời khua môi múa mép xu nịnh có thể giữ được mạng dám can đảm đứng lại còn dùng thái độ xem thường với người quyền uy tối đa như hắn “nàng không đáng sống”. Đoạn chàng hướng đám binh lính ra lệnh “người đầu! giải phạm nhân về đem nó giao cho công chúa Henutmire ngày mai tế sống dân lên thần linh”. Hai chữ “tế sống” như sét đánh trên người Ivy, “đứa sao chỉ là nhìn hắn một chút lại đem mình tế sống, đúng là hồn quân tàn bạo mà”. Hai tên binh lính đầu đội mũ đồng, thân mặc giáp trụ tách ra khỏi hàng ngũ hướng đến nàng. Đến lúc rồi, tên chết tiệt nếu Ivy này dễ chết thế thì mười mấy năm trước đã chết rồi đầu có ở đây để ngươi khi dễ, xét cho cùng cũng chỉ là một tên oặc hoàng đế 17, 18 tuổi muốn đầu trí với siêu trộm bịp bợm 22 tuổi như nàng ba chữ thôi “không có cửa” mặc dù đang trong thân xác thiếu nữ nhỏ bé nhưng đầu óc nàng vẫn mang theo tri thức tiến bộ của thế kỷ 21 nhé. Hai tên lính định bắt lấy nàng Ivy bình tĩnh thưa “hoàng đế bệ hạ tôn kính, trước khi bị định tội xin cho thần được nói vài câu”. Ramesses vẻ mặt khinh thường, xem đứa ngốc như ngươi còn trò gì hay ho, giờ tay làm động tác ra lệnh hai tên lính tạm dừng, lười biếng mở đôi môi mỏng cao quý phụng ra một từ “nói”. Ivy bắt đầu thấy ác cảm với tên hoàng đế mặt thiên thần tâm ác quỷ này lắm rồi nàng nén bức lên tiếng “pharaon vĩ đại người tài đức vẹn toàn yêu dân như con” nàng nhấn mạnh cụm từ “tài đức vẹn toàn yêu dân như con” trích từ những lời tán dương lúc này của nàng đã được hắn xác nhận “đương nhiên” cơ mà, dùng một chút tay đưa lên chỉ chỉ vào đứa bé năng tiếp lời “đứa bé này là thần dân Ai Cập – thế thì nó cũng được xem như “con” của ngài rồi. Thân vì cứu mạng nó mới lao ra đường không hề có ý can ngăn bệ hạ. Thân làm “phụ thân” lẽ nào ngài nghĩ hành động cứu “con” ngài là vô lễ? dùng một chút năng lượng đầu quan sát sắc mặt càng lúc càng đen của hắn trong lòng cười thầm giờ mới biết “mèo nào hơn miếu nào” đúng là “ngựa non háo đá” nghe vài lời khen tặng mắt ruột vội vàng xác nhận ngay. Giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi haha ... Nàng buông luôn câu quyết định thắng thua hướng con người đen chậm rãi nói “lẽ nào ... những lời kia về ngài ... không phải sự thật mà ngài là vị vua ... như lời đồn” Ivy dùng lời nói hàm ý úp mở nuốt vào bốn chữ “hồn quân bạo ngược” mà-ai-cũng-hiểu-là-cái-gì-đó khiến Ramesses không có cơ hội bắt tội nàng khi quân.

Ý định ban đầu của hắn là xem nàng thành con chuột ngu xuẩn đùa giỡn một chút, thật không ngờ lời nói sắc sảo không có kẻ hở lại từ một thiếu nữ 13, 14 tuổi có thể nói ra đủ biết sự ngu ngốc ban đầu của cô gái này chỉ là vẻ ngây trang đằng sau con người nhỏ bé này hẳn là sự thông minh sáng suốt hiếm có, kẻ có thể làm hắn mất đề phòng rồi công kích bất ngờ trở tay không kịp khiến hắn thành trò cười mặc nàng đùa giỡn thì không thể tầm thường. Giết nàng lúc này chẳng khác nào thừa nhận hắn là bạo quân khát máu không nói lý lẽ trước mặt thần dân uy danh của hắn sẽ mất sạch. Tha cho nàng đồng nghĩa hắn chấp nhận mình thua, kiêu hãnh của một pharaon không cho phép hắn chịu nỗi nhục này hơn nữa bao nhiêu người chứng kiến hắn-pharaon cao quý thua lý nàng-cô gái nhỏ tầm thường còn đâu là tôn nghiêm một vị vua. Hắn phải làm thế nào cho tốt?

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thân Phận

Đội nửa ngày không thấy hân nói gì, thân trọng quan sát ánh mắt phức tạp của hân Ivy đoán được hân nghĩ gì. Muốn tha nàng nhưng sợ mất tôn nghiêm đây mà, vì mạng sống quý báu của mình nàng quyết định giúp hân. Dùng chất giọng đủ to nói rõ ràng cho tất cả xung quanh đều nghe được “hoàng đế bệ hạ anh minh tuyệt đối không phải bạo quân như lời đồn bằng chứng là trong giây phút sinh tử của thân và đứa bé người đã mạo hiểm phóng ngựa tránh đi bảo toàn mạng sống cho hai người chúng tôi. Từ xưa đến nay được bao nhiêu quân vương vì dân quên mình như ngài” những chữ cuối cũng phung ra vài giây sao mọi người xung quanh nhận thức được vấn đề theo lời nói của cô gái nhỏ không khỏi thần phục vị hoàng đế trẻ với hành động phi thường “vì dân quên mình” không ai bảo ai tất cả đồng thanh hô to “bệ hạ anh minh” bằng sự kính trọng nhất từ trước đến nay. Trong phút chốc uy danh Ramesses II tăng lên tận trời vang xa khắp nơi...

Ivy đỡ khóc đỡ cười không thể ngờ một câu nói mở lời thoát cho hân lại khiến người dân kinh thành Thebes này phản ứng mạnh như vậy. Có lợi cho tên pharaon tàn bạo kia quá rồi. Ramesses cũng bất ngờ với sự đổi đen thay trắng của nàng lại mang đến hiệu ứng tốt như thế. Rõ ràng hân phóng ngựa lên tránh vì không muốn bản thân bị thương lại được nói thành “mạo hiểm bản thân vì dân quên mình”. Cô gái này quả thật không đơn giản. Hân quyết định “tha” cho nàng để chứng tỏ hân vô cùng rộng lượng yêu dân như con, đoạn hân nói đầy uy quyền “Mặc dù ngươi vô lễ với ta nhưng lại có công cứu người. Xét thấy ngươi lấy công chuộc tội nay ta tha ngươi một mạng” không quên hướng về đám đông dân chúng nói “tất cả miễn lễ, tiếp tục công việc thường ngày của các ngươi, hôm nay ta muốn hiểu hơn về cuộc sống thường ngày con dân ta”. Mọi người bất ngờ trước câu nói của hoàng đế xưa đến nay có vị pharaon nào thực sự quan tâm dân chúng như ngài. Sự yêu mến kính trọng vị vua trẻ ngập tràn trong đáy mắt nhân dân, họ đồng thanh một lần nữa “bệ hạ anh minh” sau đó quay về với công việc hàng ngày trong dư âm ca ngợi pharaon của họ đủ điều.

Ramesses ra lệnh cho quân lính dắt ngựa cho mình đích thân thị sát dân tình. Không ngờ cảm giác được nhân dân yêu mến lại vui vẻ thế này. Không quên chú ý đến nàng hân muốn biết nàng là ai. Sự thông tuệ của nàng làm hân hứng thú. Về phần Ivy đang cao hứng vì thoát khỏi cái chết lần thứ ba, nàng lồm cồm bò dậy giờ mới phát hiện chân rất đau có lẽ lúc ngã trọ khớp rồi. Nàng khóc không ra nước mắt chân thế này làm sao thực hiện kế hoạch “đánh bài chuồn” của nàng đây, có cần xuôi xê đến thế này không... Khập khiễng được hai bước, phía sau truyền đến giọng nói muốn ăn tươi nuốt sống nàng “con nó lệ chết tiết, định trốn sao?” xoay người phát hiện tên béo đang chết đứng rơi ra vùng lên quát xuống người nàng, hân túm lấy tóc nàng lôi về “địa bàn” của hân. Nàng nhăn mặt như mấy đau đón ko quên lăm lăm “phen này chết chắc rồi”. Hành động này không thoát khỏi ánh mắt phượng yêu nghiệt kia. “Ra là một nô lệ!” làm một động tác ra hiệu cho Mira-nữ hầu thân cận đến gần chất giọng trầm trầm ra lệnh “mang nàng về hoàng cung đợi lệnh” nói xong hân xoay người bước đi trên môi nở nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ưc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tiến Cung

Đứng trước cửa lớn hoàng cung Ai Cập mặt Ivy khó coi đến cực điểm. Từ cái lồng nhỏ chuyển sang lồng rất rất lớn này có được xem là tiến bộ không nhỉ? Nhìn bức tường cao ngất chạy dài không thấy điểm dừng Ivy chán nản lắc đầu nếu là thế kỷ 21 với những thứ “đồ nghề” tiên tiến của mình việc cao bay xa chạy khỏi nơi này không làm khó được nàng nhưng ở đây là vương triều thứ 19 của Ai Cập cổ đại một miếng sắt còn khó tìm nói chi... đồ chất lượng cao. Lần này mọc cánh cũng khó bay rồi... Tự do mất thật rồi... Càng nghĩ càng chán nản Ivy quyết định ko nghĩ nữa đến đâu hay đến đó.

Còn sống thì còn hi vọng mà

Khi bước vào nơi được gọi là hoàng cung này Ivy mang tâm trạng không được tốt lắm nhưng xem ra họ đối xử nàng không tệ được ăn no, tắm rửa thay y phục sạch sẽ còn được chăm sóc vết thương... Một ngày xảy ra quá nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng không khỏi khiến nàng cảm thấy mệt mỏi nàng thiếp đi trên chiếc giường êm ái lúc nào không hay. Bị đánh thức bởi tiếng gọi dịu dàng bên tai Ivy lười biếng mở mắt thấy bên ngoài sắc trời đã ngả sang màu đen thẫm, nhanh chóng lấy lại tinh táo nàng ngai ngùng lên tiếng “xin lỗi, vì tôi quá mệt nên...”, Mira nhẹ nhàng “không sao, người hãy rửa mặt thay xiêm y bệ hạ muốn gặp người” cùng lúc Mira lệnh hai nữ hầu người bê chậu đồng kê mang quần áo tiến lên giúp cô gái nô lệ kia. Ivy tròn xoe mắt, rửa mặt thì được nhưng thoát y trước mặt ba cô gái xa lạ này thì thật kỳ cục nha. Nàng kiên quyết lên tiếng “để tôi tự làm, mọi thứ đặt trên bàn được rồi” thấy thái độ của nàng Mira cũng không làm khó lệnh hai nữ hầu lui ra sau đó cũng xoay người đi theo. Ivy lò cò đến cái bàn với chân đã đỡ đau nhờ tay nghề cao của thái y, nàng cẩn thận vệ sinh cá nhân. Như nhớ ra điều gì nàng lại lò cò đến chiếc bàn đặt gương đồng không xa tí mỉ quan sát dung mạo chính mình phản chiếu trong gương “không tệ, nhan sắc này nhìn qua có vẻ bình thường nhưng đường nét trên mặt từ đôi mắt to sáng đến cái mũi s-line và cả đôi môi đầy đặn khê mở có gọn chẻ đôi nhỏ ở giữa mang vẻ thơ ngây mà vô cùng hấp dẫn, bao quanh là khuôn mặt bầu bình với chiếc cằm chẻ đầy kiêu hãnh. Nếu biết cách make-up sẽ đẹp lạ có nét giống Taylor Swift àh nha. Đang cao hứng lại nhớ ra một việc quan trọng tên hoàng đế kia nếu nàng không làm thì hân sẽ có rất nhiều vợ và cả trăm người con không cần suy nghĩ nhiều Ivy quyết định ngay và luôn phải “làm xấu” trước tên kia không thì với nhan sắc này tên “sắc lang” kia sẽ không bỏ qua cho nàng đâu. Mà nàng cực ghét những người đàn ông trăng hoa. Nghĩ là làm Ivy bôi bôi trét trét thứ gì đó lên mặt không quên chấm thêm vài nốt tàn nhang. Tự nhìn mình trong gương nàng khá vừa ý với cách hóa trang của mình đừng quên Ivy là siêu trộm chuyên make up hóa trang qua mắt mọi người là sở trường của nàng. Thấy thời gian không còn nhiều để hân chờ lâu tí nữa nổi giận đem mình ra giết thì chết oan. Khôn ngoan suy nghĩ đây là hoàng cung của hân không có áp lực dân chúng, không có thứ gì có thể bảo vệ được mạng sống nhỏ bé của nàng chống đối hân chẳng khác nào tự sát. Nàng nhanh chóng mặc vào bộ trang phục của phụ nữ Ai Cập cổ đại đó là chiếc váy bó sát được gọi là fulas gồm 2 phần gile và váy được may bằng vải lanh. Đeo thêm vài món trang sức của tầng lớp thấp trong xã hội ai cập cổ nhanh chóng ra khỏi phòng. Nhờ sự hướng dẫn của Mira, nàng dễ dàng đến trước phòng của vị pharaon cao cao tại thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ưc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ta Đồng Ý

Dứng trước cánh cửa trạm trở đầy hình vẽ tinh xảo Ivy phân vân một chút nhớ lại việc sáng nay mình “chơi xỏ” hân trên phố nằng chột lạnh người. Lấy hết can đảm nằng đưa tay gõ cửa lòng thầm khấn “lạy trời tên này không thù dai không thì cái mạng nhỏ của nằng sẽ không giữ nổi”. Bên trong truyền lại âm thanh lạnh băng “vào đi”. Lúc này trái tim Ivy muốn rớt ra ngoài vì sợ, xong nằng quyết tâm phải giữ bình tĩnh. Đẩy cửa bước vào đập vào mắt nằng là hình ảnh nóng bỏng hai cô gái xinh đẹp thân hình gợi cảm không mảnh vải che thân đang giúp người đàn ông mặc lại skhen-ti. Sau phút giây há hốc mồm, hai má Ivy đỏ tấy mang tai cuối gục đầu xuống chung thủy nhìn mặt đất không dám ngẩng lên lần nào nữa, lòng thầm chửi “P3 sao? đúng là tên sắc lang biến thái hiểm có khó tìm”. Một lúc lâu sau phía bên kia truyền đến âm thanh không chút hơi ấm “các nằng lui ra, người đến đây”. “Oành” Ivy nghe như tiếng sấm nổ bên tay “đưa ak, nằng thả chết cũng không muốn cùng với sắc lang đầu. Hôn nữa cơ thể này mới 14 tuổi sao hân có thể... tên khốn, vô sỉ” theo phản xạ hai tay gắt gao ôm lấy ngực một bước cũng không đi chuyển “chết thì chết, chết oanh hơn sống nhục” đầu óc rối loạn từ chết liên tục xuất hiện trong đầu lúc nào không biết. Hai cô gái nghe lệnh mặc dù không nguyện ý nhưng vẫn phải đi, bước ngang Ivy không khỏi bức bối liếc nhìn một cái đầy ác ý, xong thấy người trước mặt có nhan sắc quá tầm thường hơn nữa là một cô nhóc chưa phát triển đầy đủ không có kinh nghiệm làm bệ hạ hải lòng như mình lòng lại thầm vui. Phần Ramesses thì dờ khóc dờ cười với thái độ của nằng, hân hoàn toàn không có hứng thú với trẻ em đâu hơn nữa lại là đứa trẻ không xinh xắn chút nào, hậu cung của hân có bao nhiêu cô gái “như hoa như ngọc” chờ hân ban ân mưa móc chứ. Tuy nhiên thấy nằng bày ra dáng vẻ “thả chết còn hơn” không khỏi khiến hân muốn trêu chọc “lại đây cho ta” lập lại yêu cầu dùng ánh mắt phi ưng quan sát nhất cử nhất động con mồi, thấy vẻ mặt nằng phức tạp lúc trắng lúc xanh mắt ưng nhui lại lóe lên ánh sáng tà mị. Hân dang rộng bước chân tiến đến phía con mồi đang rung sợ. Cảm nhận nguy hiểm đến gần Ivy vội vàng lên tiếng khi cái đầu chưa kịp hoạt động, giọng rung rung mắt bình tĩnh “hoàng thượng... hoàng thượng... thần... thần chỉ mới 14 tuổi sẽ... sẽ không tốt”. Nheo mắt nhìn cô cái dưới chân từng làm cho mình lúng túng bằng lời nói sắc sảo đánh thép giờ lại vì sợ mà nói năng lộn xộn, hân đã biết điểm yếu của nằng rồi nhè. Đôi môi yêu nghiệt vẽ lên một đường cong tà ác hân kéo mạnh tay nằng đẩy khiến nằng mất thăng bằng ngã vào đôi tay rắn như thép của hân, đôi môi nồng khiêu gợi thì thầm “ta đối với người...” dừng lại một chút xem phản ứng muốn co chân bỏ chạy của nằng rồi cười trên đôi môi yêu nghiệt càng sâu, chậm rãi phung ra từng chữ “một-chút-hứng-thú-cũng-không-có”. Phản ứng của Ivy đầu tiên là ngêch mặt ra, sao đó là vui mừng tốt độ còn dùng cái mặt ngốc cười ha ha. Thấy nằng vui như tết trước câu nói của hân tự nhiên Ramesses thấy buồn bực kinh khủng trong vô thức hân cuối xuống ngắm lấy đôi môi đáng ghét kia. Không biết đây là cảm giác gì, hân từng hôn rất nhiều nữ nhân nhưng hương vị dễ chịu ngọt ngào thế này lần đầu tiên trong đời hân cảm nhận được, một chút kinh ngạc với suy nghĩ của mình hân thoáng giật mình nhưng sự ngây ngất này khiến hân không muốn dừng lại. Về phần Ivy bị công kích bất ngờ một lần nữa nằng rơi vào trạng thái nào ngừng hoạt động đứng vô lực mặc đối phương chiếm tiện nghi, đến khi lấy lại được ý thức “đây là nộ hôn đầu tiên của nằng” ở thế kỷ 21 vì ám ảnh quá khứ mặc dù đã 22 tuổi nằng chưa từng quen bạn trai nói chỉ là hôn. Dùng sức đẩy người đối diện ra, sức lực quá chênh lệch không xi-nê, Ivy nổi điên liều mạng dùng răng cắn mạnh môi kè nào đó. Mùi máu tanh cùng sự đau rất từ miệng khiến Ramesses rời nằng ra gắt lên “người...”. Gì chứ người nên gắt lên phải là nằng đây nè, Ivy nhanh mồm không cho tên sắc lang kia có cơ hội buộc tội nằng “hoàng thượng vừa nói ngài không có hứng thú với thần sau đó lại... hôn thần... thường nghe một lời của bậc đế vương đáng giá ngàn vàng lẽ nào...” dùng lời đúng lúc khiến đối phương lúng túng “ta... ta...” Ramesses nhất thời không nghĩ được lời nào phản bác, mình điên rồi đường đường là pharaon tối cao của Ai Cập lại có hứng thú với cái loại mặt thì xấu xí, mồm thì điêu ngoa này. Thẹn quá hóa giận hân gầm lên “ngươi to gan, dám cắn ta, tội ngươi phạm phải là tội chết” vừa nói hân vừa đưa tay lau máu ở khóe môi. Ivy lúc này lửa giận bốc lên thật rồi lẽ nào có người vừa ăn cướp vừa la làng thế này nếu nằng là siêu trộm thì tên này đáng là thầy của siêu trộm rồi “đó là nộ hôn đầu tiên của ta, người không thể vừa ăn cướp vừa la làng như thế” đúng là giận quá hóa ngu, nói xong Ivy mới nhớ thân phận hân là hoàng đế còn nằng chỉ là một nô lệ. “Cầm ngay” hân lại gắt chói tai “ta hôn ngươi là niềm vinh hạnh của ngươi, ngươi có mấy cái mạng mà dám phi quân phạm thượng”. Ivy muốn nuốt cái lưỡi mình luôn cho rồi, ngu quá lại đi lơ lờ để hân nắm cán, lần này chết chắc rồi nằng tức muốn khóc “tên trời đánh, đồ sắc lang không nói lý lẽ cướp nộ hôn đầu của người ta còn đòi giết người ta” nhưng lần này Ivy không dại nói ra miệng chỉ dám nghĩ trong lòng, nằng quyết định đổi chiến thuật dùng vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ, lên nhéo mình một cái thật đau trung ra bộ mặt rung rung nước mắt ngược nhìn hân ve mặt đáng thương “thần không muốn chết, chỉ tại... lần đầu tiên... thân mật thể với đàn ông thần mất bình tĩnh nên lỡ... miệng. Được bệ hạ ưu ái là vinh hạnh kiếp này của thần. Mong bệ hạ khai ân cho thần con đường sống” dừng một chút nằng nghĩ nghĩ bổ sung thêm giá trị để được sống của nằng “hôn nữa thần có vài tài lẻ mong được cả đời ra sức vì bệ hạ mà giờ chết thì... uổng quá”. Ramesses lại lần nữa dờ khóc dờ cười vì lời cầu xin tha mạng không giống ai của nằng, lại nhìn đôi mắt to động nước chớp chớp lòng thấy nao nao khó hiểu. Hân quyết định tha cho nằng một mạng dù sao mục đích lúc đầu là muốn giữ lấy cái đầu thông minh kia để phục vụ cho con đường chinh phạt mở rộng bờ cõi sau này “ta có thể cho ngươi sống... nhưng ngươi phải thề độc là sẽ mãi mãi trung thành với ta không được làm trái ý ta”. Trời tên này khôn thế nằng là định bày kế tìm đường sống mới nói là sẽ ra sức vì hân ai ngờ hân lại bắt nằng thề độc, mặc dù là người hiện đại nhưng nằng lại tin có thể lực vô hình hiện hữu mà những lời thề nguyện trên đất nước này lại rất linh nghiệm nằng nhớ đã từng đọc qua cuốn sách “những lời nguyện bí ẩn” trong đó có nói đến ông Carter và những người khai quật mộ vua Tut đều chết sạch nghĩ mà dựng hết tóc gáy. Nhìn mặt Ivy hân nhớ lại không nói gì Ramesses mất hết kiên nhẫn “thề độc cả đời trung thành với ta hay chết?”. Nghe vậy Ivy sợ hân đổi ý giết mình vội nói “thần thề... thần thề cả đời trung thành với bệ hạ nếu trái lời thề...” chán nản nằng ra thêm bốn chữ “chết không toàn thân” yếu siêu, xong rồi đời mình như thế là xong rồi tự do của mình mất thật rồi cả đời phải nghe tên này, như nhớ ra điều gì Ivy mang theo vẻ mặt tội nghiệp hỏi “thần sẽ trung thành với bệ hạ nhưng... xin bệ hạ đừng ép thần làm những việc trái đạo đức luật lệ của quê cha đất mẹ thần được không?”. Ramesses nghĩ một chút nhủ mảy thuộc hạ ra điều kiện với chủ nhân đúng là không chấp nhận được nhưng nhìn vẻ mặt của nằng Ramesses không đành lòng “được, ta đồng ý với ngươi” hân không bao giờ ngờ vì câu nói đơn giản này sẽ mang đến cho hân rất nhiều rắc rối. Ivy mừng rỡ, quê cha đất mẹ của nằng chẳng phải là thế kỷ 21 sao? Mà ở đó luật lệ đạo đức thì vô cùng nhiều lại với cái miệng của nằng nói sao mà không được. Lại nghĩ, ở đây tên này là cao quý nhất, quyền lực nhất là thuộc hạ của hân ai dám ức hiếp nằng. Ngoài ra còn được ăn ngon mặt đẹp, tiền bạc sai không hết... hai mắt Ivy trong phút chốc sáng lên hóa ra hình đồng tiền như con cún nhỏ nhìn về phía “chủ nhân” đầy ngưỡng mộ “nằng sẽ trung thành với cái núi vàng trước mặt này”... (chị đúng tham.=.)(

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Thần Muốn Bảo Vệ Ngài !

Ivy cao hứng nghĩ về tương lai tươi đẹp trước mắt, không khỏi vui vẻ cười thầm một mình. Động thái này không thoát khỏi đôi mắt phượng yêu nghiệt kia. Hần khẽ ho khan hai tiếng đánh thức ảo mộng của nàng, trầm giọng.

“Người tên là gì?”

“Thần là Ivy ạ!”, Nàng thành thật. Hần di chuyển đến chiếc bàn dài, trên bàn để đủ thứ tài liệu bằng loại giấy papyrus* cổ xưa và những văn kiện bằng đất nung. Lúc đặt người vào chiếc ghế vàng khối sang trọng, trạm trổ đầy hoa văn tinh xảo, lờ đờ nói.

“Ivy? tên người thật kỳ lạ!”, hần nghĩ nghĩ rồi lại tiếp lời “Từ nay người sẽ là thuộc hạ cận thân của ta, lúc ta gọi phải lập tức có mặt người hiểu chứ?”

Ivy theo bước, cẩn thận lắng nghe mệnh lệnh đầu tiên của chủ nhân là “bất năng như con cún nhỏ gọi thì vẫy đuôi chạy đến”. Lén thở dài một cái nàng gạt đầu tỏ vẻ mình đã hiểu...

Hai con người, một đứng một ngồi mỗi người một suy nghĩ riêng, rất lâu không ai lên tiếng.

***

Sự im lặng trầm mặc bao trùm căn phòng lớn dát vàng xa hoa tưởng chừng có thể nghe tiếng mẹ sông Nile đang thì thầm ngoài kia. Ai Cập cổ đại là một trong những nền văn minh phát triển sớm nhất trên thế giới, gắn liền với con sông Nile thần thánh. Dòng sông dài hơn 6500 kilomet có bảy nhánh đổ ra Địa Trung Hải. Hạ lưu sông giống hình tam giác dài khoảng 700 kilomet. Hai bên bờ sông rộng từ 10 đến 50 kilomet tạo nên một vùng sinh thái ngập nước và bán ngập nước hình thành đồng bằng phì nhiêu với nhiều loài động thực vật vô cùng đa dạng. Hàng năm từ tháng 6 đến tháng 9, nước lũ sông Nile dâng lên bồi đắp cho vùng đồng bằng hai bên sông một lượng phù sa khổng lồ, vô cùng màu mỡ. Được mẹ thiên nhiên ưu ái các ngành nghề như nông nghiệp, đánh bắt, thủ công nghiệp và thương nghiệp rất phát triển tại đây. Tất cả tạo nên một đế chế hùng mạnh, giàu có nhất lúc bấy giờ.

Lại nói về thuật ngữ Pharaon bắt nguồn từ tiếng Ai Cập có nghĩa là “ngôi nhà vĩ đại”, lúc đầu được dùng để gọi cung điện của vua về sau đổi thành cách gọi vua – con trai thần Ra. Thần mặt trời Ra được xem là cha của mọi pharaon, đã tạo ra chính mình từ một mô đất có hình kim tự tháp, trước khi sinh ra tất cả các vị thần khác. Vì vậy pharaon được xem như người đại diện thần linh nắm quyền lực tối cao ở Ai Cập ...

Mãi mông lung suy nghĩ, Ivy bừng tỉnh với tiếng gầm không còn kiên nhẫn của Ramesses. Hần đã gọi nàng lần thứ ba mà nàng thì vẫn trơ tráo cái mặt chứng tỏ không hề để hần trong mắt. Ivy biết lỗi, thưa lễ phép.

“Dạ ... Hoàng thượng nói gì ạ?”.

Ramesses bực bội, nhưng không muốn phí thời gian đôi co với nàng, lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Theo người, nếu bây giờ tiến vào Levant thôn tính những khu vực này...” vừa nói Ramesses vừa dùng bàn tay mạnh mẽ chỉ vào địa đồ vẽ trên tờ giấy papyrus, đôi mắt ánh lên tia sáng đầy tham vọng hần, tiếp lời “Thì... Được bao nhiêu phần thắng?”

Đùa sao? Ngài có bao nhiêu binh mã tôi cũng không biết, lực lượng đối phương ra sao tôi càng không biết, câu hỏi của ngài làm sao tôi trả lời nổi?...

Nhưng nói không biết, với tính cách của ngài không nổi giận dỗi dè dặt mới lạ nha. Miễn cưỡng nhìn vào địa đồ, nàng không nghiên cứu sâu lịch sử Ai Cập cổ đại, nhưng về địa lý địa hình thì với siêu trộm như nàng không biết chẳng khác tự sát... Nàng nhận ra vùng đất hần nói, đó là Cộng Hòa Syria sau này, xét theo thời gian có lẽ hần muốn nói đến trận Kadesh nổi tiếng. Tỉ mỉ quan sát trên bản đồ, vẫn chưa có thành phố Pi-Ramesses, suy ra chiến tranh chưa diễn ra lúc này được. Nàng thận trọng dùng giọng điệu nghiêm túc trả lời.

“Thưa pharaon, theo thần... Hiện giờ chúng ta... Không có phần thắng.” theo lời nói của nàng sắc mặt Ramesses càng ngày càng khó coi. Hần nổi giận rồi, đúng là gần vua như gần cọp, để gần núi lửa bốc lên từ đầu hần, Ivy vội vàng tiếp lời. “Thưa pharaon, nếu muốn vào Levant thôn tính bắc Syria, chúng ta không thể tốc chiến tốc thắng, mà đây phải là một chiến dịch lâu dài với Hittite. Vấn đề về quân lương, quân lực hậu phương là không thể thiếu”. Ivy dùng một chút chỉ vào bản đồ phía đông biên giới Ai Cập “Chúng ta có thể xây dựng, mở rộng cho thành phố Avaris** làm căn cứ hậu cần cho đại quân. Cùng lúc ta có thể thành lập thêm một quân đoàn bổ sung lực lượng”.

Đôi mày để vương dần giãn ra, tâm đắc gật đầu đồng tình với ý kiến của cô gái nhỏ. Cái nhìn chiến lược sâu rộng lại từ một cô gái nỏ lệ 14 tuổi ai có thể ngờ. Nếu người nàng thể trung thành đi theo không phải hần, mà là kẻ khác chắc chắn hần sẽ không-để-nàng-sống.

Đoạn Ramesses hướng cửa phòng gọi lớn.

“Truyền Karen!”

Người đàn ông có vóc người cao to, thân mặc giáp trụ hông đeo kiếm dài, gương mặt khá dễ nhìn. Nhưng lại cho người ta cảm giác nguy hiểm. Không biết vì sao? Ivy không thích con người này. Hần đi đến trước bàn, tay phải giữ chui kiếm tay trái đưa lên ngực, một chân quỳ xuống đất tôn kính cúi đầu.

“Pharaon cho gọi hạ thần!”.

Ramesses đưa tay ra lệnh hần đến gần, mắt không rời địa đồ, miệng mấp máy.

“Ta muốn người ngay lập tức chỉ huy xây dựng, mở rộng một thành phố quân sự hậu phương ở biên giới phía đông từ thành Avaris đổi tên là Pi-Ramesses, cùng lúc hãy thành lập đội quân tinh nhuệ thứ tư ở đây!”. Dùng một chút hần ngừng lên, bá đạo tuyên bố "Ba năm, ta muốn trong ba năm, sẽ nhìn thấy kết quả mong muốn!”

Mệnh lệnh ban ra nghe thì dễ dàng, nhưng việc chuẩn bị lương thực, vũ trang... Đủ cho một đại quân mấy chục ngàn người sử dụng trong thời gian dài không phải là chuyện nhỏ. Còn kim luôn việc huấn luyện tinh binh thì càng khó khăn. Nếu không có tài năng xuất chúng trong ba năm hoàn thành việc pharaon giao phó, là chuyện trong mơ. Ivy đang nghĩ cách nói giúp Karen, không ngờ hần không chút bận tâm, vô cảm quỳ xuống cung kính.

“Thần lĩnh mệnh!”

Ramesses phất tay, nở nụ cười tham vọng, ra lệnh hần lui ra chuẩn bị lên đường thực hiện kế hoạch ba năm của mình. Thấy thái độ của Ivy, Ramesses giải thích, cũng là cố tình nói cho nàng nghe.

“Không cần lo lắng, thuộc hạ của ta không có kẻ vô dụng, Karen chưa bao giờ làm ta thất vọng...”.

Nàng hiểu rồi, xem ra dưới quyền “chủ nhân” chỉ có nàng là kém tài vô năng thôi. Không muốn người khác xem thường, Ivy quyết tâm từ bây giờ phải không ngừng học hỏi những thứ nàng chưa biết về thế giới cổ đại này. Suy nghĩ một chút, nàng mạnh dạn đưa ý kiến.

“Pharaon, thần muốn học kiếm...!”.

Ramesses đang xem văn tự bằng đất nung, như vừa nghe chuyện tức cười nhất trên đời, hần dừng lại, ngẩng đầu neho đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn nàng đánh giá. Xưa đến nay, đàn bà chỉ cần biết làm vợ, làm mẹ là đủ. Nàng thông minh hần không phủ nhận, đó cũng là lý do hần giữ cái đầu nàng lại. Nhưng quơ đao múa kiếm là chuyện của đàn ông bọn hần, nàng vượt quá phận rồi! Xong hần lại tò mò hỏi nàng.

“Học kiếm? Làm gì?”.

“Bảo vệ hoàng thượng”, nàng vô cùng nịnh bợ trả lời.

Ramesses ngạc nhiên đến không thể ngạc nhiên hơn, lớn từng này tuổi lần đầu tiên hần nghe có cô gái đòi bảo vệ hần. Nàng không tự lượng sức mình hay quá xem thường hần? Dù thế nào thì hần cũng là tay kiếm mạnh nhất nhì đất nước này. Nhưng hần không trách nàng, ngược lại rất thích suy nghĩ của nàng, cười cười.

“Được, từ mai mỗi sáng ngươi hãy theo Paser học kiếm, hần là tay kiếm cừ khôi nhất Thebes.”

Hần cũng muốn cùng nàng nông cuồng một lần, xem bản lĩnh nàng đến đâu ...

-----

*Giấy papyrus là loại giấy do người Ai Cập cổ độc quyền chế tạo ra. Được làm từ một loại cây cùng tên mọc ở châu thổ sông Nile. Rất quý, nên vào thời đó người ta chủ yếu sử dụng văn tự đất nung. Chỉ những tài liệu quan trọng của pharaon mới sử dụng giấy papyrus.

**thành Avaris là kinh đô cũ của người Hykcos, một bộ tộc gốc Á định cư ở phía đông châu thổ sông Nile. Nhờ biết dùng đồ sắt trước người Ai Cập, triều đại 15 họ đã thành công lật đổ chính quyền, cai trị vùng hạ Ai Cập. Đến triều đại 17 Ahmose I thành công đánh đuổi Hykcos tái thống nhất Ai Cập.

Thành phố Pi-Ramesses được xây dựng, mở rộng từ kinh đô cũ của người Hykcos này, vì nó nằm gần biên giới phía đông, thuận lợi cho chiến dịch Kades.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bộ Ba Kỳ Lạ

Mặt trời vừa ló dạng trên bầu trời Ai Cập. Đem thứ ánh sáng vàng kim tuyệt đẹp rọi xuống những pho tượng nhân sư khổng lồ, đồ sộ in bóng chúng trên nền cát sa mạc mênh mông, nóng bỏng. Vẽ nên nét mỹ lệ của thiên nhiên bao la. Đứng trước cảnh vật hùng vĩ này người ta không khỏi thấy mình thật nhỏ bé.

Ivy dậy từ rất sớm, tâm trạng háo hức mong chờ như đứa trẻ ngày đầu đến lớp. Nàng tự thiết kế cho mình một chiếc short liền thân được “cách tân” từ chiếc fulias của phụ nữ Ai Cập cổ, phần eo thắt lại bằng mảnh vải lanh đơn giản khác màu. Tóc buộc cao gọn gàng để lộ vàng trán thông minh tinh nghịch. Nhìn nàng lúc này hết như một cậu thiếu niên, thân hình nhỏ nhắn, đáng yêu.

Thật ra, nàng là cao thủ nhu đạo ở thế kỷ 21, nhưng có vẻ nhu đạo ở nơi này hoàn toàn vô dụng. Chưa kịp quạt ngã đối phương chỉ sợ kiếm của đối phương đã xuyên qua người mình, “chết không kịp ngáp”. Để hộ thân, nàng buộc mình phải học thật tốt kiếm thuật ở cổ đại này.

Xa xa, hai bóng dáng cao lớn thông thả vừa đi vừa chuyện trò, mỗi người một phong cách, “mười phân vẹn mười”. Ivy thầm tặc lưỡi.

“Nơi này lắm trai đẹp thế ...!”. Một người thì Ivy quá quen mặt, chẳng ai xa lạ vị “chủ nhân cao cao tại thượng” yêu nghiệt không ai sánh bằng của nàng.

Người còn lại, đáng người có phần nhỏ nhả nhưng không hề yếu đuối. Hắn mặc chiếc skhen-ti màu xanh nhạt đơn giản nhưng khí chất cao quý. Đai lưng không dùng vàng ngọc làm chủ đạo chỉ là mảnh lụa màu xanh đậm hơn skhen-ti một chút, điểm nhấn là viên ngọc trong suốt màu trắng như tuyết. Mái tóc đen xoăn nhẹ dài đến thắt lưng được buộc lại bằng mảnh vải trắng, vài sợi tóc thả rơi tự nhiên càng hư vô kỳ ảo. Bên dưới đôi mày kiếm sắc bén là đôi mắt xanh đen sâu thẳm không thấy đáy, chiếc mũi cao thẳng, cùng đôi môi anh đào đang nở nụ cười như thiên tiên. “Đẹp quá! Nếu Ramesses yêu nghiệt tà mị thì người đàn ông này mang vẻ xuất thần, không thuộc về trần tục”.

Mãi ngẩn nhìn, quên cả việc hai người đàn ông đã đến ngay trước mặt mình. Ramesses lần nữa bức bối vì ánh mắt “háo sắc” quên hết thời gian, không gian của ai đó. Nhưng khác ở chỗ, lần này ánh mắt nàng không đặt nơi hắn, mà trên người đàn ông khác. Hắn muốn lao đến bóp chết nàng, để nàng hiểu “người nàng cả đời phải nhìn chỉ có thể là hắn, là một mình hắn thôi!”. Song, hắn không thể làm thế, trước mặt Paser - một thuộc hạ kim bằng hữu của hắn từ thời thơ ấu. Con giận không được giải tỏa, dâng lên đến nỗi hắn buông gọn một câu có tác dụng đánh thức nàng ngay lập tức.

“Nếu ngươi còn dám dùng ánh mắt háo sắc đó nhìn Paser ta sẽ... Móc mắt ngươi!”

“Thần... Chỉ là ngẩn một chút thôi mà... Thần... Không có háo sắc...!”, Ivy hoảng hồn thu lại ánh mắt, oan ức phủ nhận

Ramesses cũng không muốn đôi co cùng nàng. Nhưng bây giờ hắn lại không muốn cho nàng học kiếm cùng Paser nữa, mặt dày cố ý làm khó.

“Ta đã đồng ý cho ngươi học kiếm. Nhưng kiếm thuật không phải ai cũng học được... càng không thể lãng phí thời gian Paser, trừ khi ngươi đủ tư chất...” kéo dài câu nói, hắn không hề ngưng ngừng bỏ sung những từ còn thiếu “Thắng ta ...”

Mặt Ivy méo xệch, khi nghe câu nói vô sỉ của người nào đó. Thắng hắn? Một chút kiếm thuật nàng cũng không biết lấy gì để thắng hắn? Đúng là tên đáng ghét, hôm qua đồng ý với nàng, hôm nay lại lấy cái cớ vớ vẩn ngăn nàng. Liếc trộm Paser một cái, Ivy tức nuối thầm nghĩ.

“Thần tiên ơi, đến gần ngài thật không dễ dàng ...!”

Thấy mình có phần quá đáng, Ramesses cố cứu vớt chút sĩ diện.

“Để khỏi mang tiếng ức hiếp ngươi, ta sẽ không dùng kiếm... hơn nữa còn nhường ngươi ba chiêu”

“Hahaha” Paser lúc này không còn nén nổi tiếng cười phát ra nữa, vừa ôm bụng cười vừa nói nhỏ vào tai Ramesses

“Cậu thật vô sỉ, đánh nhau với một cô gái không biết võ... Còn kêu mình không ức hiếp cô ấy ....”

Lại nhìn cô gái gái dễ thương trước mặt, trưng ra bộ mặt cực kì nuối tiếc.

“Cô gái nhỏ, xem ra người ta... Cùng nàng không có duyên rồi...!”

Ramesses bị “người anh em” của mình nói trúng tim đen không khỏi đỏ mặt tía tai. Phần Ivy thấy nụ cười khuyh quốc khuyh thành kia như đang cổ vũ nàng mạnh mẽ tiến lên, không khỏi chìm trong u mê.

Đầu kiếm trăm phần trăm nàng không có cơ hội thắng, nhưng tay không... Thì sẽ có người khóc không ra nước mắt. Một lần làm bạn thân với thần đất để hắn biết, phụ nữ không phải dễ bắt nạt. Vừa nghĩ Ivy vừa đi đến khoảng đất đủ mềm gần bờ sông Nile, xoay người lại nói to.

“Hoàng thượng, Ivy không biết dùng kiếm có cầm cũng vô dụng” cùng lời nói quảng thanh kiếm nhỏ trong tay sang một bên. “Ivy đầu tay không với người, nếu có đắc tội xin người tha thứ!”

Hai người đàn ông đều cả kinh không nói nên lời. Cả hai dờ khóc dờ cười với hành động quá sức liều lĩnh của nàng. Miễn cưỡng cất bước theo sau Ivy.

Paser như thấy được chuyện hài hước nhất thế gian. Không thể nào ngăn được tiếng cười sáng khoái bật ra từ khoe môi anh đào. Đặt một tay lên vai bạn như động viên, lại nói với vẻ trêu chọc.

“Cậu nhẹ tay thôi... Đừng làm nàng bị thương... Người ta... Sẽ đau lòng!”

Ramesses sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn không nghĩ sẽ thật sự đánh nàng, chỉ muốn dọa để nàng biết khó mà lui. Không ngờ nàng lại không sợ, còn ngông cuồng như vậy. Bức bối gạt tay Paser đang cực lực chế nhạo mình xuống. Vô cùng không tình nguyện, đi đến trước mặt nàng nghiêm túc cảnh báo.

“Bây giờ ngươi chấp nhận bỏ cuộc vẫn kịp, quyền cước không có mắt, đến lúc chịu đau đớn thì đừng trách ta!”

“Hoàng thượng yên tâm, dám chơi dám chịu, Ivy tuyệt đối sẽ không oán trách nửa lời... Mong hoàng thượng cũng sẽ như thế?”, nàng vô tư trả lời. Quay sang giơ tay ra hiệu Paser làm trọng tài giám sát, đề phòng có người lại nói không giữ lời... Paser vui vẻ đồng ý cố nén tiếng cười, nghiêm trang hô hai tiếng.

“Bắt đầu!”. Hứng thú đứng sang một bên xem màn pharaon “vùi hoa dập liễu”.

Ramesses giữ lời nhường Ivy ba chiêu. Sau khi hai chữ bắt đầu vang lên hắn khinh thường đứng im tại chỗ không hề phòng bị. Ivy nhanh như chớp, nắm bắt thời cơ, lao lên dùng hai tay nắm chặt cổ tay phải hắn, kéo qua vai mình. Xoay người đem hai phần ba lưng và vai áp vào sườn phải hắn, tạo điểm trụ. Sử dụng nguyên lý, vật lý trong nhu đạo, trụ vững chân trái, hạ thấp người, đem chân phải của mình trượt về sau, gạt mạnh chân phải của hắn. Khiến

hắn mất thế cân bằng trọng lực.

Khoảnh khắc ngắn Ramesses thấy một lực kéo từ tay trái truyền đến. Người hắn lộn nhào một vòng trên không.

“Rầm” giây sau người hắn đổ ầm xuống đất, lưng đau nhói. Chưa kịp hiểu việc gì xảy ra, chỉ nghe trên đầu truyền xuống ba chữ nhẹ tênh.

“Ngài thua rồi”, cùng động tác phúi phúi tay của nàng.

Paser há hốc mồm, không tin nổi vào mắt mình. Cô nhóc thân hình nhỏ nhắn đứng chưa đến vai User, sức lực đâu ra khiến nàng nhấc bổng được User, trong nháy mắt đem hắn quăng xuống đất, rõ đau! Chợt nhớ ra điều gì, Paser chạy đến đỡ bạn mình đang “ngẩn ngơ” nằm bất động...

“Cậu không sao chứ?”

Giả vờ quan tâm, Ivy vẽ mặt ăn năn, hướng người dưới đất.

“Hoàng thượng... Thần lỗi tay... Người có đau không?” đôi mắt to không quên chớp chớp đầy vẻ vô tội, trong lòng thầm khinh bỉ. “Sock sao? Cho chừa cái thói xem thường phụ nữ nhé!”

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến Ramesses hoài nghi đó là mơ. Lưng lại truyền đến cảm giác đau buốt. “Đau!... tức không phải mơ... Là thật... Hắn thua nàng... Hắn thật sự đã thua nàng... Làm sao có thể...”. Hắn hoàn toàn khủng hoảng với suy nghĩ đó.

Thấy bạn mình chưa thể chấp nhận sự thật, Paser nhân cơ hội trêu chọc.

“Cậu thật tệ... Lại để thua một cô gái... Thế này... Thật mất mặt nha!”

Ivy giờ mới nhận ra, Paser- con người này tuy mang bộ mặt thiên thần nhưng thực tâm ác quỷ. Từ đầu đến cuối hắn không ngừng đổ dầu vào lửa. Đúng là đàn ông không nên đánh giá qua vẻ bề ngoài. Ném đá giấu tay đứng xem trò vui sao? Nàng bực bội khiêu khích.

“Ngài Paser, ngài có muốn thử đấu tay không với Ivy một lần?”

Paser bày ra bộ mặt sợ sệt trêu chọc nàng.

“Không! Người ta... Sợ đau lắm!”

“...”. Tên mặt dày này, giờ còn diễn cái mặt đó cho ai xem chứ?

Thấy vẻ mặt lăm lờ của nàng, Paser hướng Ramesses cố tình nói về ai oán... Cho nàng nghe.

“User, cậu tỉnh lại đi... Người ta bị thuộc hạ của cậu bắt nạt kia... Cậu mà không chịu tỉnh... Người ta... Hôn cậu đó!...” hắn cúi xuống chu đôi môi hoa đào xinh đẹp, nhắm mắt tiến lên...

Ọe. Buồn nôn thật!

Trong lúc Ivy đang hình dung cảnh tượng tiếp theo, hai tên mỹ nam trước mặt tình chàng ý thiếp trao nhau nụ hôn. Thì Ramesses thật sự tỉnh táo trở lại, trong tình trạng... Dựng hết tóc gáy. Đây mạnh Paser ra, Ramesses gất nhẹ.

“Cậu thật... Kinh tởm!”

.....

Bên bờ sông Nile hiền hòa vỗ sóng, có ba người lờ lờ qua tiếng lại ầm ĩ. Một lúc sau lại cùng cười vang...

***

Những tháng ngày vui vẻ của họ đã trôi qua như thế. Hằng ngày, dưới sự chứng kiến của mẹ hiền sông Nile, Ivy theo Paser học kiếm, Ramesses đứng xem bên cạnh. Lúc rảnh rỗi nàng đem nhu đạo dạy cho họ. Tình thoảng ba người không đồng quan điểm, xảy ra mâu thuẫn. Một người bá đạo luôn cho mình đúng, một người thích trêu chọc rồi cười trên nỗi đau kẻ khác, còn Ivy thường xuyên bày ra những trò không giống ai, khiến hai tên kia ngày ngày há mồm tròn mắt đầy kinh ngạc. Dần dần quan hệ của họ trở nên thân thiết như những vị hảo bằng hữu.

***

Một ngày, Ivy nói với Ramesses.

“Những lúc không có người ngoài, ta cũng muốn gọi ngài là User, như Paser hay gọi được không?”

Hắn không trả lời chỉ khẽ gật đầu.

***

Thời gian cứ dừng lại ở thời điểm này thì tốt biết bao. Nhưng khoảnh khắc ngọt ngào đó lại trôi đi rất nhanh...

Mới chớp mắt đã ba năm trôi qua...

Ramesses II tên đầy đủ là: Ramesses(meryamun) nghĩa là “Sự ra đời của Re (người yêu quý của Amun)”

Ở đây tại sao Paser gọi Ramesses là User thì mình xin giải thích như sau: Tên ngài lúc nhỏ của ngài là User-maat-re Setep-en-re nghĩa là “Luật của Re đầy sức mạnh”=.””bê nguyên cái trên thì quá shock nên mình chỉ sử dụng là “User” làm tên thân mật của ngài. Và từ chương sau cái tên User sẽ thường xuyên sử dụng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ta Chọn Người

Bầu trời đêm xuân ở Ai Cập thật đẹp! Những vì tinh tú lấp lánh dịu dàng thì nhau tỏa ánh sáng huyền ảo, in bóng trên dòng sông Nile hiền hòa như một dây lụa kim tuyến vô cùng rực rỡ. Phong cảnh hữu tình trước mắt không khỏi khiến Ivy ngây ngất, thả hồn vào thiên nhiên. Tay cầm ly rượu đưa lên miệng nhấp một ngụm, nằng cao hứng.

“Rượu cũng từ gạo mà ra, ta đây uống rượu cũng là ăn cơm.”

Phía sau, Paser vừa đến, nghe nằng ngâm thơ kiểu “không giống ai”, cười cười trêu chọc.

“Người đó, đã 17 tuổi, một chút nữ tính cũng không có... Cần thận kéo... Ế...!”

“Ta mới là không thêm cười ai, đàn ông chẳng ai tốt cả!” Ivy không vừa, cãi lại. Nhớ ra điều gì Ivy hỏi “Người không dự tiệc ra đây làm gì?”

“Uống rượu với người, không được sao?” vừa nói hần vừa mặt dày giành lấy ly rượu của nằng, ngửa cổ uống một hơi hết sạch. “User bảo người ta tìm người!” hần thành thật bổ sung.

“...”

Không chút ngần ngại, Ivy chán nản theo chân Paser. Nằng ghét những chỗ thế này, nơi mà mỗi người đến, đều mang theo cho mình mấy chiếc mặt nạ, rất giả tạo. Nhân lúc không ai để ý, nằng chuồn ra chỗ khuất, ngắm cảnh đẹp, uống rượu ngon. Đang vui vẻ tận hưởng không gian riêng thì tên-chết-tiết-nào-đó sai một tên-không-kém-phân-chết-tiết gọi nằng về. Còn vui sao nổi!...

Căn phòng vô cùng xa hoa, rộng lớn. Trên mỗi chiếc bàn chất đầy thức ăn và rượu ngon. Giữa phòng, vài vũ công xinh đẹp đang cực lực uốn éo thân thể phục vụ ánh mắt háo sắc của đa số đàn ông nơi này. Tiếng kèn trống réo rắt kết hợp tiếng mọi người chuyện trò, tạo nên chuỗi âm thanh hỗn hợp vô cùng đình tai nhức óc.

Nơi trung tâm cao nhất pharaon Ai Cập vĩ đại uy nghiêm ngồi trên chiếc ghế vàng sang trọng. Xung quanh ngài là những phi tần, hoàng thân cao quý nhất hoàng gia. Phía dưới từ gần đến xa, vị trí được xếp theo cấp bậc quan lại đương triều, đồng đến hoa mắt nhức đầu. Chỗ của Ivy ngay cạnh pharaon, chưa đầy một mét... Không phải vì thân phận nằng tôn quý mà vì... Nằng là hộ vệ cận thân của ngài. Trong khi tất cả an nhân ngồi thưởng thức dạ tiệc, thì nằng phải đứng hầu. Vừa mời chân, vừa không được ăn uống gì. Có ai vui vẻ được khi trong tình trạng của nằng không? Nghĩ đến đây Ivy thầm rủa.

“Tên User chết tiết không có lương tâm. Nơi này người của hần đông như kiến, một con ruồi còn không bay vào nổi. Tên nào thần kinh lắm mới đột nhập vào đây gây rối. Khó khăn lắm mới chuồn đi được. Tự nhiên bảo Paser gọi nằng về. Không làm khổ người khác hần không vui sao?”

“Người sao thế? Không khỏe à?” thấy sắc mặt Ivy khó coi, User quan tâm.

“...” phân vân một giây, xích lại gần User, nằng quyết định thành thật bằng chất giọng chỉ hai người nghe.

“Ta mời chân, lại đổi bụng!”

“Người ngồi xuống đây, dùng bữa cùng ta!”

“...”

Nằng thà đứng đến ngày mai, thà ngược đãi cái bụng đói meo. Cũng không muốn trước mặt bao nhiêu người ngồi ở vị trí đó đâu. Chưa nói đến phần ứng bọn quan lại, chỉ tính đến mấy phi tần kia, nếu nằng đại đột ngồi xuống còn sống nổi nữa không? Chôn hậu cung nghiệt ngã, hiểm độc thế nào ai mà

không biết. Suy nghĩ kĩ càng, Ivy nói nhỏ.

“Ta có thể xuống dưới ngồi cùng Paser không?”

Ivy không để ý sắc mặt User thoáng biến sắc, rất nhanh trở lại bình thường, hần bực bội phun ra hai chữ.

“Tùy người!” giận dỗi, không thèm nhìn đến nàng lấy một cái.

“Cám ơn người”. Được giải thoát khỏi cực hình, Ivy cũng không rảnh rỗi để tâm nhiều chuyện. Xoay người thẳng hướng Paser mà tiến đến. Không phát hiện phía sau lưng đôi mắt phượng yêu nghiệt đang bùng bùng lửa giận.

Paser rất tinh ý, từ đầu đến cuối không một chi tiết nào thoát khỏi đôi mắt xanh đen tinh anh kia. Lúc Ivy ngồi xuống bên cạnh, hần càng hiểu rõ mọi chuyện, cười cười nhẹ nói.

“Lần này người hại... Người ta thê thảm rồi!”

“...” Không hiểu hần đang nói gì, Ivy chỉ cảm thấy bụng rất đói, nàng nhanh tay lấy thức ăn cho vào đầy miệng, không quên rót cho mình một ly rượu. Thấy động tác ăn uống như bị bỏ đói cả năm trời của nàng, Paser phì cười quan tâm.

“Ăn từ từ, không ai giành của người đâu, giữ hình tượng thực nữ còn lấy chồng nữa chứ, chẳng lẽ người muốn bị... Ể thật!”

Lần nào nói chuyện với hần cũng là chủ đề vô vị này.

“Người lo cho người đi, User cả đồng phi tần, còn người vẫn ế kìa!” vừa nhấp một ngụm rượu Ivy vừa phản công.

“Người ta đang chờ...” Paser cười cười nhẹ nói.

“Chờ gì?” nàng vô tâm hỏi.

“Chờ người!” chỉ một giây này, Paser cực kỳ nghiêm túc.

“Hahaha, người thật điều ngoa nha!” Ivy vỗ vỗ lên vai Paser tỏ vẻ hiểu hần, nói chắc như đinh đóng cột.

Nàng luôn nghĩ giữa nàng và hai người bọn hần, không thể nào phát sinh tình cảm nam nữ, mãi mãi chỉ có thể là “tình đồng chí”.

Thấy thái độ của nàng, Paser nghe tim nhói lên một cái, rất nhanh lấy lại vẻ phóng túng cột nhà bình thường, cường điệu nói.

“Người ta là có ý tốt, sợ người ế không ai thêm... Giữ thân trong sạch... Chờ người!”

“Ừ, người tốt hơn User điểm này. Hôn nhân phải bắt đầu từ tình yêu, mà yêu thì chỉ có thể là một người!”. Không thèm để ý đến lời hần, Ivy nghiêm túc đưa ra quan điểm “Như User hần có thật nhiều vợ, nhưng ta lại thấy hần chẳng yêu người nào. Hằng ngày phải thân mật với người mình không yêu thì thật đáng thương!”, nàng dẫn chứng.

Kinh ngạc với suy nghĩ của nàng, nhưng Paser đã quá quen với những điều kỳ lạ nàng nói cả ba năm nay rồi, cũng không phản ứng mạnh như lúc đầu. Phần nào đó hần lại cảm thấy điều nàng nói, tuy không đúng tục tề Ai Cập nhưng hoàn toàn có lý.

Paser tự nhiên nảy ra ý định thăm dò nàng.

“Đối với người, User và người ta, người thích ai hơn?”

“Như nhau”

Paser quyết định nói rõ ràng hơn.

“Nếu hai ta cùng rơi xuống sông, người cứu ai trước?”

“Không cứu ai cả, hai người đều biết bơi mà!”

“...” nghĩ nghĩ Paser hơi bực hỏi thẳng

“Nếu buộc phải lựa chọn gả cho một người giữa User và ta... Thì sao?”

“Chọn người!” kèn trống trong lòng Paser đồng loạt lên tiếng... Không được bao lâu Ivy nói rõ lý do “Hần có quá nhiều vợ, còn người thì không”.

Paser dở khóc dở cười, nàng chọn hần không phải vì thích hần hơn, mà vì không muốn tranh giành cùng những nữ nhân của User. Hần chán nản cầm cái đùi gà nhét vào mồm Ivy.

“Thôi người ăn đi, đừng nói gì nữa!” hần không muốn nghe những lời không có tim gan của nàng thêm chút nào.

Hôm nay tên này toàn nói những điều quái dị khiến Ivy bức mình. Nàng rất trân trọng tình bạn giữa ba người, khi không đem toàn mấy chuyện vớ vẩn ghép vào hồi nàng. Nàng thành thật trả lời, thì bày cái bộ mặt thối đó ra, dọa người. Tên điên! Vừa nghĩ nàng hung hăng cắn một mảng lớn thịt gà như muốn cắn chết tên-nào-đó.

Tất cả những hành động “trái tai gai mắt” của hai người kia, trong đôi mắt yêu nghiệt là sự “thần mật quá đáng”. Sắc mặt hần trầm xuống, không chút hơi ấm.

Hần ghen! Tại sao lúc nào nàng cũng chọn Paser mà không phải hần?

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ưc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tham Vọng Quyền Lực Của Pharaon

Bầu không khí chột trảm xuống. Mọi người cảm nhận được khí thế vương giả lãnh khốc tỏa ra từ pharaon. Không ai bảo ai tất cả đều đột nhiên im lặng hiếm có...

Nhân cơ hội quan tư tế đứng lên, tay phải cầm quyền trượng, tay trái giơ ra phụ họa. Dừng về nghiêm trang nhất.

“Kính thưa pharaon vĩ đại. Đêm qua trong chiêm bao hạ quan được thần linh nhắc nhở về hôn sự của ngài. Thần linh chỉ định, công nương Henutmire là người thích hợp sánh duyên cùng ngài. Từ ngàn xưa người Ai Cập chúng ta luôn tôn trọng việc bảo vệ huyết thống hoàng gia, cuộc hôn nhân này sẽ khiến Ai Cập càng giàu mạnh...”

Ivy không hề ngạc nhiên. Anh em ruột lấy nhau, ở thế kỷ 21 sẽ là loạn luân, vô đạo đức, thành tin giật gân cho người đời chế nhạo. Nhưng ở Ai Cập cổ đại, nó được xem như chuyện đương nhiên để bảo vệ quyền lực của hoàng gia. Theo truyền thống của người Ai Cập cổ, trước khi kết hôn người vợ sẽ được thỏa thuận nhận trợ cấp từ chồng, nhưng của hồi môn của họ sẽ trở thành của riêng của chồng, nếu chẳng may hôn nhân tan vỡ. Có nghĩa là khi cưới Henutmire những thứ thuộc về nàng sẽ chuyển hết sang cho User không bao giờ lấy lại được. Mà thực tế chính là một nửa quyền lực ở Hạ Ai Cập trong tay công chúa Henutmire.

Người cổ đại không hiểu được, hôn nhân trực hệ nguy hiểm như thế nào. Bằng chứng là vua Tut bị tạt ở chân vì cha mẹ ngài là anh em cùng huyết thống. Giờ nàng có nói ra cũng không ai nghe, có khi còn cho nàng là đùa thần kinh, cố ý chống đối thần linh.

“Chỉ tội nghiệp cho những đứa trẻ vô tội...!” Ivy thở dài.

Đây có lẽ là ý định của User, hần muốn thông qua quan tư tế để tuyên bố hợp thức hóa thôi. Mặc dù xem hần là bạn thân, nhưng nàng đối với hần luôn có cảm giác sợ hãi, bất an. Người đàn ông này rất đam mê quyền lực, lại quá bá đạo trong suy nghĩ, chỉ cần là thứ hần muốn, nhất nhất phải lấy được bằng bất cứ giá nào.

“Chỉ mong với nàng và Paser hần sẽ nghĩ chút tình bằng hữu!” Nàng lại thở dài lần nữa.

“Người không vui, vì User sắp cưới thêm vợ sao?” thấy nàng thở dài, Paser buồn buồn hỏi.

“Ta có mấy cái mạng, mà dám không vui!”. Tâm trạng nặng nề nói tiếp “User quá xem trọng quyền lực. Ta sợ... Sợ một ngày hần thay đổi đến chúng ta cũng nhận không ra...!”. Nhìn Paser Ivy nghiêm túc dặn dò “Người sau này, nếu có thể thì đừng làm trái ý hần!”

“...”

Paser bên User từ bé xít, User là người thế nào hần chẳng lẽ không hiểu. Nhưng nàng làm sao biết được, thường ngày User che giấu rất tốt.

“Người thật ra biết được bao nhiêu chuyện?” Hần nghiêm túc hỏi.

Suy nghĩ một chút, Ivy quyết định thành thật, trả lời một câu không liên quan đến câu hỏi của Paser.

“Nếu ta nói, User sau này có rất nhiều vợ, và trên một trăm người con... Không, chính xác là trên một trăm năm mươi người con cả trai lẫn gái. Người có tin không?”

“Một trăm năm mươi người con sao?”

Paser há mồm tròn mắt không tin nổi vào con số nàng vừa cung cấp. Thứ nhất, hiện tại User chỉ có ba người vợ chính là tính cả Henutmire, phi tần thì nhiều nhất chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa ba năm nay, vì một-người-nào-đó hần gần như không gọi ai thị tẩm. Nếu nói giữ thân trong sạch cũng không quá đáng. Chỉ có nàng là không biết thôi. Thứ hai, một trăm năm mươi người con nghe có vẻ hơi quá sức người thường... Mặt Paser méo xệch, theo suy nghĩ.

“Ngươi không tin chứ gì?” Ivy thấy vẻ mặt buồn cười của hắn cũng quên sạch lo lắng lúc này, tình nghịch chu chu môi “Vậy sau này đừng hỏi ta những câu ngớ ngẩn nữa!” . Nàng đã chán thành đối xử với bạn bè rồi đấy nhé. Tại hắn không tin thôi.

“...” Paser nghĩ nàng trêu mình, không nói gì chỉ dùng ánh mắt liếc xéo nàng.

“...” Ivy không vừa, liếc trả lại.

Đoạn đối thoại không lời của hai người. Rơi vào mắt phượng xinh đẹp, lại được hiểu thành “liếc mắt đưa tình”. Hắn ghen đến nổi mặt nổi đầy xanh, môi tái nhợt. Lại giận bản thân không đủ tinh táo, hồn dỗi nàng, lỗ miệng... Gián tiếp đồng ý cho nàng đi đến bên Paser, trách ai bây giờ...

Nén bức bội xuống, hắn đứng dậy, đưa tay phải lên làm động tác tuyên thệ trước thần linh, uy quyền nói.

“Ta, pharaon Ramasses II tuyên bố, mười ngày sau hôn lễ của ta và Henutmire sẽ được tổ chức theo nghi lễ!”

Không sai, User cưới em gái mình, mục đích duy nhất chính là hợp thức hóa quyền kiểm soát một nửa vùng Hạ Ai Cập. Từ nay quyền lực của toàn thượng-hạ Ai Cập đã nằm trong tay hắn. Bước kế tiếp, chính là tiến quân vào Levant mở rộng bờ cõi đất nước...Hắn đầy tham vọng nghĩ.

Thật vậy, hai chữ “quyền lực” nghe thì đầy hào nhoáng. Nhưng trên thực tế người ta phải trả một giá rất đắt. Càng giàu tham vọng quyền lực càng có thể nhẫn tâm bất chấp tình thân, bạn bè... Thậm chí bán linh hồn cho quỷ dữ... Để có được nó. Ở Ai Cập cổ đại, danh tiếng của các vị pharaon ngoại trừ tài năng của họ. Mức độ nổi tiếng đó còn tỷ lệ thuận với sự tàn bạo hiếu chiến mà họ gây ra. Ramesses II chính là pharaon vĩ đại nhất, nổi tiếng nhất, mạnh mẽ nhất của đế chế Ai Cập mà người đời sau vẫn gọi ông là “ông tổ vĩ đại”

-Seti I: pharaon thứ hai của vương triều 19. Vợ ông là nữ hoàng Tuya có với ông 4 người con. Một người chết sớm, ba người còn lại là Ramsese II và hai con gái Tia, Henutmire.

Tia: chị gái Ramesses II, cô kết hôn với một quan chức trong triều cũng gọi là Tia.

Henutmire: em gái của Ramesses II, kết hôn cùng ông.

-Ramesses II có hơn 150 người con hoàn toàn là thật nhé. hơn 100 con trai và hơn 50 con gái (theo tài liệu của mình)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Khẳng Định Quyền Sở Hữu

Buổi dạ tiệc đầy toan tính kết thúc trong tiếng hoan hô chúc mừng hôn sự của pharaon.

Ivy thấy người mình lâng lâng như đang bay. Nàng biết mình say rồi! Cố giữ chút tỉnh táo cuối cùng, loạng choạng men theo hành lang bước thấp bước cao trở về phòng.

Vừa mở cửa phòng, bóng đèn cao lớn bên trong làm Ivy giật thót một cái.

“Tìm ta có việc gì sao?” rất nhanh nàng lấy lại bình tĩnh hỏi.

“...” Im lặng.

Thấy hắn không nói gì Ivy hơi bức nhưng vẫn kiên nhẫn nhẹ nhàng.

“Có gì để mai nói được không? Ta say rồi, muốn nghỉ ngơi!”

“...” Vẫn Im lặng.

Ivy phát hiện mình đang nói chuyện với kẻ câm, lại mặt dày không chịu buông tha nàng. Bức bội nàng hơi lớn tiếng.

“Ngươi muốn sao?”

“...” Hắn cũng không trả lời.

Mặc dù sợ hắn, nhưng Ivy đang say. Con buồn ngủ không cho nàng thời gian nghĩ nhiều. Nàng quyết định mặc kệ hắn, xem hắn như vô hình, hướng

thăng chiếc giường trắng tinh êm ái trèo lên, nhắm mắt... Rất nhanh nàng chìm vào giấc ngủ say.

Cảm nhận hơi thở nàng đều đều, hắn mới bước đến gần. Hắn ghen! Con ghen khiến hắn đánh mất lý trí, theo bản năng muốn đến hỏi tội nàng. Nhưng khi nhìn thấy nàng, một lời hắn cũng không nói nổi... Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt bầu bĩnh đáng yêu. Từng nét, từng nét được hắn khắc họa tỉ mỉ bằng đôi tay mạnh mẽ nhưng hết sức cung chiêu, vào thật sâu trong tâm trí hắn. Đã từ rất lâu, hằng đêm hắn đều đến căn phòng này, từ khoảng cách nhất định, ngắm nhìn người con gái say ngủ trên giường, bằng ánh mắt say mê như ngắm thứ gì yêu quý nhất trần đời. Chưa bao giờ hắn dám chạm tay vào nàng... Hắn sợ... Sợ nàng phát hiện thì đến đặc quyền này hắn cũng không còn.

Nàng chưa bao giờ biết, hắn yêu nàng đến nhường nào? Nàng không xinh đẹp như Nefertari, không sắc sảo hiểu ý người như Isetnofres, trong tay càng không có quyền thế như Neutmire... Nhưng hắn yêu nàng vô điều kiện, yêu đến điên dại... Chính hắn cũng không rõ lý do. Không biết đã bao nhiêu lần, hắn đấu tranh lý trí muốn đem thân thể kia biến thành của riêng hắn. Tuy nhiên, hắn rất rõ ràng, nàng không giống bất kỳ cô gái nào khác, nàng mang tư tưởng kỳ lạ, nếu hắn làm thế... Hắn sẽ mất nàng mãi mãi. Hắn muốn thân thể kia, nhưng càng muốn hơn là tình yêu của nàng.

Suốt ba năm dành cho nàng sự tôn trọng đặc biệt, để rồi hôm nay trước mặt hắn nàng thân thiết cùng người đàn ông khác. Điều này khiến hắn phát điên, tim hắn đau như hàng vạn mũi kim đâm vào. Nàng thật vô tâm, nàng thật tàn nhẫn.

“Ta phải làm sao mới có được tình yêu của nàng?” hắn than nhẹ.

Ngón tay mân mê vuốt ve đôi môi mọng đỏ của nàng, cúi người xuống áp môi mình lên đó, như trừng phạt việc nàng vô tâm tổn thương hắn.

Ivy cảm nhận sự ướt át từ môi truyền đến, nhón nhột. Trong vô thức nàng “um” một tiếng.

Động thái này khiến ai đó dễ mê, hắn thậm chí còn cố gắng dồn dập hơn, cắn nhẹ môi nàng khiến răng nàng khê mở, nhân cơ hội hắn đem đầu lưỡi chui vào thành lũy mất phòng thủ kia, oanh tạc khắp nơi, treu chọc cái lưỡi nhỏ của nàng ngóng cuồng cùng hắn, khát khao cắn mút mật ngọt từ nàng... Không biết men rượu hay men tình làm hắn say mê ngây ngất... Rất lâu như sợ nàng phát hiện! Hắn miễn cưỡng buông tha nàng. Rời khỏi phòng với nụ cười dịu dàng hiếm thấy...

Sáng hôm sau Ivy tỉnh lại trong tình trạng không nhớ nổi thứ gì, đầu đau nhức... Môi cũng hơi đau... Nàng khó hiểu nghĩ.

“Say rượu nhức đầu thì bình thường, nhưng môi cũng đau đúng là kỳ lạ nha!” Ivy nghiêm túc đưa ra một lý do “Chắc là bị côn trùng cắn”.

Lê tấm thân uể oải bước xuống giường, nàng cẩn thận vệ sinh cá nhân, tắm rửa sạch sẽ tẩy đi mùi rượu nồng nặc trên người. Hôm nay, Ivy chọn cho mình một chiếc fulias màu trắng, chéo vai làm tôn lên làn da trắng hồng mềm mại. Ngắm mình trong gương nhẹ nói.

“Cơ thể này phát triển nhanh thật, ra dáng thiếu nữ rồi!”.

Như mỗi buổi sáng, Ivy định ra bờ sông Nile luyện kiếm. Vừa bước khỏi cửa, nàng nhận được lệnh truyền gọi của pharaon. Men theo hành lang dài quen thuộc, nàng dễ dàng đến phòng riêng của User, theo thói quen, tự nhiên đẩy cửa bước vào không cần thông báo trước.

Trong phòng có ba người, hai người đàn ông thì quá quen thuộc với hành động “vô pháp vô thiên” của nàng. Riêng công nương Henutmire nhìn nàng đầy kinh ngạc cùng giận dữ.

“Vô lễ!”, nàng ta gất lên.

Thoáng chốc, Ivy cứng đơ. Nàng không biết “vợ sắp cưới” của User cũng ở đây, nếu biết cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám tự tiện xông vào.

Bình tĩnh lại nàng cung kính nói.

“Hạ thần biết tội, nghe lệnh pharaon triệu kiến có việc gấp nên vô ý thất lễ, xin công nương thứ tội.” Mắt không quên hướng hai người đàn ông cầu cứu.

“Vô ý sao? Người thấy ta còn không quỳ xuống hành lễ?”, Henutmire uy quyền ra lệnh.

Ivy dờ khóc dờ cười với cô công nương đang đá này, nàng là thuộc hạ riêng của User, ngoài hắn ra thì không ai dám định tội nàng, cô ta tuy thân phận cao quý thật đấy, nhưng có cao hơn pharaon đương triều không? Nàng nhận lỗi là nể mặt lắm rồi còn cố ý làm khó.

Nhìn hai tên chết tiệt kia lần nữa, bọn hắn cười cười nhưng không nói giúp nàng một lời nào? Thấy chết không cứu sao? Đồ bạn tôi....

Ivy bực bội kéo luôn hai tên “ngồi xem trò vui” xuống nước, khi chưa kịp hiểu câu nói của mình nghiêm trọng như thế nào.

“Thần sợ... Công nương nhận không nổi... Hoàng thượng đã cho phép hạ thần ngoài ngài ra không cần hành lễ với bất kỳ ai... Paser cũng có thể làm chứng.”

Đang xem kịch, bị lôi vào diễn cùng, User và Paser thoáng ngỡ ngàng, mắt tự nhiên “nàng thật to gan, mạo nhận thánh ý là tội chết” hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau thầm nghĩ nhưng không ai nói ra.

Henutmire không dám tin vào tai mình. Nhìn nàng ta bề ngoài tầm thường, Lễ nào???...Thấy không ai nói gì, Ivy biết mình quá đáng rồi, chỉ là trong lúc “bị” quá nói bừa... Chắc không đến nỗi phải chết chứ? Bắt đầu căng thẳng, trán cũng rịn vài giọt mồ hôi.

Thái độ lo lắng của nàng, khiến Henutmire hơi nghi ngờ về lời nói kia, xoay sang hỏi Ramesses.

“Ngài thật sự ban cho nàng ta đặc quyền kia sao?”

“Ừ, ta cho phép nàng ta, ngoài ta ra... Không cần quỳ trước bất cứ ai!” Không nhẫn tâm nhìn Ivy lo lắng, User thừa nhận cũng là tuyên bố. Ivy không hiểu ở Ai Cập này, người chỉ cần hành lễ với một mình pharaon chỉ có thể là hoàng phi đương triều, nhưng Paser thì rất rõ ràng. Điều này tương đương User đã phần nào khẳng định nàng chính là hoàng phi của hắn.

Ivy vui mừng khôn xiết, vì nàng thật sự không hề biết đặc quyền kia mang ý nghĩa gì. Lại rất cảm động “tình bạn” của họ có thể vượt qua giai cấp xã hội phong kiến cổ đại này. Nàng ngây thơ nghĩ.

Henutmire cũng hiểu ý của Ramesses. Nhưng nàng không phục, một người tầm thường như nàng ta làm sao có thể?... Không, nàng sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra...

***

User lúc này, không còn kiên nhẫn với Henutmire nữa. Sáng nay nàng ta tự dung chạy đến phòng hắn rồi ở lý không chịu đi. Giờ còn to gan khi dễ người-nào-đó trước mặt hắn.

Đoạn hân lười nhác hướng Henutmire nói.

“Về việc hôn sự nàng có thể trực tiếp đến tìm quan tư tế bàn bạc. Ta còn rất nhiều công việc phải xử lý. Sau này nếu không có lệnh của ta không được tự ý chạy đến đây.”

Henutmire hiểu rõ phòng riêng của pharaon trừ khi được truyền triệu mới được phép vào. Hôm nay, nàng to gan mượn cớ “bàn việc hôn sự” đến đây, với hi vọng được chút ân sủng mưa móc từ người. Ai mà ngờ, gặp hai tên kỳ đà cản mũi. Paser thì không nói làm gì, vì nàng biết quan hệ giữa hắn và pharaon. Nhưng sự xuất hiện của cô gái kia, khiến nàng không khỏi bức bối “giận cá chém thớt”. Không nghĩ đến cô ta lại có đặc quyền cao quý như vậy. Nàng biết, chàng cưới nàng vì quyền lực, nhưng nàng tình nguyện. Từ lúc còn bé, chàng đã như vị thần vĩ đại nhất trong lòng nàng, đời này mong ước lớn nhất của nàng chính là được chàng yêu thương. Ai ngăn trở nàng có được điều đó nàng tuyệt đối không tha thứ.

“Thần thiếp tuân lệnh!” Henutmire nói dịu dàng, bày ra bộ mặt biết lỗi. Nhìn User một cái đầy tình ý, mới miễn cưỡng từng bước rời đi.

Mặc dù không thích Henutmire lắm, nhưng nghe những lời tàn nhẫn của User với vợ mình Ivy không khỏi khó chịu nhàu nhĩ. Đàn ông đế vương điều bạc tình như vậy sao? Khi đã có thứ mình cần sẽ vứt nàng ta sang một bên? Nhìn bóng lưng xinh đẹp cô quạnh kia, Ivy không khỏi chạnh lòng cho số phận người phụ nữ phong kiến... Ivy rất muốn lên tiếng công đạo. Nhưng nghĩ lại, việc can thiệp vào chuyện nhà người khác thì thật vô duyên.

"Thôi, mặc kệ chứ! Nàng đâu có đỡ hơn mà vì người khác cãi nhau với bạn mình..." nàng thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Không Muốn Sao? Nhưng... Ta Muốn!

Lúc căn phòng dát vàng xa hoa của pharaon chỉ còn lại ba người.

“Ivy, người thật to gan, dám chọc giận vợ-sắp-cưới của User!” Paser cười cười nhìn Ivy rồi lại nhìn User.

Ivy không trả lời câu hỏi của Paser, hướng User, đầy hối hận.

“User, ta xin lỗi, làm khó cho người rồi... Cái đặc quyền kia... Ta không cần đâu người rút lại đi...!”

Thật sự nàng rất muốn có cái nhân quyền đó, nhưng nghĩ lại mình đang sống ở thế giới cổ đại, lại đòi quyền lợi của thế kỷ 21 thì thật vô lý, hơn nữa vì bản thân nàng, làm khó User khác nào nàng đang “lợi dụng” tình bạn mưu cầu lợi ích riêng.

User làm sao hiểu được suy nghĩ của nàng. Hắn chỉ biết nàng từ chối đặc quyền kia cũng đồng nghĩa nói với hắn “nàng không muốn làm hoàng phi của hắn”, sắc mặt hắn không khỏi tối lại, lớn tiếng quát.

“Ta không cho phép người từ chối!”

Paser khoanh tay xem trò vui trước mắt, vô tư như người không liên quan. Mặc dù chính hắn bày ra chuyện này.

Ivy giật mình. Hiếm khi nàng “biết điều” như thế, hắn lại quát nàng. Tên này thần kinh không được bình thường, nàng bức bối, quên luôn việc mình vốn sợ hắn.

“Khi không lại to tiếng với ta, ngươi có vấn đề à? Ta không muốn, thì ta không nhận!”

“Ngươi...” User tức giận, mặt nổi đầy gân xanh, nhưng không nói thêm được lời nào.

Thấy thái độ của hắn, nhất thời Ivy không biết điểm dừng, nàng tiếp tục ngang bướng.

“Chân là của ta, ta thích ngược đãi nó, cứ gặp vợ ngươi là ta quỳ hành lễ đấy, xem ngươi làm được gì?”

Mất User nổi đầy tơ máu, phần nộ hắn thật sự phần nộ đến đỉnh điểm. Giọng lạnh băng, chậm rãi rít từng từ qua kẽ răng, tuyệt đối có sức hủy diệt tất cả.

“Thích ngược đãi sao? Ngươi cứ thử xem, nếu ngươi dám... Ta cho người đánh gãy hai chân ngươi, xem lúc đó ngươi còn ngang bướng không?”

Paser thấy tình hình căng thẳng, lại nghe giọng điệu User khác thường, hắn biết User nổi giận thật rồi, vội lên tiếng.

“Ivy ngươi không nên cố chấp, mau nhận lỗi với User!”

Ivy không bao giờ ngờ, cái tên này, vì chuyện “bé bằng hạt mè” mà đòi đánh gãy chân nàng. Thế tình bạn ba năm nay là gì? Nàng tự hỏi bản thân mình làm sai chuyện gì? Không lẽ chân thành đối xử, không lợi dụng hắn là sai? Nàng không phục, tuyệt đối không phục...

Ivy là vậy, nàng sợ chết, nàng sợ đau. Nhưng chuyện nàng cảm thấy đúng mà bắt nàng nhận sai bốn chữ thôi.

“Ta không làm được!”

“Ivy, ngươi...”

Paser không ngờ chuyện đi đến nước này, hắn cảm thấy có lỗi vô cùng. Hắn cũng hiểu, Ivy bình thường sợ đủ thứ chuyện nhưng lúc nàng cố chấp thì không ai bằng.

“Ta không sai, người sai là hắn, hắn muốn đánh gãy chân ta, ta cho hắn cơ hội!” vừa nói nàng vừa thả mạnh gối xuống.

“Cạch.....”

Tiếng đầu gối Ivy va chạm mạnh với nền gạch lạnh băng, rất to! Tường chừng có thể vỡ cả xương bánh chè, khiến hai người đàn ông giật thót tìm một cái...

“Có đau không?”, Paser vội chạy đến đỡ nàng.

User cũng muốn làm thế, nhưng kiểu ngạo một pharaon không cho phép hắn hành động như vậy. Hắn âm thầm nắm chặt lòng bàn tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, nhắm mắt. Đầu hơi ngửa lên tỏ vẻ kiêu ngạo nhưng lòng hắn đang rối bời, đau đớn... Hết sức cố gắng giữ bình tĩnh để không xông đến quan tâm nàng.

Nàng gạt tay Paser, kiên quyết không để hắn lôi nàng dậy.

“Ta không sao!” nhẹ nói với Paser. Sau đó hướng ánh mắt thách thức User “Thần quỷ rồi đây, ngài gọi người đến mà đánh gãy chân thần, pharaon-Ramesses-II cao cao tại thượng”

Hắn đã muốn yên tĩnh, mà nàng lại nhẫn tâm phá vỡ nó, cố tình thách thức hắn.

Đoạn hắn chậm rãi mở mắt, hít một hơi sâu giữ bình tĩnh. Lạnh lùng truyền âm thanh từ dạ ngực vào tai hai người dưới đất.

“Paser ngươi ra ngoài, ta không muốn ngươi nhìn thấy cảnh này!” nhẹ nhàng nhưng đầy uy hiếp.

“User... đừng... đừng tổn hại nàng!”

“Ra ngoài!” hắn không kiên nhẫn nhắc lại.

Paser biết User nổi giận thì chuyện gì hắn cũng dám làm. Ngày thường hai người là bạn. Nhưng khi ngài đã dùng “lệnh ngữ” thì ngài trở thành pharaon, Paser không thể kháng lệnh, đó là tội cả gia tộc đều phải chết. Hắn muốn bảo vệ nàng, nhưng hắn không thể liên lụy đến người nhà. Cực kỳ miễn cưỡng, hắn từng bước lui ra. Lòng thâm thù, nếu nàng bị đánh gãy chân hắn cũng sẽ tự phế chân mình đền bù cho nàng.

Khi chỉ còn hai người trong căn phòng xa hoa nhưng lạnh băng, không chút hơi ấm. Sự im lặng, làm Ivy tự nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng, nàng nghe rõ tiếng tim mình đập rất mạnh như muốn nhảy ra ngoài. Nàng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khí thế của tên-nào-đó quá bức người. Ivy ép buộc mình phải bình tĩnh.

“Mình không sợ hắn... Mình không sợ hắn.” liên tục lặp lại như niệm thần chú.

“Sợ sao?”

Tên chết tiệt, biết đọc suy nghĩ của nàng từ lúc nào?...

Hắn chậm rãi bước đến gần nàng, như con sư tử dũng mãnh đang thưởng thức thái độ run sợ của con mồi trước khi hung hãn xé nó ra từng mảnh.

“Đứng lên!” từ trên cao dùng mắt phượng uy hiếp nhìn xuống, uy quyền ra lệnh.

Ivy cực kỳ ghét thái độ này, mặc dù rất sợ nhưng nàng kiên quyết.

“Không!”

“Ta lệnh cho ngươi đứng lên!” nhắc lại mệnh lệnh lần nữa.

Cái tên thần kinh này. Ivy rất bức, có ai sắp chết mà phải nghe lời kẻ muốn giết mình không?

“Muốn đánh, muốn giết tùy ngươi, đồ bạn tôi!”, Ivy lấy hết can đảm cuối cùng, buộc tội hắn.

“Ngoan ngoãn đứng dậy hay muốn ta lôi ngươi dậy?”

“...” hắn đang nghĩ gì vậy trời? đánh gãy chân người khác cũng cần đứng dậy sao?

Thấy nàng không nói gì, hắn đưa đôi tay rắn chắc của mình giữ chặt người nàng, nhắc bổng nàng lên, ôm nàng vào lòng, đi thẳng đến giường ngủ làm bằng ngà voi, bên trên lót lông thú mềm mại vô cùng đẹp đẽ, quý hiếm.

Vài giây bất ngờ, không nói nên lời. Nhưng khi Ivy tỉnh táo lại, còi nguy hiểm hú vang trong đầu nàng.

“Ngươi... định làm gì?” Nàng cảnh giác hỏi.

“...” Không có câu trả lời, chỉ có ánh mắt kiêu ngạo lãnh hàn.

Ivy hoảng hốt, muốn nhảy xuống nhưng bị đôi tay hắn cứng như thép “kẹp” chặt. Đùa à, nàng nhớ rất rõ trước mặt hắn, nàng luôn xấu xí “không ai sánh bằng” sao lại .... Thế này? Không lẽ tên “sắc lang” này cả xấu như nàng hắn cũng không tha? Có cần biến thái đến mức độ đó không?

Hắn đặt nàng trên mép trong giường, sau đó xoay đi tìm thứ gì đó trên chiếc bàn bên cạnh.

Ivy mất bình tĩnh, hai tay gắt gao che trước ngực hét lên.

“Không! Ta không muốn...”

“Không muốn sao? Nhưng... Ta muốn!... Tự kéo váy lên hay muốn ta giúp!”, giọng đều đều ra lệnh.

“Ngươi điên rồi!” không tin nổi vào tai mình nữa, nàng tiếp tục hét.

Thấy thái độ phản kháng của nàng, hắn mất kiên nhẫn một tay giữ chặt nàng. Một tay thô lỗ kéo váy nàng lên ...

Ivy đang phát hoảng thật sự...

Tự dưng nghe đầu gối mình truyền đến cảm giác mát lạnh, tê tê, nhưng rất dễ chịu. Mở to mắt xem việc gì xảy ra. Nàng kinh ngạc liú lười.

“Ngươi... Ngươi... Không phải...?”

“Không phải cái gì?” User bức bối nhìn nàng, thấy mặt nàng đỏ như tôm luộc hắn mới biết nàng đang nghĩ gì.

“Không phải ngươi nghĩ ta...” “Muốn”... Ngươi đấy chứ? Haha”, hắn trào phúng nói mang theo giọng cười trêu chọc.

Ivy chỉ lạy trời xuất hiện cái lỗ đế, nàng chui xuống cho rồi!... Nàng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi... Hắn là sợ nàng đau nên bôi thuốc vào đầu gối giúp nàng... Cái đầu óc đen tối của nàng... hại nàng thật thê thảm. Giờ nàng làm sao dám nhìn mặt hắn đây.

Một người bạn tốt dường này, mà nàng lại cư xử với hắn không ra gì. Nàng thẹn... Thẹn vì sự ấu trĩ của mình.

“User... Ta xin lỗi! Ta sai rồi! Đây là lỗi của ta, ta không nên chống đối ngươi... User tha lỗi cho ta được không?”

Hắn dờ khóc dờ cười. Mới vừa lúc này nàng cứng đầu, ngang bướng. Đòi sống, đòi chết nhất nhất không nhận lỗi. Dù hắn dùng uy quyền, vũ lực đe dọa, cũng không khiến nàng lùi bước. Vậy mà bây giờ, vì cái chuyện con con là hắn giúp nàng bôi thuốc, nàng lại nhận hết lỗi lầm về mình...

Hắn cũng sợ cái sự cố chấp của nàng quá rồi. Nếu nàng biết vừa rồi, hắn định chịu thua nàng... Thì nàng có xin lỗi hắn không?

Nhân cơ hội, hắn phải chứng tỏ uy quyền của hắn với nàng.

“Người thật ngang bướng, ở Ai Cập này trái ý ta là tội chết... Nhưng... Người đã biết lỗi thì... Thôi vậy!”, hắn thờ dãi nói tiếp

“Người phải nhận đặc quyền ta ban cho người... Đó cũng xem như... Lời cam kết của ta cùng người.”

Ivy không hiểu lắm, nhưng cũng không muốn làm mất lòng người bạn này thêm một chút nào nữa.

“Ta nhận... Ta cảm ơn người, User người thật tốt!”, nàng cảm động nhìn hắn.

Nghe lời nàng nói. Tâm trạng pharaon cực kỳ tốt. Hắn quan tâm

“Chân người còn đau không?”

Giờ mới thấy “tội” cái chân. Nàng thật ngu! Trong phút bốc đồng, lỡ... Chân làm hơi quá. Giờ đau gần như không đứng dậy nổi... Cũng may nhờ có thuốc của User dễ chịu hơn một chút.

“Ta đi không nổi nữa User à!” nàng miếu máo chịu đau, khề nói

“Tý nữa ta đưa người về phòng!”

Nàng hoảng hồn từ chối ngay.

“Không! Không! Để Paser đưa ta về là được rồi!”

Lại Paser, lúc nào nàng cũng Paser hắn ghét điều này, cực kỳ ghét.

Thấy User nhử mày bắt mẫn, nàng cũng khó chịu lắm... Nhưng nàng tuyệt đối không muốn người khác nhìn thấy cảnh pharaon Ai Cập bế nàng về phòng đau. Ivy vội đánh trống lảng

“À! Sáng nay người gọi ta có việc, chuyện gì vậy?”

User đi đến bàn làm việc của hắn, lấy một văn tự bằng đất nung quay trở lại đặt vào tay nàng.

“Karen thông báo, thành phố Pi-Ramesses đã hoàn thành. Đội quân tinh nhuệ thứ tư cũng huấn luyện xong...”. Dừng một chút, mắt User ánh đầy lửa tham vọng tiếp “Đã đến lúc tiến vào Levant.”. Bàn tay hắn đang buông lỏng, bỗng nắm chặt thành quyền. Tô rõ quyết tâm chinh phục vùng bắc Syria...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tiền Trận Kadesh

Những ngày sau đó, triều đình Ai Cập bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của pharaon.

Ivy cứ nghĩ sẽ được chứng kiến một hôn lễ linh đình nhất hoàng gia Ai Cập. Nhưng User đã làm nàng thất vọng hoàn toàn, hắn ra lệnh hủy bỏ tất cả nghi thức rườm rà... Chỉ có lễ sắc phong đơn giản cho Henutmire. Thế là hắn nắm một nửa hạ Ai Cập chỉ bằng một văn kiện...

Ivy bất bình thay nàng ta, nhưng không dám lên tiếng với hắn. Nàng đem âm ức giải tỏa với Paser, bằng một câu mà hắn nghĩ cả mấy ngày cũng không ra.

“User hắn đúng là nhà đại tư bản! Làm ăn không bao giờ lỗ vốn à nha!”

***

Thời gian thấm thoát đã qua một tháng, chuyện gì đến sẽ đến.

Tháng ba năm 1301 TCN, Ramesses II ra lệnh các đơn vị quân tinh nhuệ của Ai Cập cấp tốc hành quân, tập hợp về thành phố Pi-Ramesses chuẩn bị cho chiến dịch tiến vào Levant.

Sau bao nhiêu lời năn nỉ, bao nhiêu lần van xin thậm chí là “nằm ăn vạ”. Ivy cũng được User dẫn theo đến chiến trường với cam kết “chỉ được xem, không được gây sự”.

User ưu ái cho phép nàng cùng hắn ngồi trên chiến thuyền xuôi trên sông Nile thần thánh đến phía đông biên giới. Hơn nửa tháng đối mặt với tình trạng... Say sóng, ngất lên ngã xuống mấy chục lần, không ăn uống được gì, nàng cũng đến được điểm tập hợp của đại quân Ai Cập. Ivy thể không bao giờ

“dám” nhận sự ưu ái đặc biệt này của User thêm lần nào nữa. Thà nàng chịu sự nóng rát của sa mạc, đi chặng đường dài cùng Paser còn tốt hơn cảnh ruột gan nhào lộn cùng sóng biển nhấp nhô.

Mùa xuân, đầu tháng tư cùng năm, Pi-Ramesses trở thành nơi tập kết của một trong những lực lượng quân đội hùng hậu nhất lúc bấy giờ. Gồm khoảng 20000 người và 2000 chiến xa. Theo chiến lược thiên tài của pharaon, các đơn vị được phân bổ chia thành bốn đạo quân chính, có tên lần lượt là Amun, Re, Pta và Set. Những ngày sau đó, các cuộc họp quan trọng triển khai chiến lược tác chiến của chiến dịch Levant liên tục diễn ra.

Cuối tháng tư, đại quân Ai Cập hành quân dọc theo bờ biển đến Gaza. Tại đây pharaon phân chia quân đội của mình thành hai hướng.

Hướng chủ lực gồm ba quân đoàn Amun- do Ramesses

II chỉ huy, Re -do Vizier Paser chỉ huy, Pta- do hoàng thân Pareherwenemef chỉ huy. Quân đoàn Amun dẫn đầu, hai đạo quân còn lại bố trí phía sau cách nhau khoảng 10,5 kilômét. Thắng hướng thung lũng Bekaa tiến đến Kadesh.

Hướng quân còn lại là quân đoàn Set do Kheemweset

(Karen) lãnh đạo được pharaon giao nhiệm vụ “phô trương thực lực” hành quân dọc theo phía bắc Gaza, nhằm duy trì sự trung thành của các thành bang Phenecia.

Ivy không muốn theo User chạy lên làm quân tiên phong dẫn đầu, vì nàng... Sợ chết oan. Nàng xin User cho mình đi cùng Paser, nhưng hấn “thà chết không đồng ý”. Cuối cùng sau khi nghĩ kỹ, User quyết định cho nàng theo Karen. Thứ nhất vì an toàn của nàng. Thứ hai hấn biết Karen tuyệt đối không có ý gì với nàng... Chỉ cần không nguy hiểm tính mạng, lại được xem trận chiến “nổi tiếng cổ kim” thì Ivy sẽ vui vẻ đồng ý thôi!

Những ngày tiếp theo Ivy thật sự hối hận vì quyết định của mình. Đi cùng tên mặt lạnh Karen suốt ngày hấn như cục đất nung hình người. Mỗi ngày, hấn nói với nàng không quá mười câu, mỗi câu không bao giờ quá mười từ, chẳng hạn như.

“Đến giờ dùng bữa!”

“Uống nước không?”

“Nghĩ ngơi thôi!” ...

Câu nói dài nhất đến lúc này, có lẽ là ...

“Pharaon cần dặn ta phải chăm sóc người!”

Ivy buồn chán thờ dài, thăm kêu trời.

“Không được, cứ như thế này nàng sẽ chết vì chán trước khi được chứng kiến trận đánh lịch sử mất thôi!”

Đang mải suy nghĩ... Phía xa, một binh sĩ truyền tin cười ngựa như bay đến. Sau khi hành lễ, binh sĩ đưa cho hấn một bức thư bằng đất nung, rồi rời đi ngay sau đó. Karen lập tức mở thư, đọc nội dung...

Ivy không nén nổi tò mò hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Pharaon ra lệnh chúng ta tấn công Amurru!” Karen trả lời trong lúc hủi đi vắn tắt.

Ivy hiểu ngay, User hấn muốn làm chủ ngã đường đến Kadesh thông qua đồng bằng Eleutheros ở Amurru.

Amurru là một tiểu quốc nhỏ, chư hầu của Hittite. Không có nhiều binh lực, mà giờ phút này quân đội của Hittite còn ở rất xa, việc chiếm lấy Amurru khá dễ dàng.

Chỉ trong vài ngày, dưới sự chỉ huy của Karen quân đội Ai Cập đã khống chế thành công Amurru. Vua Bentashina đầu hàng, công nhận Ai Cập là bá chủ của đồng bằng Eleutheros.

Karen nhận mặt lệnh thứ hai của pharaon, lập tức mang Set trở về, theo sau ba quân đoàn còn lại. Vấn đề đặt ra lúc này, Amurru vừa mới chinh phục, chưa ổn định. Họ không thể cứ thế rời đi.

Sau khi bàn tính, Karen quyết định chia Set thành hai lực lượng, hấn chọn 1000 binh sĩ non yếu để lại cho Ivy. Karen dẫn phần lớn binh lính tinh anh, đuổi theo quân đoàn Pta.

Phần Ivy, nàng không có ý kiến với quyết định của hấn. Vì nàng muốn ở lại với ba lý do. Thứ nhất, đề phòng vua Bentashina trở mặt. Thứ hai tuyến đường từ Amurru đến Kadesh hiện tại rất an toàn, mọi tin tức xảy ra ở đồng bằng Eleutheros đã được phong tỏa cẩn thận. Thứ ba, nàng muốn có một lực lượng riêng của mình, tự do hoạt động, không muốn tiếp tục đi cùng “cục đất” Karen.

Bằng khả năng nắm bắt vấn đề nhanh, Ivy liền bắt tay vào việc ổn định Amurru. Tại đây, bằng sự chân thành nhưng không kém phần điêu ngoa. Nàng

thành công “thu phục” vua Bentashina trở thành bạn tốt của mình. Suốt một tháng dài, 1000 binh sĩ non trẻ dưới huấn luyện đặc biệt của Ivy cùng sự hỗ trợ của Bentashina, họ trở thành những binh lính tinh nhuệ ưu việt chưa từng có. Nàng đặt tên cho họ là “quân đoàn Ne’arin” (nghĩa là non trẻ)*. Sau đó, Ivy từ biệt Bentashina băng qua đồng bằng Eleutheros tiến về Kadesh.

Tin tức chiến dịch Levant nhanh chóng đến Haiti. Hoàng đế Muwatalli II không thể ngồi yên nhìn Ai Cập bành trướng trên thuộc địa của đế chế Hittite. Rất rõ ràng chiến dịch của Ramesses II được xem như nỗ lực của người Ai Cập thiết lập lại vị trí của mình ở bắc Syria.

Đề đập tan tham vọng của Ramesses II. Muwatalli II cùng 18 đồng minh và những nước chư hầu tập hợp một đại quân lớn chưa từng thấy. Khoảng 50000 người và 3700 chiến xa... Đến bờ sông Orontes, mai phục phía đông thành Kadesh chờ quân Ai Cập xuất hiện...

Cuộc chiến sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trận Kadesh (1)

Trận Kadesh rất nổi tiếng. Vì đó là trận đánh chiến xa quy mô lớn nhất trong lịch sử phương đông, gần 6000 chiếc và khoảng 70000 người. Một con số chưa từng có trước đó. Lãnh đạo hai phe cũng là hai vị vua tài giỏi của hai đế chế hùng mạnh nhất lúc bấy giờ. Với Ramses II Ai Cập và Muwatalli II Hittite.

Sau chặn đường dài hành quân, Ramesses II thống lĩnh Amun đến được Kadesh. Pharaon lệnh cho quân lính hạ trại trên bình nguyên tây bắc cạnh sông Orontes. Ngay lập tức, ngài tung quân lính do thám. Vài giờ trôi qua, không một binh sĩ nào trở về. Sự nghi ngờ tràn ngập trong mắt Ramesses. Ngay tức thì, pharaon ra lệnh triệu tập ngay ba quân đoàn còn lại...

Cách đó khoảng 10km, Paser chỉ huy quân đoàn Re băng qua đồng bằng tiến đến vị trí của pharaon... Đúng lúc này, Muwatallish ra lệnh đại quân Hittite rời chỗ ẩn nấp vượt sông phục kích vào sườn phải quân đoàn Re. Một lực lượng chiến xa áp đảo của Muwatallish nhanh chóng xé tan lớp chiến xa bảo vệ của Re. Bị tập kích bất ngờ với số lượng quá chênh lệch Paser vô lực lật ngược tình thế, chỉ có thể cố gắng chống trả kéo dài thời gian. Rất nhiều binh sĩ hoảng hốt tháo chạy về bình nguyên Orontes...

Ivy đang cùng quân đoàn Ne’arin từ cảng Sumur hành quân về phía User, kỵ sĩ do thám của nàng gấp gáp chạy đến truyền tin dữ.

“Báo! Quân đoàn Re đã bị tập kích bất ngờ, ngài Paser đang chống trả quyết liệt!” kỵ binh hồi hã nói.

Tin tức Paser gấp nặn như xét đánh trên đầu nàng.

Ivy lúc này hận bản thân vô cùng. Nàng chỉ biết sơ lược về trận Kadesh, biết kết quả trận chiến nhưng chưa một lần tìm hiểu chi tiết cuộc chiến ra sao? Nghe Paser gấp nặn, Ivy trong lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên...

“Còn User?” nàng lẩm bẩm, nhớ đến hán “Hướng tiếp theo Hittite tấn công sẽ là hán!” suy luận thật nhanh.

Ivy nghe tim giật thót một cái. Lòng nàng rất lo lắng. Song, nàng buộc mình phải bình tĩnh, để giải quyết vấn đề trước mắt. Đoạn Ivy hỏi tên kỵ binh.

“Lực lượng quân Hittite?”

“Chúng rất đông, gấp khoảng ba lần quân đoàn Re!”

“Chúng ta còn cách bình nguyên Orontes bao xa?”

“Thưa, chưa đầy 10 kilomet!”

Binh lực đối phương ít nhất 15000 người và 2000 chiến xa. Hợp quân User và nàng chưa đến ½ lực lượng Hittite. Thêm nữa, Amun chắc chắn rối loạn. Tình thế càng thêm khó khăn.

“Làm sao đây? Làm sao đây?...” câu hỏi liên tục xuất hiện trong đầu nàng...

Một lúc sau, mắt Ivy chợt lóe sáng.

Xé một miếng vải từ trang phục của mình, Ivy nhanh tay viết lên đó vài ký tự, giao cho kỵ binh do thám, căn dặn

“Đem cái này đến giao cho pharaon, nhanh lên!”

Nàng lập tức phân công binh sĩ chuẩn bị những thứ cần thiết, hướng dẫn họ chế tạo những thứ cần dùng. Việc cuối cùng là giảng giải cho họ kế hoạch của nàng... Theo từng lời của cô gái, sự khâm phục tràn đầy trong mắt những người đàn ông Ne'arin.

Ivy phải chạy đua với thời gian, nàng tính toán chi tiết từng giây từng phút trôi qua. Lòng thầm khẩn trời, mong cho kế hoạch nhỏ của nàng sẽ thành công...

***

User lúc này cũng đã nhận được tin Re bị tập kích, Paser bị bắt, Muwatallish đang dẫn đại quân kéo đến tấn công mình. User rất hiểu tình cảnh của mình hiện nay, Pta và Set sẽ không đến kịp đến hỗ trợ cho hắn. Tình thế vô cùng nguy cấp. Hắn có thể bỏ chạy. Song, kiêu ngạo một vị pharaon không cho phép hắn có hành động nhục nhã đó.

Từ khi còn bé, hắn đã ấp ủ tham vọng tái chinh phục những thuộc địa bắc Syria mà ông cha hắn từng có được. Nhưng ngày hôm nay, đối mặt với tuyệt vọng trước mắt, hắn lại không mấy may để ý đến việc đó nữa. Trước bờ vực sống chết hắn mới hiểu rõ... Có lẽ từ ba năm trước... “nàng” mới là thứ quan trọng nhất với hắn... Bóng dáng bé nhỏ luôn lảng vảng trong tâm trí hắn...

Thân ảnh cao lớn ngự trên chiến xa vàng, ánh kim. Đầu đội vương miện chiến tranh, một thân giáp vàng kim rực rỡ. Pharaon toát ra một nét uy phong凛冽 như các vị thần linh thiêng của Ai Cập. Đôi mắt phượng viên xanh ngạo nghễ hướng thẳng phía trước... Chờ đợi đại quân Muwatallish...

“Báo!!! Thưa pharaon, hộ vệ của ngài phải thuộc hạ đưa đến một vật” vừa nói kỵ binh do thám vừa lấy ra một mảnh vải cung kính dâng lên pharaon.

“Ivy sao?”

Nhận mảnh vải, User thoáng xúc động. Nhanh chóng mở ra xem.

“Hãy cố gắng cầm cự đến trời tối, ta sẽ đến cứu ngươi”

Theo nội dung trên mảnh vải, đôi mày để vương dần nhú chặt.

“Nàng điên rồi!” hắn mất bình tĩnh.

Tâm trạng User rối bời. Trước mắt hắn, hàng loạt binh sĩ đứng mảnh đang hoảng sợ muốn co chân bỏ chạy, thì cô gái bé nhỏ như nàng lại đến đây. 1000 binh sĩ của nàng thì làm được gì quân đội của Hittite...

Song, lòng lại dâng lên cảm xúc kỳ lạ, không biết nên dùng từ gì để hình dung... Là cảm động “không phải!”,... Cảm kích “càng không phải!”... Hắn không biết, đây là gì? Chỉ cảm thấy có một sự ngọt ngào lan tỏa từ tim, rất ngọt!... Nhớ lại câu nói ba năm trước của nàng: “Thần muốn bảo vệ ngài!”, trong vô thức, hắn nở nụ cười hạnh phúc chưa từng có...

“Ivy của ta...!”, User lắp bắp.

Đúng lúc này, ở phía xa xa bình nguyên, đại quân Hittite ồ ạt kéo đến.

Muwatalli II oai vệ trên chiến xa vàng hợp kim bạc, khoác trường bào đỏ rực như máu, dáng người uy vũ khí thế bức người, tay cầm trường kiếm tuốt khỏi vỏ vung lên cao, ra lệnh.

“Bất sống Ramesses II!. Toàn quân xông lên!”

Quân Hittite khí thế hùng hục, lao về phía quân đoàn Amun.

Khi toàn thể quân đội Ai Cập nao núng trước khí thế đại quân Hittite, thì Ramesses vung gươm gào lên giữa ba quân đang run rẩy.

“Ta sẽ bay vút đến chúng như một con chim ưng vồ mồi, tàn sát và chém giết tất cả, ta sẽ nhấn chìm chúng vào lòng đất!” *

Trước con mắt của hàng vạn binh sĩ, vị pharaon trẻ là hóa thân thần Horus** . Ngài như phi ưng anh dũng ngạo nghễ tấn công con mồi, khí thế như vũ bão... Quân Ai Cập nhanh chóng lấy lại tinh thần, lao ra chiến trường, quyết trận sinh tử cùng Hittite.

Hai bên giao chiến ác liệt. Ai Cập bị Hittite áp đảo về lực lượng tuy chống trả quyết liệt, nhưng thế trận vẫn nghiêng về Muwatallish.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời cũng dần ngã sang một màu đen u tối. Lúc này sức lực quân Ai Cập cũng dần suy kiệt...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trận Kadesh (2)

Phía tây bình nguyên Orontes.

Ivy cùng Ne'arin lúc này đã đến khá gần Kadesh. Chọn một vị trí phù hợp đảm bảo có thể đánh lừa được thị giác hai quân đang giao chiến. Nàng nhanh chóng cho binh lính ổn định thế trận đã sắp xếp từ trước. Bắt đầu mưu kế của mình.

Chiếc đèn trời to bằng hai người, làm từ vải lanh được Ivy thả lên.

“Vật thể lạ” mang theo ánh sáng vàng rực, như mặt trời “chui” lên giữa đêm tối. Nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người đàn ông trên chiến trường. Thoáng chốc mọi người như bất động. Tiếng nói xôn xao át cả tiếng kim loại va chạm.

“Thần Ra!”

“Cha của pharaon đến rồi!”

“Thần Ra, tiếp thêm sức mạnh cho chúng ta!”

“Cái gì thế? Thần linh cũng đứng về phía người Ai Cập!”

“Thần Ra của người Ai Cập!”

...

Thành công nhiều loạn tâm trí quân địch, khiến họ mất khả năng phán đoán. Ivy lập tức ra lệnh Ne'arin châm lửa vào những đồng cây rừng kéo phía sau 300 chiến xa, từ từ duy chuyển đến trại quân Amun.

Thoáng chốc, phía tây bình nguyên Orontes phát ra vô số ánh lửa mập mờ đang di chuyển đến gần chiến trường Kadesh. Nhìn xa như một đại quân vô cùng đông đúc.

“Viện quân Ai Cập?”

“Viện quân của chúng ta đến rồi!”...

Quân đội Hittite lúc này vô cùng hoảng hốt bởi hai sự kiện vừa diễn ra. Một số binh sĩ hoảng sợ, tự ý bỏ chạy về phía sông Orontes. Quân Ai Cập lại như được tiếp thêm sĩ khí, ào ạt tấn công.

Trò đùa của Ivy có thể qua mắt đám quân lính, nhưng làm sao lừa được hai gã đế vương thiên tài, kinh nghiệm chiến trường dày dạn. Nhìn xa có vẻ giống như đại quân đang duy chuyển. Song, rất rõ ràng tiếng động “hành quân” đã bán đứng nàng. Âm thanh phát ra quá nhỏ không thể là một lực lượng đông đảo như nàng phô trương trước mắt...

Ramesses II, hẳn luôn là người biết nắm bắt cơ hội. Nhân hỗn loạn nàng tạo ra Ramesses liền hung hãn lao lên phía trước, tận dụng tốc độ và khả năng cơ động của chiến xa Ai Cập, pharaon đánh đồng dẹp bắc như một con sư tử dũng mãnh xé nát quân địch dưới móng vuốt sắc nhọn.

“Mặt trời đột nhiên rực sáng, làm chói mắt người Hittite và phe liên minh. Tất cả họ đều nghĩ mình là nạn nhân của một ảo giác.

Ramesses, con trai thần Ra tiếp nhận sức mạnh linh diệu và tăng tốc lao thẳng đến những kẻ địch tấn công mình đang chết lặng đi. Ông không còn là một người bị đánh bại nữa, không còn là một chỉ huy đơn độc đang mò trận đánh cuối cùng của mình, mà là vị vua có quyền lực vô song, có sức mạnh vô địch, một ngọn lửa hủy diệt, một ngôi sao lóe sáng, một ngọn gió mãnh liệt, một con bò hung dữ với cặp sừng nhọn hoắt, một con chim ưng mà móng vuốt của nó sẽ xé nát thành nhiều mảnh bất cứ đối thủ nào...”

Về phần Muwatalli II mặc dù biết mưu kế của người Ai Cập. Nhưng trong nhất thời ở vị trí xa quan sát, ngài vô lực ngăn cản binh sĩ Hittite đang hoảng loạn trước sự tấn công dữ dội của Ramesses. Để giải quyết vấn đề trước mắt, ngài quyết định tung đội quân thứ hai tập kích vào trại Amun. Thứ nhất, phá vỡ quỹ kế của Ramesses lấy lại tinh thần cho quân lính. Thứ hai, có thể khiến hấn rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan bị công kích từ hai hướng trước sau.

Hơn 1000 chiến xa và 5000 binh sĩ Hittite và đồng minh vượt sông Orontes tiến vào trại Amun. Tại đây, họ không nhìn thấy gì ngoài những đồng lửa được sắp xếp công phu, kéo phía sau vài trăm chiến xa, đang cháy hừng hực như treu tức họ. Vẫn chưa hiểu chuyện gì trước mắt, phía sau binh sĩ đột nhiên rối loạn tự chém giết lẫn nhau...

“Sao người lại đánh ta?... Người là lính Ai Cập...”

“Người mới là lính Ai Cập!”

“Ta là người Hittite...”

“Bên cạnh ta là kẻ địch!”

“Ta không phải ....”

...

Tiếng kim loại hỗn loạn va chạm, những lời nói nghi ngờ, xác người liên tục ngã xuống... Tình hình quân lính vô cùng rối loạn. Lúc này, những quý tộc lãnh đạo mới hiểu ra vấn đề, họ đã bị lừa thêm một lần nữa. Binh lính Ai Cập đã giả trang thành binh lính Hittite. Nhân lúc họ đến gần trà trộn vào đám đông, không phân biệt được đâu là quân địch đâu là quân ta...

Đây là món quà thứ ba Ivy chuẩn bị cho Muwatallish. Một người thông minh, tài giỏi như hắn làm sao không nghi ngờ hai tiểu kếp kia. Cái nàng muốn chính là sự nghi ngờ đó, chờ hắn cho người đến lật tẩy âm mưu của mình, thì tặng thêm phần quà nhỏ này. Con người quá thông minh sẽ bị sự thông minh của chính mình hại!

Từ đầu, Ivy ra lệnh Ne'arin cải trang thành quân lính Hittite nhận biết nhau bằng ám hiệu. Nhân lúc họ vượt sông không chú ý đột nhập vào quân đội của họ gây náo loạn.

Nhìn những thi thể quân lính ngã xuống, Ivy có chút hối hận vì hành vi tàn nhẫn của mình. Song, để giúp User và Paser có vào địa ngục nàng cũng quyết phải đi...

***

Một lúc sau, từ phía xa xa, hướng nam bình nguyên Orontes, viện quân Pta đã kéo đến. Trong phút chốc, tình thế hai quân hoàn toàn thay đổi. Không còn cách nào khác, Muwatallish ra lệnh thu quân, trở về tử thủ pháo đài.

Trong tiếng reo hò chiến thắng của Ai Cập, hàng vạn binh lính Hittite cố gắng vượt sông Orontes tiến về thành Kadesh...

Nhân lúc hỗn loạn, Ivy lập tức ra ám hiệu triệu tập Ne'arin. Gấp gáp nhả nhủ lại với phó tướng của mình.

“Nói với pharaon, ta đi cứu Paser!”

Nàng nhanh chóng hòa vào dòng người Hittite đang tháo chạy, tiếp cận thành Kadesh...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đột Nhập Pháo Đài Kadesh (1)

Cảnh vật hoang phế, xác người ngựa rải rác khắp nơi, mùi máu tanh bốc lên dày đặc cũng không ngăn nổi tiếng hò reo chiến thắng của quân đội Ai Cập.

Trong niềm hân hoan vui mừng của binh sĩ, User không ngừng đảo mắt phượng xinh đẹp tìm kiếm bóng hình quen thuộc, bóng hình khiến hắn ngày nhớ đêm mong suốt mấy tháng hành quân.

Khắp nơi đều không thấy nàng, lòng User dấy lên một nỗi lo sợ vô hình...

“Lẽ nào?...”, hắn thật không dám tiếp tục ý nghĩ đó.

User phát hiện, dù đứng trước thiên binh vạn mã Hittite hắn cũng không may mắn chớp mắt lấy một cái. Nhưng khi trong đầu xuất hiện ý nghĩ “nàng gặp nguy hiểm” tâm trạng hắn cực kỳ tồi tệ. Sự lo lắng khiến tim hắn thất lại, đau đớn như chìm kên kên đang mổ thẳng vào đó từng mảng, từng mảng rất khó chịu...

Đang chìm giữa biển lo âu, một tên sĩ quan Ai Cập đến trước mặt hắn quỳ xuống hành lễ, cung kính.

“Kính thưa pharaon, thần là Nesu phó thống lĩnh Ne'arin.”

“Ivy đâu?” User lòng như lửa đốt, gấp gáp hỏi.

“Chỉ huy nhả nhủ lại với ngài – Chỉ huy vào thành Kadesh cứu ngài Paser ”

Đùng...

Tâm trạng của User như bị tạt một gáo nước lạnh xuống đầu. Hắn nghe lửa giận bốc lên hừng hực trong lòng. Thì ra người nàng lo lắng, bất chấp tính

mạng không phải chỉ mình hần! Còn có cả Paser. Hai tháng trời hần mong chờ được gặp nàng biết nhường nào? Vậy mà nàng không thèm ngó hần lấy một cái, chạy thẳng đến chỗ Paser...

Con ghen làm User đánh mất lý trí. Hần quên rằng, trong thành Kadesh, giờ phút này, Ivy đang gặp nguy hiểm trùng trùng.

***

Thành Kadesh

Đúng như Ivy dự đoán. Sau khi vào thành, Muwatallish lập tức cho kiểm tra lại lực lượng quân đội. Nếu nàng không nhanh trí thu hồi Ne'arin, để họ cùng nàng đột nhập Kadesh. Có lẽ, tình thế bây giờ khó mà cứu vãn.

Trước mặt hàng vạn binh lính, trong con mắt màu vàng nhạt vô cảm của Muwatallish. Thân ảnh nhỏ nhắn tự động tách biệt khỏi hàng ngũ, tiến lên phía trước, hướng về vị trí cao cao nơi vua Hittite đang đứng.

Kinh ngạc vì hành động của tên tiểu binh nông cuồng. Thoáng chốc tiếng bàn tán xôn xao của quân lính vang lên. Muwatallish giơ một tay lên ra hiệu, lập tức âm thanh ồn ào im bật ngay sau đó. Tiếp theo hần dùng chính cánh tay đó, nâng lên cao hơn theo một chiều ngang, hướng mắt lên trời, miệng khẽ huýt gió. Mảnh ưng đang giang cánh bay lượn nhận được mệnh lệnh chủ nhân, lập tức ngoan ngoãn đáp xuống trên tay hần.

Ivy hơi mất tự nhiên với sự lãnh đạm của người đàn ông. Nhưng phải thừa nhận con mảnh ưng của hần quá đẹp, kiêu sa vương giả như chính chủ nhân của nó. Khi bước đến bậc tam cấp, Ivy gặp sự cản trở của vài tên hộ vệ. Nàng lập tức vứt bỏ toàn bộ những thứ mang tính kim loại trên người, giơ tay ra sau kéo mảnh vải nhỏ, xoa mái tóc xoắn dài hơi rối ra, tỏ ý mình là vô hại. Những tên cận vệ hướng chủ nhân, thấy Muwatallish khẽ gật đầu cũng không làm khó nàng nữa. Nàng thuận lợi đến trước mặt hần với bộ mặt cực kỳ nghiêm trang khí thế hùng hực... Song, lại buông nhẹ một câu.

“Ta tự thú!”

Muwatallish dờ khóc dờ cười, một giây kinh ngạc khiến hần phải dừng động tác vuốt ve vật cưng lại, xoay sang hỏi nàng

“Người không sợ chết?” Con mảnh ưng trên tay hần cũng nhìn nàng đầy thú vị

“Ta sợ! Nhưng, ta là thuộc hạ đắc-lực của Ramesses II”, nàng kéo dài hai từ đắc lực, nói cho hần biết giá trị của nàng. Song, trong đôi mắt phi ưng đẹp đẽ kia, lại không gọn một tia cảm xúc nào, khiến Ivy hơi mất bình tĩnh, nghi vấn hỏi lại. “Ngài sẽ không giết ta lúc này đúng không? Ta có giá trị lắm đó!”

Muwatallish lại lãnh đạm xoay sang ngắm nhìn vật cưng, tay quen thuộc lướt nhẹ chạm vào từng sợi lông vũ mềm mại cung chiều, lười biếng nói.

“Ta không tin! Ramesses hần lại có hứng với cô gái không có gì đặc sắc như người... Người đâu!...” hần hướng đám hộ vệ định nói gì đó.

Ivy hết hồn vội ngắt lời hần, hành động nhanh hơn não bộ.

“Khoan... khoan đã, là hóa trang thôi!... Ta xinh đẹp lắm nha!” vừa nói, vừa đưa tay lên bôi lớp dịch dung trên mặt.

Mặc dù gương mặt lấp lem, nhưng Muwatallish phần nào cũng nhận ra nàng thật sự không tệ

“Nhan sắc của người thì có liên quan gì giá trị của người đối với pharaon Ai Cập(?)”, hần mỉa mai.

Ặc, Ivy giờ mới biết mình bị hố nặng. Hần nói gà, nàng hiểu vịt rồi. Khóc không ra nước mắt, nàng quyết định thẳng thắn.

“Ta là thống lĩnh binh đoàn phía tây bình nguyên Orontes.”

Nét mặt Muwatallish thoáng bất ngờ, rất nhanh trở lại bình thường. Hần phủ nhận ngay lời của Ivy.

“Người nói dối, lẽ nào nữ nhân được cầm binh ra trận(!?)”

“Ta không nói dối, chẳng phải ngài có rất nhiều tù binh Ai Cập sao? Họ có thể chứng minh lời nói của ta là thật!”

Muwatallish rất rõ thông tin bốn quân đoàn chính của Ramesses. Nhưng sự xuất hiện của binh đoàn phía tây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hần. Rất rõ ràng, đạo quân phía tây này chính là nguyên nhân ngăn cản chiến thắng của Hittite. Làm sao có thể tin, cô gái nhỏ bé này, lại có đủ năng lực làm được chuyện kinh thiên động địa đó đây?

Suy nghĩ một chút, hần hướng đám hộ vệ ra lệnh

“Giám người này vào đại lao, chờ ta điều tra rõ sự việc!”. Cùng lúc hần đưa tay lên cao, mảnh ưng lập tức tuân lệnh, dang rộng cánh phi thẳng thẳng lên không

Khi tính mạng được bảo toàn, Ivy mới dám chăm chú quan sát Muwatallish. Hần cũng thật quá xinh đẹp rồi! Là vẻ đẹp mang khí chất vương giả, không lãnh khốc như User nhưng lại vô cảm như một con gió. Khoát trên người bộ trang phục của hoàng gia Hittite, trang sức lấp lánh phi ưng làm chủ đạo càng tôn lên vẻ kiêu sa quyền quý của hần. “Người này có vẻ rất thích loài mảnh ưng hoang dã!” Cơ thể tuy không thể nói là vạm vỡ nhưng rõ ràng da thịt rất săn chắc, từng múi cơ ẩn hiện lại càng hấp dẫn vạn phần. Gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo như bức tượng điêu khắc Hy Lạp. Mái tóc xoắn màu vàng

đồng phiêu dạt tung bay trong gió, Đôi mắt lạnh đậm vàng nhạt vô hồn không gọn một tia cảm xúc, không biết hẳn đang nghĩ gì. Tạo nên một sự bí ẩn càng khiến người ta muốn khám phá. Ivy thầm tắc lưỡi “thật là không chê vào đâu được!”

***

Ivy không biết rõ cấu tạo thành Kadesh, thay vì mất thời gian đi tìm, không may bị phát hiện lại chết oan. Chi bằng tự thú sớm, sẽ được “tận tình hướng dẫn” đến chỗ Paser đang bị giam thôi! Vừa nhanh, vừa an toàn đại gì tự làm khó mình.

Ivy sải bước dài vô cùng tự nguyện, theo sau vài tên lính. Bọn lính cũng chưa bao giờ thấy, tù binh nào lại “mong muốn” đến nhà tù như nàng, đầm ra hơi ngạc nhiên. Song, cũng không muốn nhiều lời.

Đi vòng vèo khá lâu, lướt qua không biết bao nhiêu nhóm lính canh. Cuối cùng, nàng được đưa đến một nhà tù nhỏ hẹp. Nhìn sơ qua thì đây chắc chắn không phải nơi tập trung tù binh Ai Cập, nhưng có thể là nhà tù dành cho những tù binh đặc biệt, Paser có lẽ ở đây...

Men theo lối vào, mùi ẩm mốc của nhà tù làm Ivy hơi khó chịu, đưa tay khẽ che mũi nhưng mắt lại chăm chú quan sát từng buồng giam tìm kiếm một bóng hình... Buồng giam phía cuối hành lang, thân ảnh quen thuộc, tay chân đeo đầy gông xiềng nặng trĩu. Bóng lưng trần cô độc hẳn lên nhiều vết thương còn đang rướm máu. Ivy chợt thấy khóe mắt cay cay, nhưng nàng không để dịch lỏng trong đó tràn ra, xoay đầu quắc mắt hướng đám binh sĩ yêu cầu.

“Hãy giam ta ở đây!” giọng điệu đanh thép mang đầy hàm ý.

Bất ngờ trước thái độ thay đổi của cô gái. Khí thế áp đảo như muốn giết người khiến hai binh sĩ vô thức nghe lời một cách rập khuôn. Tự động đi đến trước, tra chìa khóa vào ổ.

Cửa buồng giam mở ra, Ivy lập tức chui vào, khép cửa lại, không quên hướng hai binh sĩ nở nụ cười hạo ý.

“Cám ơn, làm phiền rồi!”

Giờ phút này, hai binh sĩ mới tỉnh ngộ. Nơi này, trước giờ không có nữ tù binh. Cô gái này là trường hợp đặc biệt, lẽ ra phải biệt giam riêng. Nhưng nghe đâu, cô ta chính là thống lĩnh binh đoàn phía tây giết vô số quân binh của họ. Sát khí vừa rồi thật đáng sợ. Dù sao cũng đã đưa cô ta đến nhà giam, không nên dây dưa vào nữa thì hơn. Khóa cửa cẩn thận, hai binh lính lập tức rời đi.

Đến gần thân thể đang nằm bất động. Ivy đưa tay chạm vào vai Paser, lay nhẹ.

“Paser, người có sao không?” nhìn những vết thương chằng chịt trên người hắn, Ivy lòng đau như cắt. Con người này bình thường rất sợ đau, vậy mà...

Bị đánh thức bởi âm thanh quen thuộc ngày đêm mong nhớ. Hàng mi dài một môi cổ giương lên. Song, đập vào mắt hắn là gương mặt xinh đẹp của cô gái hoàn toàn xa lạ. Nổi thất vọng thoáng tràn ngập trong đáy mắt sâu thẳm.

“Nàng là ai?” hắn hỏi trong lúc cố dùng sức ngồi dậy.

“Ivy đây, người bị thương đến mê sảng rồi à? Cả ta cũng không nhận ra!”

“Nàng có giọng nói giống Ivy. Nhưng Ivy rất tầm thường đâu được nữ miều như nàng...” Paser nén đau, cười cười trêu chọc.

Ivy thề, nếu Paser không bị thương nàng sẽ lập tức bóp chết hắn, dám ở trước mặt người khác chê nàng xấu, bạn tôi!

“Ta mạo hiểm tính mạng vào đây cứu người, người lại chê bay ta. Nhìn cho kỹ lại xem, ta là Ivy. Có ai lại ngu ngốc chui vào đây chịu khổ cùng người, ngoại trừ ta!”

“...” Paser quan sát thật kỹ. Đứng là ngoài gương mặt kia tất cả còn lại vóc dáng, tính cách... Đều là Ivy của hắn.

“Người lại gần đây! Ta muốn xác nhận một chút...”

“Người thật phiền phức!”, nói thế nhưng nàng vẫn nhích lại thật gần Paser.

Chỉ đợi có thế. Hắn lập tức đem thân thể một môi hơi chồm về phía trước tựa sát vào cơ thể nàng. Đầu đặt bên vai phải nhỏ nhắn của nàng. Mặt hướng vào hóm cổ nóng hổi, tham lam hít lấy hương thơm ngọt ngào của-ai-đó. Hắn hận đôi tay đang bị xiềng xích không thể ôm người con gái yêu thương vào lòng.

Ivy bất ngờ quên luôn phản ứng. Cổ lại truyền đến cảm giác nhồn nhột... Nàng cự quậy, định đẩy hắn ra thì tên mặt dày nào đó lên tiếng trước.

“Đừng là Ivy... Thật dễ chịu! Người ta đang bị thương, đừng thô lỗ đẩy người ta nha! Ta mệt lắm chỉ muốn dựa một chút thôi...”

“...”

Thời gian trôi qua khá lâu, Paser vẫn lỳ lợm giữ nguyên tư thế. Thấy có gì đó không đúng, nàng bực bội lên tiếng.

“Đủ rồi! Tránh ra!”

“Chưa... người ta vẫn mệt lắm!” hấn tiếp tục mặt dày trả lời.

Ivy dùng tay, điều chỉnh lực cẩn thận tách Paser ra khỏi người mình nhưng không làm đau hấn, nghiêm túc nói.

“Người xích ra, để ta gỡ bỏ xiềng xích cho người!”

Không nguyện ý lắm nhưng Paser cũng không muốn chọc Ivy giận, ngoan ngoãn để nàng đẩy ra, chán nản nói.

“Không tháo ra được đâu ta thử nhiều lần rồi!”

Ivy cười cười, nghề của nàng mà không tháo được thì nàng chỉ có nước cạo đất mà ăn à nha! Lấy trong áo ra một mảnh sắt nhỏ. Món đồ quý hiếm này Ivy “chôn” từ công phẩm của User, được nàng tỉ mỉ chế tạo rất công phu, nhìn sơ như một món đồ trang sức vô hại. Nhưng với nàng nó lại là vật vô cùng hữu ích.

Dùng một chút xảo thuật chơi đùa cùng xiềng xích trên tay Paser, vài giây sau.

Cạch... Khớp khóa bung ra trong ánh mắt kinh ngạc của Paser. Nhất thời hấn không nói được lời nào.

“Xem ra Hittite cũng quá xem trọng người rồi!” vừa nói Ivy vừa mon men cầm khóa chân User tiếp tục thao tác. “Có cần đem mấy chục kilogram đồng treo trên người người thế này không?”

Cạch... thêm một tiếng khóa bung phát ra. Ivy vất và lôi mớ đồng vương vãi đó ra khỏi người Paser

“Làm sao người có thể...?” Paser vẫn chưa hết kinh ngạc.

Ivy cười cười không trả lời. Không lẽ nói với hấn nàng là ăn trộm mở khóa là nghề của nàng? Nàng đánh trống lảng.

“Người đi nổi không?”, rất tự nhiên xảy bước đến gần cửa phòng giam

Paser máy móc gạt đầu, mắt quan sát kỹ từng động tác tay của Ivy với ổ khóa to đùng cứng ngắt, thao tác quá thành thạo, hấn nàng phải làm qua trăm ngàn lần chuyện này rồi. Một vật trang sức bình thường trong tay nàng như biến thành chiếc chìa khóa vạn năng mở được tất cả các ổ khóa sao?

Cạch... Nàng nhẹ nhàng kéo cánh cửa buồng giam, xoay mặt nói nhỏ cùng Paser vẫn đang đứng ngẩn ngơ.

“Ra thôi! Chút nữa gặp hai binh sĩ tốt bụng kia, người đánh ngất họ thôi nhé, đừng làm tổn thương họ đấy!”...

Hai thân người, một cao to một nhỏ nhắn. Người nhỏ dịu dặt kẻ cao, men theo hành lang ẩm mốc. Ở khúc rẽ nơi hành lang, cuộc chạm trán với người mà Ivy không mong muốn gặp nhất lúc này đã xảy ra. Thầm kêu trời, hình như may mắn không bao giờ mỉm cười cùng nàng thì phải...

“Xem ra, ta đã quá xem thường người!” Muwatallish lên tiếng trước, trong lúc tay cầm kiếm tuốt khỏi vỏ hướng mũi kiếm thẳng vào cổ Paser.

Trong lúc Paser vô lực đón nhận mũi kiếm thì... Thân hình nhỏ bé lao ra trước mặt hấn, mũi kiếm cách mặt nàng không quá hai phân cực kỳ nguy hiểm.

“Khoan, khoan... Là ta mở xiềng xích, phá đại lao, xúi dục Paser bỏ trốn. Không liên quan đến Paser đâu!”...

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đột Nhập Pháo Đài Kadesh (2)

Trong tình thế cấp bách Ivy chưa kịp suy nghĩ đã hành động theo bản năng chưa nghĩ đến cơ thể nàng bằng xương bằng thịt chứ nào phải mình đồng da sắt. Chỉ một chút nữa thôi mũi kiếm nhọn hoắt, sắc bén sẽ vẽ một vết sẹo dài trên gương mặt trắng mịn kia. Vẫn chưa tỉnh ngộ còn can đảm tuân một tràn những lời “đại nghịch bất đạo” vào mặt Muwatallish. Chỉ đến khi sắc mặt vô cảm kia theo lời nói của nàng càng ngày càng dần hóa băng. Nàng mới bắt đầu nhận thức được độ nghiêm trọng của hành động “thiếu não” vừa rồi.

Không khí ẩm ướt của nhà giam đột nhiên như giảm xuống không độ, Ivy thấy toàn thân lạnh run bần bật, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói.

“Ta... Ta sai... R.ồi!” chưa nói hết câu một bàn tay lạnh ngắt tóm chặt cái cổ trắng nhỏ của nàng, dùng lực siết chặt. Vô thức tay chân nàng vùng vẫy kịch liệt, khiến bàn tay kia càng siết mạnh hơn vài phần.

“Người thật sự muốn chết!”

“Dừng tay, không liên quan đến nàng!” Paser nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi phát điên la hét, dùng chút sức lực còn lại muốn xông lên giải thoát nàng khỏi móng vuốt Muwatallish... Song, chưa kịp chạm vào nàng đã bị bọn lính thô bạo ngăn cản, không chế cơ thể hấn cứng ngắt.

Đau quá! Ta không thở được - Ivy rất muốn hét lên như thế, nhưng tìm hoài không thấy âm thanh ở đâu hết. Chỉ nghe cổ truyền đến cảm giác đau đớn như sắp đứt lìa. Nàng cố gắng mở to miệng hớp lấy không khí, nhưng đường khí lại bị bàn tay lạnh ngắt kia chặn lại không thể thông vào phổi... Lúc cái chết đã đến thật gần, bàn tay kia lại nói lòng thả nàng ra. Hai chân Ivy mềm nhũn vô lực khụy xuống đất, miệng không ngừng ho khan, cổ hớp lấy hớp để không khí.

“Tội nghiệp chưa kia(?) Đôi tình nhân đáng thương!” Muwatallish mĩa mai, dùng bàn tay vừa bóp cổ Ivy khề che miệng cười chế nhạo, thật sự là vô cùng ưu nhã.

Ivy lấy lại được chút tỉnh táo. Nàng nhìn Paser, lại nhìn ác ma tóc vàng trước mặt thâm rủa - Mẹ cha ời... Xém chút mình chết dưới bàn tay nỡ nà của tên ma quỷ khuyển thành kia rồi!

“Ta và Paser... Không phải... Tình nhân...” vừa ngồi lỵ dưới đất vừa hỗn hển thở, giải thích quan hệ của nàng và Paser “... Là bạn thôi!” nàng bỏ sung.

“Là bạn?... Người lại có thể không màng tính mạng bảo vệ hấn sao?” Muwatallish chưa bao giờ nghe có tình bạn cao cả đến thế.

“Sao không?” Ivy thân nhiên, không quan sát thấy ánh mắt Paser thoáng buồn

Muwatallish rất giỏi đọc nội tâm người khác qua ánh mắt. Nhìn ánh mắt cô gái hấn biết nàng đang nói thật.

“Ngài không có bạn sao?” thấy hấn im lặng Ivy liều mạng hỏi bừa.

Bạn... Hấn thật sự không có bạn. Mặc dù, từ nhỏ hấn đã đứng ở vị trí rất cao của đế chế Hittite hùng mạnh. Song, hấn biết xung quanh hấn không một ai thật lòng đối xử. Người thì xu nịnh, kẻ khiếp sợ quyền lực mới ở bên cạnh hấn. Trưởng thành trong hoàng tộc Hittite chứng kiến bao mưu thâm kế hiểm hãm hại lẫn nhau tranh giành quyền lực của chính những người thân. Hấn buộc mình phải tỉnh táo, phải vô cảm băng giá mới có thể tồn tại. Cuộc sống như thế thì lấy đâu ra bạn bè.

“Ta không cần bạn!” hấn cương quyết nói.

Ivy không lằm, vừa rồi chỉ một thoáng, trước khi trả lời nàng, rõ ràng ánh mắt hấn thoáng về cô độc, đó là ánh mắt khao khát có người thật tâm với mình. Con người này thật đáng thương, hết như nàng trước kia... Hấn cần một người bạn...

Trong vô thức Ivy đứng dậy, bước lại gần hấn, nắm lấy bàn tay lạnh băng của hấn. Quên luôn việc bàn tay đó vừa định bóp chết nàng.

“Ta làm bạn với người nhé!”

Mọi người chứng kiến cảnh này không khỏi chấn kinh, há mồm tròn mắt trước hành động không biết sống chết là gì của cô gái.

Muwatallish cũng không bao giờ nghĩ được nàng lại dám làm thế. Nhưng bàn tay nàng thật ấm áp, là sự ấm áp mà hấn từng ao ước. Nó sưởi ấm đến từng tế bào trong thân thể lạnh ngắt của hấn, kể cả cõi lòng tưởng chừng đã hóa băng từ rất lâu... Hấn thật sự rất muốn, rất muốn tin tưởng cảm giác lúc này. Song, lại sợ chính mình nhầm lẫn...

Gạt mạnh tay nàng, chậm rãi lấy ra từ áo một mảnh vải, ung dung lau bàn tay vừa bị nàng chạm vào, như vừa bị thứ gì dơ bẩn lăm bắm vào đó.

“Người thật to gan! Không muốn sống nữa phải không?”

Nhìn động tác ưu nhã của hấn mà Ivy tức muốn trào máu - Tên chết tiệt không biết tốt xấu, thích phát điên mà muốn làm màu. Xem ra “tàng băng” này rất trọng sĩ diện- Ivy thầm nghĩ.

“Giám tên này vào đại lao!” hấn chỉ tay vào Paser, hướng đám binh lính ra lệnh. “Trói cô gái vào cột hình chính tay ta tra khảo!”

Hả, tra khảo! Có ai lại đối xử với bạn bè như vậy chứ? Ivy nhăn nhó nói với hấn.

“Không cần tra khảo đâu! Là bạn bè ta biết gì sẽ nói hết mà!”

“Ai là bạn của người?” Muwatallish không hề biết từ bao giờ mình cũng rất thích nói chuyện cùng nàng.

Sau khi trói Ivy vào cột hình. Muwatallish lệnh binh sĩ lui ra. Rất “ngghiêm túc” tra hỏi nàng.

“Người tên gì?”

“Ta là Ivy”

“Ivy? tên thật kỳ lạ!”

Câu này nghe quen lắm không nhớ ai đã nói nhỉ? – Ivy rảnh rồi nghĩ lung tung.

“Ngươi đột nhập vào đây làm gì?”

“Lúc đầu là định cứu Paser. Giờ có thêm một nguyên nhân nữa...” nàng cố ý kéo dài câu nói.

“Nói?”, hần mắt kiên nhẫn ra lệnh.

“... Ta muốn làm bạn với ngài!” Ivy cười gian xảo trả lời.

“Điều ngoa!” miệng nói thế nhưng lòng lại dâng lên một chút ngọt ngào.

“Ta thì, ta thật sự muốn làm bạn cùng ngài!” Ivy cương quyết nói.

“Ngươi chỉ muốn ta thả ngươi thôi!” rất nhanh, hần lấy lại sự đa nghi vốn có.

“Không phải, không có cánh cửa nào ở đây giam được ta đâu. Muốn rời đi lúc nào mà không được, vừa rồi ngài cũng thấy rồi còn gì?” Ivy giải thích.

“Ngươi mọc cánh cũng không bay khỏi Kadesh!” Muwatallish cao ngạo tuyên bố.

“Lúc này là xui xẻo ngoài ý muốn, gặp phải ngài thôi. Ta chỉ cần đánh ngã hai binh sĩ, cải trang thành lính Hittite thì thần không biết qui không hay rồi.” Ivy thành thật.

“Sao ngươi lại nói với ta kế hoạch của ngươi?”

“Ngài là bạn ta!”

“...” hần chịu thua cô gái lý lợm này rồi, nhất thời không biết nói gì.

“Ngài không nói ta xem như ngài đồng ý rồi! Ta có thể ngồi xuống nói chuyện không? Ta mời chân lắm!”

“Nếu ngươi đủ bản lĩnh tháo hết dây trói, thì cứ tự nhiên”, Muwatallish mỉa mai.

Không ngờ tới nàng đã tháo dây từ đời nào rồi, rất tự nhiên vút chúng sang một bên, trước vẻ kinh ngạc của hần.

“Bản lĩnh của ngươi thật không nhỏ.” Muwatallish lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc bình luận.

“Chúng ta nói đến việc chính đi!” Ivy lười biếng ngồi phệt xuống đất tựa lưng vào cột hình nhin Muwatallish.

“Việc chính? Ngươi muốn ta thả ngươi?” hần nghi hoặc hỏi lại.

Người này quá đa nghi. Đó có lẽ là lý do khiến hần không có bạn. Ivy thấy thông cảm nhiều hơn là giận, nhẹ nhàng nói.

“Ngài bớt đa nghi đi! Ta là định hỏi ngài không muốn dừng chiến sao?”

Hần vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nàng nên không muốn nói những việc liên quan đến quân tình hay bên. Thấy vậy Ivy thẳng thắn phân tích.

“Thứ nhất, Pháo đài Kadesh rất kiên cố. Song, hiện tại Ai Cập đang vây Kadesh cắt đứt toàn bộ viện trợ bên ngoài của Hittite. Số lương thực ngài mang theo, trụ được bao lâu?”

“Thứ hai, nếu ngài đem toàn bộ binh lực mở thêm một trận chiến nữa thì người chịu thiệt là ai? Tồn thất sẽ không dừng ở con số hôm nay ngày tổng duyệt.”

“Thứ ba, ngài vì giữ vững thuộc địa bắc Syria nên mới mở cuộc chiến này. Điều đó ngài sẽ đạt được nếu đồng ý bãi binh cùng Ai Cập vào ngày mai. Tiếp theo ngài có thể trở về Hatti tuyên bố chiến thắng của mình.”

Sau khi nghe nàng thao thao bất tuyệt Muwatallish chán kinh không thể ngờ những điều hần lo sợ không dám nói ra nàng lại phân tích rõ ràng như vậy. Thoảng khâm phục, nhưng cũng vô cùng khó hiểu sao nàng biết Ramesses hần sẽ đồng ý điều thứ ba nàng nói.

“Một hai ta có thể hiểu. Nhưng làm sao ngươi biết Ramesses hần sẽ đồng ý điều khoản thứ ba chứ? Theo ta biết về Ramesses hần tham vọng rất lớn sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này quay về Ai Cập.”

“Ngài tin ta chứ?” Ivy dò hỏi.

“Có thể”

“Trong đêm nay, ngài hãy thả ta về, ta sẽ thuyết phục User. Ta hứa sẽ quay lại vào sáng mai...” dừng một chút, thấy Muawatalish khẽ nhủ mảy “Hãy tin ta!” Ivy thêm ba từ trong lúc nhìn thật sâu vào đôi mắt lạnh đậm kia.

Muawatalish suy nghĩ một chút, lại nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, hẳn quyết định.

“Được, ta tin người Ivy!”

Ánh mắt đó sẽ không nói dối hẳn đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ưc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ta Là Ivy

Thật ra, Ivy không phải thần thánh gì mà đoán được ý nghĩ của User. Đơn giản, kết quả hai bên bãi binh là nàng từng đọc qua sách thời

Trên trời, hàng ngàn tinh tú e ấp tỏa ánh sáng huyền ảo. Dưới đất, thân ảnh thiếu nữ ngao nghể xé màn đêm tiến bước

Trại quân Ai Cập

“Báo! Thưa pharaon có một cô gái tự xưng là thống lĩnh Ne’arin xin gặp ngài... Nhưng...” binh sĩ nhất thời không biết dùng từ gì cho hợp lý

“Cho vào!” User hớn hở ra mặt, phản ứng thật nhanh

Ivy rất bức mình vì gương mặt lúc này của mình. Hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho nàng. Trước giờ, nàng có bao giờ cần thông báo khi gặp User đâu, vậy mà vì cái mặt chết tiệt lúc này lại bị chặn lại không cho vào.

Theo sau binh sĩ tiến vào trại chỉ huy của User. Ivy hơi nghi vấn, không biết User có nhận ra mình không nữa?

Mảnh rèm vải vén lên, người tiến vào là một cô gái hoàn toàn xa lạ, lại dám tự xưng là Ivy. Trong nhất thời User gần như bốc lửa vì cơn giận này

Cảm nhận cơn thịnh nộ của pharaon, tên binh sĩ không dám tiến vào cùng cô gái, lẳng lặng xoay người bước nhanh rời đi. Lúc chỉ còn hai người, User thật sự bộc phát

“Người-là-ai?” hẳn gần từng chữ

“User, ta là Ivy đây mà!” nàng miếu máo vẽ tội nghiệp. Biết ngay sẽ thế này mà

“Xâm ngôn, Đùng hòng lừa ta! Người không có tư cách so với Ivy!” Trong mắt User, Ivy luôn là nhất

Mặc dù hơi khó chịu vì hẳn không nhận ra nàng. Song, nghe lời hẳn nói không khỏi khiến nàng mất ruột. Bạn tốt! User đúng là bạn tốt nhất nhất.

“Có ai dám gọi người là User trừ ta và Paser. Ta chỉ tẩy lớp dịch dung thôi lẽ nào người không nhận ra”

Đúng là chỉ có nàng mới dám gọi hẳn là User. Nhưng điều đó thì không đủ chứng minh cô gái xa lạ này là Ivy được. Lại nhìn một chút, rất giống Ivy của hẳn trừ gương mặt

Thấy hẳn mãi vẫn im lặng, Ivy cố đưa ra bằng chứng

“Trước trận Kadesh ta có nhờ người trao người một mảnh vải trong đó viết – Khi trời tối, ta sẽ đến cứu người- người nhớ chứ?”

“Người thật sự là Ivy?” hẳn vẫn không tin tưởng lắm, nghi vấn hỏi lại

Hình như vua chúa thời này điều mắc bệnh đa nghi rất nặng. Chán thật! Chợt nhớ đến Paser, Ivy đưa ra quyết định...

Ivy đột ngột ôm chặt lấy hẳn, mặt dù nàng chỉ đứng đến ngực User thôi. Cơ thể hẳn thật rắn chắc, từng bó cơ vô cùng lực lưỡng chạm vào rất thích. Ivy ngẩng đầu hỏi

“Cảm nhận được không? Ta là Ivy”

Hành động của nàng khiến hẳn hơi bất ngờ. Song, giờ phút này, hẳn dám khẳng định nàng-là Ivy của hẳn. Chỉ có nàng mới khiến tim hẳn đập nhanh, máu

toàn thân chảy ngược thế này. Đôi tay cứng như thép thật nhẹ nhàng vòng qua eo, ôm nàng thật chặt, miệng thì thầm

“Ivy của ta, ta thật nhớ nàng!”

“Ta cũng rất nhớ người User”, nàng nói trong lúc tay vỗ vỗ vào lưng User như dỗ dành trẻ con. Công nhận cách của Paser thật hay!

“User ta có chuyện muốn nói với người!”, nàng cựa quậy định đẩy hẳn ra thì đôi tay trên eo càng siết chặt, khiến nàng hơi khó chịu

“Nàng nói đi, ta đang nghe đây!” hẳn dịu dàng nói

“Người buông ra trước đã, ta đau!”

User khẽ nhủ vậy. Song, hẳn cũng hiểu một chút sức lực của hẳn cũng có thể làm nàng thương tổn. Không chút nguyên ý, hẳn thả nàng ra, xoay lưng đi đến chiếc ghế được bày trí gần đó

“Nàng muốn nói với ta việc gì?” hẳn hỏi sau khi yên vị vào chiếc ghế lót da thú

“Paser vẫn còn trong Kadesh, ta không cứu được hẳn”

“Cứu Paser không phải việc của nàng. Binh sĩ Ai Cập khi ra trận, bị bắt thì cũng đã chuẩn bị cho mình một cái chết vì đất nước” User thân nhiên nói

“Nhưng đó là Paser, là bạn của chúng ta!”

“Paser cũng không ngoại lệ!” hẳn đưa hai tay đan vào nhau, nhìn nàng trả lời. Hẳn ghét nàng lúc nào mở miệng cũng Paser!

Ivy thật không tin vào tai mình nữa. Người này là ai? Nàng có quen biết hẳn không?

“Người không cứu thì ta sẽ cứu!” Ivy dùng ánh mắt quả quyết đáp trả lại hẳn

“Nàng không được phép chống lại mệnh lệnh của ta!” giọng hẳn đều đều nhưng đầy đe dọa

Tức cười, ta muốn cứu Paser sao người cản được? Ivy rất muốn nói như vậy. Song, việc chính bây giờ không phải chống đối hẳn

“Chuyện đó tính sau. Ta còn một chuyện quan trọng hơn muốn nói”. Không đợi hẳn trả lời nàng nói tiếp “Muwatallish đề nghị bãi binh cùng người!” Ivy quan sát kỹ nhất cử nhất động của User

“Từ bao giờ nàng lại thân thiết với Muwatallish đến mức thay hẳn truyền tin” hẳn nheo đôi mắt phượng, hướng nàng tra hỏi

Ivy hơi khó chịu vì thái độ của hẳn, nàng không muốn nói dối bạn bè nhưng trong hoàn cảnh này cũng không cần quá thật làm gì

“Ta vào Kadesh bị Muwatallish bắt. Hẳn thả ta với điều kiện ta làm người truyền tin giúp hẳn”

Đôi mày để vương cũng dần giãn ra theo lời giải thích của nàng

“Nàng nghĩ sao về lời đề nghị bãi binh của hẳn?” hẳn nghiêm túc hỏi

Ivy chán lăm với hai tên vua chúa này, rõ ràng biết rõ vấn đề của mình mà cứ bắt người khác nói thay. Nén hẳn học, Ivy “trả bài”

“Ta nghĩ là nên bãi binh về Ai Cập thôi! Thứ nhất, pháo đài Kadesh vô cùng kiên cố, lại có hào sâu bao quanh, người không công thành được đâu. Thứ hai, Hittite có hậu phương tại chỗ, còn hậu phương Ai Cập phải vượt gần 1600 km mới đến được Kadesh, rất bất lợi cho quân ta. Thứ ba, nói thẳng ra bây giờ chúng ta hoàn toàn không có cơ hội chiếm lấy bắc Syria, nếu mở thêm một trận chiến vô nghĩa chỉ làm thiệt hại thêm hai quân thôi, chi bằng nhân trận thắng vừa rồi người về Ai Cập tuyên bố chiến thắng, củng cố quân lực thêm một thời gian nữa”

Ivy cảm thấy nàng nói còn mệt, không biết hẳn nghe có mệt không? Tự nhiên nàng trở thành người hai mặt trước Muwatallish và User thế này cũng thật buồn cười. Không ngờ lịch sử lại do sự hai mặt của nàng tạo nên, không khỏi đột nhiên thấy mình thật “vĩ mô” nha!

User suy nghĩ một chút, chợt nói

“Lần này Muwatallish chọn nàng làm thuyết khách thật sáng suốt”. Dừng một chút hẳn tiếp “Ta đồng ý bãi binh theo lời đề nghị của hẳn!”

Ivy biết mà, dù có là ai cũng không đủ năng lực ngăn cản bánh xe thời gian xoay theo dòng lịch sử đâu...

User sai người đi chuẩn bị một văn tự bằng đất nung. Lấy chữ ký của mình đóng lên đó. Đoạn hẳn ra lệnh cho Karen

“Người mang văn tự này giao cho Muwatallish”

“Không... Không, ta đã hứa với Muwatallish sẽ trở lại. Để ta giao cho hẳn, thay Karen nhé!” Ivy ý kiến

“...” Karen thấy tình hình không ổn, lặng lẽ lui ra ngoài đợi lệnh

“Ai cho phép nàng đi?” User đặt câu hỏi cũng là cảnh cáo nàng

“Ta không thể không đi! Lời ta đã hứa-ta phải thực hiện” nàng giải thích, thấy sắc mặt User sắp bốc lửa Ivy nhanh chóng tiếp lời năn nỉ

“Ta sẽ về ngay thôi mà User, cho ta đi đi!”. Không cho thì ta trốn đấy! Cũng may nàng khôn lanh nuốt câu sau xuống bao tử

“Được rồi... Ta đã đề nghị trong văn kiện Muwatallish thả Paser nên nàng đừng hành động đại dốt gì đấy!” User căn dặn rõ ràng, vì hẳn biết nàng trở lại Kadesh mục đích chính là gì rồi...

“Cảm ơn người User, người thật tốt” mắt long lanh nhìn hẳn, nàng biết lòng User sẽ không nhẫn tâm như lời của hẳn đâu mà...

***

Sau khi nhận được văn tự bằng đất nung của Ramesses, Muwatallish phóng thích Vizier Paser ngay lập tức, trao cho hẳn một văn kiện đem về giao cho Ramesses

Khi Ivy quay lại thành Kadesh thì Nir (tên thân mật của Muwatallish) cũng chính thức thừa nhận tình bạn giữa họ. Hẳn đã tin tưởng và nàng không hề làm hẳn thất vọng. Nir kiên quyết giữ chân nàng thêm một ngày và Ivy cũng rất vui vẻ đồng ý...

Sáng hôm sau

Muwatalli II dẫn theo Ivy lên thành Kadesh xem món quà mà Ramesses II tặng Hittite được nhắc đến trong văn kiện

Vừa bước lên thành, cảnh tượng dưới thành, khiến Muwatallish thường ngày rất ít dao động cũng khẽ nhú mày. Hẳn biết Ramesses định làm gì...

“Ivy người xuống đi, đừng xem cảnh này!” Thân ảnh màu trắng đưa tay ngăn cản Ivy tiến lên những bậc thang cuối cùng

“Để ta xem!” có chuyện kinh thiên động địa gì mà nàng chưa thấy qua, gỡ tay Nir, nàng ngoan cố bước lên

Đập vào mắt Ivy, dưới thành rất nhiều binh sĩ Ai Cập ước tính gần 2000 người, quây thành hàng. Phía sau từng người là những đao phủ dữ tợn, tay cầm đại đao sáng bóng phản quang dưới ánh mặt trời chói chang rất nhức mắt. Mái tóc bạch kim trắng xóa khiến User vô cùng nổi bật giữa rừng người phía xa xa, hẳn mặc trường bào ánh bạc ngự trên chiến xa vàng rực rỡ... Nàng dù có ngốc, cũng phần nào hiểu hẳn sắp làm gì... Nhưng tại sao hẳn phải làm thế?...

Khó khăn tìm lại giọng nói của mình, giọng run run nàng hỏi

“Họ là binh lính Ai Cập phải không? Sao User lại làm thế?”

“Ramesses nói đây là món quà hẳn tặng Hittite. Ta đoán đó là những binh sĩ hoảng sợ bỏ chạy trong trận chiến vừa rồi...”

Ivy rất muốn cho User một lý do để biện minh cho hành động tàn nhẫn kia, nàng kiên quyết hỏi Nir, chỉ cần Nir cũng quyết định như hẳn nàng sẽ tự biện minh đây là chuyện hẳn bắt buộc phải làm

“Thế binh sĩ hoảng loạn bỏ chạy của Hittite người xử lý ra sao?”

“Ta phạt họ năm mươi roi da, bỏ đói ba ngày...”, Nir định nói tiếp nhưng thấy ánh mắt Ivy trắng ngáp nổi thất vọng, lại thôi

“Từ trước đến nay đã có ai làm thế này chưa?”, Chỉ cần một người thôi cũng được

“Chưa ai tự thăm sát quân đội mình với số lượng lớn như thế!”....

Đúng lúc này, dưới thành, Ramesses đưa tay lên cao rồi nhẹ nhàng hạ xuống trong hư không

Những thanh đao chói lóa, cũng lập tức nhận lệnh, giơ lên cao rồi hạ xuống cổ một ngàn mấy trăm quân lính Ai Cập, tiếng la hét thảm thiết vang vọng cả một khoảng trời rộng lớn. Một góc bình nguyên Orontes vốn tươi xanh thoáng chốc thay bằng màu đỏ tươi của máu. Mùi tanh theo gió lan tỏa khắp nơi... Không khỏi khiến người ta kinh hoàng trước cảnh tượng thảm khốc này...

***

Muwatallish quá dài, ta mỏi tay =.= nên sử dụng tên Nir làm tên thân mật của ngài vậy. Nir xuất phát từ [Chỉ có thành viên mới thấy được link. J]NIR.GÁL hình như là tên ngài hay gì đó của Muwatallish. Về Hittite ta không rành lắm (nên cái này cũng không chắc lắm).

Về cuộc thăm sát ở trên là có thật. Trước mắt Muwatalli II, Ramesses II đã ra lệnh giết những tù binh hoảng sợ bỏ chạy của Re mà theo suy nghĩ của ngài là hành động phản bội. Số tù binh này là 1/10 quân số của ngài trước khi ra trận khoảng gần 2000 người

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Chương 19: Nàng... Là Của Ta!

Ivy không phải dạng con gái thấy máu là sợ hãi, thấy người chết thì kinh hoàng. Nhưng hình ảnh giữa bình nguyên dù là người gan lý thể nào cũng không khỏi mất hồn vía thất kinh. Mấy ngàn sự sống chỉ sau cái phát tay của pharaon liền nằm bất động. Sinh mệnh con người lại nhỏ bé thế sao? Dù biết User là loại người đam mê quyền lực, nhưng Ivy chưa bao giờ nghĩ hẳn lại có thể tàn nhẫn đến thế...

Nàng không phải thánh mẫu sẽ không bất chấp tính mạng bản thân, lên tiếng chống đối pharaon đòi công đạo cho những thi thể đã lạnh ngắt dưới kia. Tuy vậy, giờ phút này Ivy cảm thấy vô cùng kinh hãi bởi sự độc tài của người đàn ông nắm tâm đầy uy lực. Ba năm vui vẻ bên cạnh hẳn khiến nàng đã từng nghĩ cả đời như thế cũng không sao. Song, với sự thật khủng khiếp trước mắt, Ivy biết mình đã sai. Chưa bao giờ ý nghĩ muốn bỏ chạy thật xa khỏi bàn tay ma quỷ kia lại mãnh liệt đến thế này...

“Ivy người không nên ở bên Ramesses” dừng một chút, Nir nhìn nàng đầy lo lắng, nói tiếp “Với tính cách của người sớm muộn cũng xảy ra chuyện”

Ivy hơi bất ngờ, đây là thần giao cách cảm chăng? Tuy quen biết chưa lâu, nhưng nàng luôn cảm thấy giữa mình và Nir có một sự đồng cảm đặc biệt khó nói

“Ta biết, nhưng hiện tại ta không thể làm khác” Ivy thở dài buồn rầu trả lời

“Ivy nếu có ngày người rời khỏi hẳn hãy đến Hittite tìm ta. Ta luôn chờ người!” Nir triều mến nhìn nàng. Hẳn thật sự rất muốn ngay bây giờ mang nàng theo, nhưng lúc này việc đó khác nào tuyên chiến cùng tên pharaon khát máu ngoài kia

Cảm nhận được sự quan tâm của Nir. Ivy tạm vứt buồn bực sang một bên, xoay người đối diện cùng Nir

“Ta sẽ nhớ người lắm!”

Giây phút chia tay bao giờ cũng khiến người ta nghẹn ngào, xúc động. Có lẽ là từ khoảnh khắc, bàn tay nhỏ ấm áp đưa ra nắm lấy bàn tay to lạnh ngắt kia thì đã phá vỡ bức tường ngăn cách giữa họ. Định mệnh cho họ gặp nhau, nhưng lại không cho họ ở gần nhau... Dù vậy, tình bạn giữa hai người sẽ không vì điều đó mà thay đổi

“Ta có thể ôm người một chút không, Nir” không biết bao giờ mới gặp lại người bạn này? Giờ đây, nàng chỉ muốn ghi nhớ tất cả vào ký ức mọi thứ thuộc về con người mang vẻ đẹp vương giả của loài phi ưng này

Nir không trả lời, chỉ dang rộng đôi tay, nở nụ cười vô cùng ưu nhã. Ivy không chần chừ, xúc động lao vào lòng hắn. “Thì ra, toàn thân Nir không phải đều lạnh băng, ít nhất Ivy cảm nhận được trái tim hắn rất ấm áp”

Một giọt thủy châu trào ra từ khóe mắt, lăn dài theo gò má trắng hồng. Nir dùng bàn tay lạnh lẽo khẽ chạm vào nó... “Cả nước mắt nàng cũng mang theo nhiệt lượng đủ sưởi ấm lòng hắn”...

“Đừng khóc! Hai ta sẽ còn gặp lại vào một ngày không xa...”, Nir vỗ về thì thầm bên tai Ivy

Đề nén cảm xúc lại, Ivy đẩy nhẹ Nir ra, miệng cố nặn ra một nụ cười thật tươi. Đôi mắt còn long lanh dịch lỏng óng ánh kết hợp cùng nụ cười như hoa anh đào nở rộ, vô cùng xinh đẹp

“Ta phải đi rồi!”, nàng nói dứt khoát, xoay người bước đi thật nhanh, không muốn Nir phát hiện đôi mắt mình đã lần nữa ngấn đầy nước sắp vỡ òa tuông ra... Bóng dáng nhỏ nhắn nhanh chóng khuất qua cầu thang, để lại thân ảnh cao lớn với một nỗi buồn không tên...

***

Cảnh tượng hai thân người ôm ấp, tình tứ trên thành Kadesh, không sót một chi tiết nào rơi thẳng vào đôi mắt phượng yêu nghiệt, đang phừng phừng bốc lửa, thấy vậy Paser vội biện minh thay Ivy

“Ivy và Muwatallish chỉ là bạn bè thôi”

“Người im đi!” User lúc này lửa giận đủ thiêu trụi cả một bình nguyên làm sao nghe lọt tai những lời của Paser.

Từ giây phút biết tin User xử tử mấy ngàn binh lính bỏ chạy, thì Paser biết User đã mãi không còn là người bạn lúc nhỏ của mình nữa. Mà giờ đây trước mặt hắn là pharaon Ramesses II quyền lực tối cao, người đại diện cho thần linh nắm quyền sinh sát vô hạn trong tay. Bất kỳ ai phản bội hay chống đối

ngài, sẽ có kết cuộc giống những thi thể không đầu nằm vuron vãi phía trước chỉ đợi chim kền kền đến mổ từng mảnh thịt mang đi... Song, nếu để ngài gặp Ivy lúc này thì thật là nguy cho nàng. Paser liều mạng cố kéo dài thời gian giúp Ivy

“Thưa pharaon, thời gian không còn sớm, xin ngài hãy thống lĩnh đại quân lên đường trở về Ai Cập trước. Thần sẽ ở lại chờ Ivy... rồi lập tức đuổi theo sau” Paser thận trọng từng lời nói

User liếc mắt nhìn Paser rồi lại ngẩng đầu nhìn mặt trời. Tạm nén hỏa khí. Hướng Paser hắt ra lệnh

“Người và Pareherwenemef dẫn đại quân thẳng hướng thung lũng Bekaa lập tức hành quân trở về Pi-Ramesses, tuyên bố chiến thắng. Karen và đội hộ vệ ở lại hộ tống ta”

Vương lệnh đã truyền bất kỳ ai cũng không thể kháng lại, kể cả Paser dù không nguyện ý cũng phải nhất nhất tuân theo. Hắn muốn giúp nàng, hóa ra lại càng hại nàng thể thảm hơn rồi!

Dưới sự chỉ huy của Paser và Pareherwenemef đại quân Ai Cập từ từ khuất khỏi bình nguyên Orontes...

***

Xa xa, từ thành Kadesh thân ảnh nhỏ bé cũng dần xuất hiện

Không còn chiến xa vàng xa hoa, không còn chiến giáp ánh kim rực rỡ chỉ là một thân trường bào đen cưỡi trên hắc mã uy dũng... nhưng vẫn là hắc mải tóc bạch kim rực rỡ dù đi đến nơi nào cũng không che dấu nổi sự ngang tàng bá đạo của hắn. Con người máu lạnh tàn nhẫn khiến người người kinh hoàng khiếp sợ.

Nghe tiếng bước chân đến gần, rèm mi dài cong vút đang khép hờ khẽ lay động, để lộ ra đôi mắt phượng màu hổ phách hơi nheo lại, cánh môi mỏng quyền rũ lười biếng mấp máy

“Chịu quay về rồi sao?” hắn trịch thượng hỏi, đồng thời phát tay ra lệnh bọn Karen lui ra xa. Hắn không muốn giải quyết “chuyện nhà” trước mặt người ngoài

“Ta có việc cần làm, nên...”, Ivy chưa kịp giải thích rõ ràng. Thì trên đầu lại truyền xuống âm thanh du dương nhẹ nhàng như tiếng đàn, nhưng ẩn đầy vẻ nguy hiểm, cắt ngang lời nàng

“Việc của ngươi là tình tứ cùng Muwatallish!”

“Ta không có!” Ivy oan ức cãi lại

“Chính mắt ta thấy ngươi chủ động lao vào lòng Muwatallish...” nói đến đây thì User mất hết sự trầm tĩnh vốn có. Đôi con ngươi màu hổ phách cũng dần chuyển đục. Hình ảnh đó lại lần nữa hiện lên trong đầu hắn. Hòa diễm tường chừng đã nguôi đi, giờ lại hùng hăng bùng cháy dữ dội

“Không phải, ta và Nir chỉ là bạn bè!” Ivy quyết định thành thật

“Nir? Gọi nghe thật thân thiết” giọng điệu giễu cợt nhưng trong lòng User đang dậy sóng, thì ra tên gọi thân mật nàng cũng không chỉ dành riêng cho hắn... “Dối trá!” hắn trào phúng nói

“User, thật ra ngươi muốn gì?” Ivy mệt mỏi hỏi, nàng dần nhận ra hắn đang cố đồ tội lên đầu nàng. Dù nàng giải thích thế nào thì cũng vô nghĩa. “Cho dù, ta và Nir thật sự có gì với nhau... thì cũng không liên quan đến ngươi. Ngươi là gì của ta? Sao lại mắng ta dối trá” Ivy bực bội phũ phẫn

Thân ảnh hắc y nhúng nhẹ người nhảy xuống ngựa, bước từng bước đến gần nàng, vóc dáng cao lớn từ từ che đi tầm mắt Ivy, khiến nàng có cảm giác xung quanh đột ngột tối thui... là sát khí tỏa ra từ hắn. Ivy mất tự chủ lùi về phía sau vài bước, tim cũng bắt đầu loạn nhịp

“Sợ sao?” hắn nở một nụ cười như ma quỷ địa ngục, âm hàn đến đỉnh điểm. Vuron bàn tay to lớn tóm lấy nàng, bàn tay còn lại khẽ chạm vào gương mặt trắng hồng, từng ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gò má mềm mại rồi dừng lại ở chiếc cằm tinh xảo, giữ chặt. “Hôm nay, ta-sẽ-cho-ngươi-biết-ta-là-gì-của-ngươi!”, hắn rít từng tiếng qua kẽ răng.

User cuối người dùng môi khắc họa từng đường nét trên mặt Ivy. Nụ hôn liên hoàn không bỏ sót một chi tiết nào từ cái trán cao cao kéo dài đến hóm cổ nóng rùng rục khiến hắn say mê ngây ngất. Tham lam liếm nhẹ rồi mút mạnh lưu lại từng dấu vết trên chiếc cổ trắng nhỏ. Miệng không ngừng thì thầm

“Nàng, là của ta!”

Như vẫn cảm thấy chưa đủ, đôi môi mỏng khiêu gợi của User quay lại treu đùa cùng cánh môi mọng đỏ của nàng. Hắn cắn nhẹ môi nàng, khiến Ivy vô thức mở ra hai hàm răng ngọc ngà. Chiếc lưỡi nóng bỏng của-ai-đó lập tức thừa cơ xông vào khuấy động khoang miệng thơ ngây nhỏ nhắn, điên cuồng cắn nuốt mật ngọt từ nàng. Thành thạo quyền rũ chiếc lưỡi đỉnh hương vụng về của nàng quán quít cùng cái lưỡi bá đạo của hắn

Nụ hôn của sự mê mị kéo dài khá lâu, Ivy cứ phỏng như tượng vô thức đón nhận, còn vô lực tựa vào khuôn ngực rắn chắc của-ai-đó thờ dốc... vì mất hơi. Mãi đến khi bên tai thì thầm giọng nói dịu dàng hiếm thấy

“Thích không?”

Ivy giờ mới hoàn hồn, nhưng nhất thời á khẩu không nói được lời nào. Ý thức dần trở lại, hân hôn nàng, còn nàng... còn nàng... cũng thích và nhiệt tình đáp trả. Từng tế bào vẫn còn cảm giác mê muội là bằng chứng xác thực nhất. Trời ơi! Không lẽ nàng thật sự có tình cảm với hân. Không! Không! Không! Tuyệt đối không được có tình ý với người này. Ivy liều mạng đạp chết tình cảm vừa nhen nhóm trong lòng, gạt phắt suy nghĩ điên khùng kia. Nàng biện minh cho hành động vừa rồi là bị hân... thôi miên. Cái lý do củ chuối nhất nàng có thể nghĩ ra lúc này thì cứ cho là vậy đi

“Buông ra!” nàng bực bội dùng lực đẩy hân ra

User cười cười, không nguyên ý lắm nhưng cũng thả nàng ra, miệng thì thầm

“Vừa rồi, nàng có nói vậy đâu! Vừa rồi nàng...”

“Là ta nhất thời phản ứng không kịp” nàng vội cắt ngang lời hân

Thấy hân bày ra vẻ mặt không tin tưởng lắm, Ivy nghiêm túc khẳng định

“Ta không yêu người... Sau này xin người đừng làm thế nữa! Nếu không đến cả quan hệ bạn bè chúng ta cũng không thể tiếp tục” Ivy không muốn dây dưa với hân, nàng kiên quyết nói

Đôi mày để vương dần nhú chặt theo lời nói của nàng. Hết lần này đến lần khác, nàng cho hân hi vọng rồi ngay sau đó tạt nước lạnh vào mặt hân. Hân có thể mặc kệ cảm xúc của nàng biến nàng thành của riêng hân, nhưng cái hân muốn là tình yêu từ nàng

“Nhưng...Ta yêu nàng!” User nhìn thẳng vào mắt nàng, mê luyện nói

Ivy nghe lòng xao xuyến xúc động mạnh. Từ đáy lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào khó tả. Song, rất nhanh nàng buộc mình phải gạt bỏ nó đi. Cả đời này, nàng cũng không thể chấp nhận người đàn ông mình yêu lại có thêm nhiều người phụ nữ khác bên cạnh. Mà User chính là điển hình của loại đàn ông đó

“Xin lỗi User! Ta và người tuyệt-đối-không-thể” nàng lạnh nhạt đáp trả

Một pharaon quyền lực bày tỏ tình cảm cùng một cô gái tầm thường. Lại bị nàng không tiếc lời từ chối. Nàng thật vô tâm! Tại sao hân phải dễ tâm?. Hân buồn cười cho suy nghĩ trước đây của mình. Cho dù hiện tại nàng không yêu hân, thì nàng vẫn phải là của riêng hân, ngay từ đầu lẽ ra phải nên như thế

“Bằng quyền uy một pharaon ta tuyên bố sau khi về Ai Cập chúng ta sẽ kết hôn”. Rèm mi dài rủ xuống che đi sự mệt mỏi cùng nỗi thất vọng trong đáy mắt. Hân xoay người nhảy lên ngựa muốn kết thúc câu chuyện

“Không!” Ivy nhảy dựng lên phản đối

“Lên đây! Nàng điều khiển ngựa, ta ngủ một chút. Cả đêm qua ta thức trắng”. Dừng một chút hân tiếp lời “việc kết hôn hôm khác nói tiếp, ta mệt lắm!”

Mặt Ivy méo xệch. Con người này luôn bá đạo như thế. Ngang tàng quyết định mọi thứ, không cho đối phương cả quyền được nói. Nàng sợ hân, phục tùng hân nhưng riêng việc lấy hân làm chồng, thì ba chữ thôi “không bao giờ”. Ivy bắt đắc dĩ trèo lên ngựa, ngồi ở vị trí phía trước User. Tay cầm cương khá nhẹ, hắc mã tung vó lao đi. Phía sau, hai tay User không yên phận vòng qua eo thon, bám chặt. Vòm ngực rộng lớn thuận thể áp sát tâm lưng bé nhỏ không một khoảng cách. Đầu tỳ nhẹ một bên vai nàng, mũi hướng vào hòm cổ tham lam hít lấy mùi thơm tươi mát từ những sợi tóc mây của thiếu nữ... Ivy hơi bực vì tình trạng tiếp xúc quá mức thân mật này. Định lên tiếng ý kiến. Liếc mắt thấy hàng mi dài như cánh bướm xinh đẹp một môi rủ xuống, cùng đôi môi quyến rũ khẽ cong đầy ngạo nghễ. Tất cả kết hợp tạo nên một nét đẹp đối lập nhưng vô cùng hài hòa, khiến tim Ivy loạn nhịp.

“User nếu người không phải là Ramesses II thì thật tốt biết bao” nàng thầm than

Ivy không đành lòng phá vỡ nét mỹ lệ trên mặt hân lúc này. Nàng quyết định im lặng...

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vì Người Là Ramesses II

Màng đêm buông xuống phủ đầy cánh rừng u ám. Bóng đêm dần nuốt chửng đoàn người ngựa. Không gian tĩnh mịch im ắng đến đáng sợ

Một tiếng sói tru dài thê lương vô cùng rừng rợn khiến người ta nổi hết gai óc, vang vọng khắp khu rừng.Hiiiiii...

Ivy đột nhiên cho ngựa dừng lại, hơi nghiêng mặt gọi khê

“User... User!”

Sau lưng, người đàn ông đã tỉnh lại từ lâu. Miễn cưỡng dòi dôi tay mạnh mẽ khỏi eo thon nhỏ bé, vươn đến trước nắm lấy bàn tay mềm mại của thiếu nữ vỗ về

“Đừng sợ! Chỉ là tiếng sói tru thôi. Có ta ở đây!” hấn thì thầm, hơi thở nóng bỏng phả vào sau gáy thiếu nữ đụ hoặc

Ivy bực bội nghiêng đầu né tránh, mạnh dạn gạt phát tay hấn ra. Ai nói là nàng sợ tiếng sói tru thế? Tên này thật giỏi tưởng tượng mà. Nàng nghiêm giọng

“Có người ở quanh đây đang quan sát chúng ta.”

“Sao nàng biết?” Hấn nghi vấn hỏi lại

“Tin ta đi! Không sai đâu”. Không lẽ nói với hấn kỹ năng nghề nghiệp khiến nàng cảm nhận được điều đó... Một khu rừng tuy không rộng lắm nhưng yên tĩnh đến tiếng côn trùng cũng không có thì đúng là vô lý. Hơn nữa dù rất nhẹ nhưng Ivy có thể nghe thấy âm thanh bất bình thường từ những bụi cây

“Ta tin nàng”. Hấn lại thổi nhẹ hơi nóng vào sau gáy nàng. Song, lần này Ivy cảm thấy có một sự ngọt ngào khó tả từ ba từ đơn giản kia

Đoạn User hướng đám Karen lớn tiếng ra lệnh

“Hạ trại! Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi tại đây. Sáng mai lên đường hội họp cùng quân đội” miệng không quên nở một nụ cười cuồng ngạo, thách thức

Ivy nghĩ mình nghe lầm. Hấn có điên không? Thay vì phải thật nhanh rời khỏi đây hấn lại ra lệnh hạ trại

“Ta ngoài sáng, họ trong tối. Ngươi lại...” khó khăn tìm lại giọng nói chính mình, lại bị cắt ngang

“Chẳng phải có đôi mắt sáng như ánh mặt trời của nàng ở đây sao?” hấn cười cười trêu chọc

“Ta... ta có nhìn thấy gì đâu?” Ivy kêu trời

Sau khi xuống ngựa, User lần nữa nắm lấy bàn tay bé nhỏ, dịu dàng nhìn vào mắt nàng

“Có ta ở đây không ai có thể tổn hại đến nàng”

Tin được không? Nàng rất muốn nói như thế nhưng không muốn trước khi bị kẻ địch giết thì đã chết dưới tay con người hai mặt này đâu. Đằng sau vẻ dịu dàng là sự nhẫn tâm đến tàn khốc. Cảnh tượng thảm sát sáng nay vẫn còn khiến Ivy hồn vía thất kinh...

Thật ra, từ lúc tiến vào khu rừng User đã cảm nhận được khí lực của những kẻ lạ mặt. Trong mắt User bọn “tép riu” không đáng quan tâm. Song, cả gan mạo phạm đến uy quyền một pharaon, lại phá vỡ khoảnh khắc ngọt ngào của hấn là tội không thể tha. Muốn dờ dờ mờ ám, hấn sẽ cho chúng cơ hội, rồi tiện tay tiêu-diệt-tận-gốc, tránh để Ivy phải lần nữa phân tâm bất an lo nghĩ...

Mỗi người một suy nghĩ, User mang theo Ivy tiến về lều trại chính của mình vừa được hộ vệ dựng xong. Giữa lều là một bàn ăn tương đối thịnh soạn, nào rượu, nào thịt không thiếu thứ gì. Ivy thăm thán phục bọn Karen, hành trang mang theo khá ít, khi cần hô một tiếng là biến ra một bàn ăn ngon lành đến thế này... Không thấy thì thôi, thấy rồi tự nhiên Ivy nghe bụng đói cồn cào, quên sạch mọi lo lắng khi nãy. Nàng đưa mắt “long lanh” khờ nhìn User. Cái bàn ăn kia là của hấn, muốn dùng đương nhiên phải biết điều nịnh bợ chủ nhân của nó. Như đọc được suy nghĩ của nàng, User kéo chiếc đệm lại sát gần mình, nhẹ nói

“Ngồi xuống dùng bữa cùng ta!”

Chỉ đợi có thế, Ivy lần này rất nguyện ý làm theo lời hấn. Nàng cũng vô cùng tự nhiên một tay rót rượu, một tay gấp lấy miếng thịt nướng. Trong đôi mắt to tròn lúc này, chỉ phản chiếu đúng duy nhất hình ảnh chiếc bàn ăn ngon lành kia. Khi rượu thơm sắp đến môi, thức ăn ngon sắp chui vào miệng thì... ánh mắt chăm chú của-ai-đó khiến Ivy mất hết tự nhiên, nuốt vội một ngụm nước bọt xuống, chia sẽ ly rượu vừa chạm vào môi nhưng chưa kịp uống lúc nãy cho hấn, miệng cười cầu an

“Ngươi dùng trước đi!”. Hoi chợt dạ Ivy bổ sung “ta chưa uống đâu nhưng nếu ngươi ngại để ta rót ly khác!”

User dờ khóc dờ cười đưa tay đón lấy ly rượu kia, ai thêm giành ăn với nàng? Chỉ là hấn hơi khó chịu với suy nghĩ. Bàn thức ăn kia trong mắt nàng lẽ nào... hấp dẫn hơn hấn? Đưa mắt nhìn cái bàn rồi lại nhìn nàng

“Nó... ngon hơn ta?” Không biết trời xuôi đất khiến gì, User buộc miệng hỏi một câu mà nghĩ lại chính mình còn cảm thấy kỳ cục

Ivy thề nàng chưa ăn một cái gì vào bụng, nhưng tự nhiên có cảm giác nổi hết gai óc lại rất buồn nôn. Tên điên này hấn ghen luôn cả với... cái bàn ăn cơ đây! Không lẽ khi ăn cũng phải đắm đuối nhìn hấn, mới vừa lòng sao? Nghĩ vậy, nhưng Ivy cố miễn cưỡng trả lời...

“Ngươi đẹp nhất... ngon lành nhất...” mặc kệ có kỳ cục hay không, giờ này Ivy chỉ muốn kết thúc câu chuyện nhanh chóng, để thường thức những món ăn kia

Nhưng người-nào-đó hình như không có ý định buông tha nàng

“Ăn ta trước, mới được ăn những thứ kia”, hắn vô sỉ yêu cầu

Khi ba dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu, Ivy chưa kịp hiểu vấn đề gì... Thì cái mặt tuấn mĩ như tranh của User đã phóng đại hết cỡ trước mắt nàng. Môi truyền đến cảm giác mềm mại ẩm ướt mà lại nóng bỏng như lửa, mùi vị... ngọt ngào như mật ong...

“Sau này, trước khi ăn phải nhớ đến ta...”. Hắn lại bá đạo tuyên bố, mang theo nụ cười khá hài lòng

Chỉ là nụ hôn phớt qua hồ hững hờ cũng đủ khiến ai-đó ngẩn ngơ vài phút. Nàng đưa tay chạm nhẹ vào môi, nơi tiếp xúc vừa nãy vẫn mang mùi vị của hắn. Lần này Ivy không thể phủ nhận cảm xúc trong lòng. Nàng... thích hắn... rất thích! Tình cảm là thứ mà con người dù muốn trốn chạy cũng vô lực. Muốn yêu nhưng không thể, vì hắn hiện giờ có thể là User của nàng, nhưng ở một thời điểm khác hắn lại trở thành Ramesses II của đế chế Ai Cập vĩ đại... Nghĩ đến đây lòng Ivy dâng lên vị đắng chát, nàng chợt nghe mất cạy cạy.

“Ivy... sao thế?” ôm lấy nàng, hắn quan tâm. Thấy khoe mắt nàng dần ẩm ướt, User nghe lòng nhói lên một cái. Hắn giận bản thân đã làm người con gái yêu thương chịu ủy khuất. Lại càng đau lòng nhận ra, thì ra nàng lại bày xích hắn đến như vậy “Ngoan, đừng khóc!” User nhẹ nhàng vỗ về

“Chúng ta không thể, tuyệt đối không thể...” nàng nói với hắn cũng là nói với chính mình

“Tại sao?”, lần nào nàng cũng nói như vậy. Hắn thật sự muốn biết lý do

“Vì ngươi là pharaon Ramesses II” Ivy đẩy hắn ra, chưa xót trả lời

“Ramesses II thì sao?” User bắt đầu thấy lửa giận nhen nhóm trong lòng. Cái lý do nàng đưa ra thật quá miễn cưỡng. Bao nhiêu người đàn bà dùng trăm phương ngàn kế câu dẫn chút tình cảm của hắn, chẳng phải vì quyền lực trong tay hắn hay sao? Còn nàng lại từ chối vì hắn là một pharaon. Thật quá vô lý!

“Ngươi đang dùng thân phận gì để hỏi ta? Là pharaon Ramesses II hay User ta biết?” Ivy thận trọng hỏi lại, trước khi trả lời thẳng vào vấn đề

“Trước mặt nàng, ta luôn là User! Không thì với sự vô phép tắc của nàng có mấy cái mạng để ta giết”. Không cần nói cũng biết, hắn có thể tàn nhẫn với bất kỳ ai, riêng với người con gái trước mặt hắn luôn phải mềm lòng

Cơ hội ngàn năm khó gặp. Có câu này của hắn, hôm nay nàng sẽ nói hết những bất mãn trong lòng suốt ba năm qua

“Mở miệng là đòi chém giết ta ghét nhất điểm này của ngươi. Ngươi nghĩ mình thật sự là một vị thần, nắm giữ sinh mạng con người trong tay hay sao? Sáng nay, ngươi cho hành quyết mấy ngàn binh lính, có một giây nào nghĩ đến gia đình vợ con của họ không? Họ có tội! Song, ngươi không thể đem suy nghĩ bản thân áp đặt lên người khác. Ngươi anh dũng, thiện chiến một mình có thể xông pha giết trăm ngàn quân địch, nhưng họ chỉ là những con người bình thường đứng trước quân địch với số lượng áp đảo hoảng sợ là chuyện khó tránh. Nếu là ta, ta cũng sẽ bỏ chạy, lúc đó ngươi sẽ giết cả ta phải không? Ngươi quá ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến danh tiếng uy quyền bản thân, ra tay lại vô cùng tàn độc. Đừng tưởng rằng mọi người sẽ tôn kính ngươi với hành vi đó. Nếu có, cũng chỉ là sự khiếp sợ trước quyền lực của ngươi mà thôi. Ta sợ sự nhẫn tâm của Ramesses II, thật sự rất sợ!” Ivy thao thao bất tuyệt, đem hết ả ức trong lòng nói ra.

“Câm miệng!” User lúc này sắc mặt tối thui, hỏa khí bốc lên hùng hực. Có thể nhìn thấy vài sợi gân xanh trên trán hắn đang co giật dữ dội. Chưa bao giờ hắn giận đến mức này. Có nằm mơ hắn cũng không ngờ nàng lại to gan buộc tội hắn như thế

“Ngươi luôn bá đạo như vậy. Chỉ cần không vừa lòng thì không cho người ta cả quyền được nói. Ở bên cạnh ngươi đến cái quyền tự do ngôn luận ta cũng không có” Ivy tiếp tục phát tiết bất mãn

“Thu lại ngay những lời đại nghịch bất đạo của ngươi!” hắn nghiêm túc cảnh báo

“Ngươi độc tài, ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình.”. Lúc Ivy nổi điên thì cái trời đất gì nàng cũng mặc kệ

“Thêm một lời nữa ta-sẽ-giết-ngươi!”. Ánh mắt màu hổ phách quyền rũ đột ngột đỏ ngầu rất hung ác

“Bạo-quân-khát-máu!” nàng gằn từng chữ hết sức rõ ràng

User lúc này giận mức đến cả người run bần bật. Đoạn hắn đưa bàn tay to lớn lên cao...

“Ngươi chán sống!” nhưng cánh tay như bị lực vô hình giữ lại trong không trung, không cách nào hạ xuống. Hắn không nổi, thật sự không nổi!

“Đánh đi!” Nàng hất hàm thách thức. “Sau cái tát này hoặc là ngươi giết ta, không thì ta và ngươi đường-ai-nấy-bước” Nàng khép mi, chờ đợi

User chấn kinh. Hắn không thể mất nàng. Hai tháng không gặp khiến hắn muốn phát điên, cả đời không gặp... hắn thật không dám tưởng tượng.

“Đừng... đừng rời xa ta!” vừa nói hắn vừa xúc động dùng đôi tay mạnh mẽ khóa trụ nàng trong vòm ngực rộng lớn. “Dù có phụ cả thế giới này, ta cũng không bao giờ tổn thương nàng!”, hắn níu non thì thầm. Trong cuộc đời này, cũng chỉ có nàng đủ sức khiến hắn phải nhượng bộ đến nhường này

Ivy cũng hơi chột dạ, thấy mình có phần quá đáng. Nàng là vì buồn bực “muốn yêu mà không thể” nên mới kiếm chỗ phát tiết. Ai ngờ càng nói càng hăng, lại gặp thái độ bá đạo của hấn, khiến nàng nổi điên. Giờ nghĩ lại, dù sao hấn cũng là bậc vua chúa, chịu nhường nhịn mình đến mức này, thì đúng nỗ lực quá phi thường rồi! Một cảm giác ngọt ngào lan tỏa toàn thân nàng, Ivy nói khẽ

“Ta luôn ở đây!”... nàng nghiêng đầu, áp sát vành tai vào khuôn ngực vạm vỡ, lắng nghe tiếng thổn thức nơi con tim người đàn ông... Thật diệu kỳ! Nàng nghe tim mình cũng dần xao động bất nhịp cùng hấn... Ivy không hề biết tình yêu mãnh liệt nóng bỏng như lửa của hấn đang từ từ thiêu rụi từng lớp phòng vệ mang tên lý trí trong con tim nhỏ bé của nàng...

***

Hai người cứ thế ôm nhau thật lâu, mãi đến khi... Trong bầu không khí lãng mạn, chợt vang lên âm thanh vô cùng... lảng vảng, phát ra từ cái bụng đang kêu gào biểu tình của nàng.

“Ta đói!” Ivy meo meo nói, giờ mới nhớ đến cái bàn ăn đã nguội lạnh kia

User nhú mày, nàng luôn biết cách phá vỡ không khí một cách ngay-tho-vô-số-tội như thế này. Không chút ngần ngại, hấn thả nàng ra, kéo tay nàng trở lại bàn ăn. Sau khi yên vị, User bực bội tự rót cho mình một ly rượu, ngửa cổ uống cạn rồi mạnh tay đặt chiếc ly bằng bạc xuống bàn, giống như cái bàn kia có thù oán gì sâu nặng lắm với hấn...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ước Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21

Thấy hấn chỉ mãi lo uống rượu, Ivy hào phóng chia sẻ thức ăn “của mình” cho User

“Người ăn chút đi... à! Đừng uống mãi... thế, hại... sức khỏe...” Câu chữ vì cái mồm ngổn đầy thức ăn của nàng mà chẳng ra làm sao

User chưa kịp nói gì, thì phía Ivy truyền đến một trận ho khan dữ dội khiến mặt nàng đỏ kè cả lên, một tay che miệng một tay nín chặt lấy ngực... Ivy bị nghẹn

User dờ khóc dờ cười, rót vội một ly rượu đưa đến tận miệng nàng, tay yêu thương vỗ nhẹ lưng nàng. Tình hình là hấn-pharaon quyền lực đang phải “hầu hạ” nàng-thuộc hạ của hấn...

“Nàng thật là... có ai giành ăn với nàng đâu? Thức ăn nhiều như thế...” User ngó lại cái bàn, đột nhiên hấn phải dừng luôn lời định nói... Trên bàn, không đến nỗi trống rỗng, nhưng thực sự không còn “nhiều” như hấn tưởng...

Ivy cũng từ từ bình thường trở lại. Nàng nghiêm túc nghĩ - chết vì nghẹn thì thật khó coi nha!...

Đúng lúc này, bên ngoài liều, một binh sĩ gấp gấp truyền tin

“Báo động, có thích khách!”

User nắm lấy tay Ivy, nhàn nhả đứng dậy, buông nhẹ một câu

“Chúng ta đi bất-cá”, miệng không quên nở nụ cười ngạo nghễ

Ivy nghếch mặt ra, máy móc theo chân hấn

Đêm. Ánh trăng lung linh huyền ảo. Mái tóc ánh bạc khiến người đàn ông rực rỡ hơn trắng

Trong bóng đêm mờ ảo, trước ánh lửa bập bùng, vài chục kẻ lạ mặt trong trang phục quân lính Hittite đang tấn công vào đoàn hộ vệ. Thân ảnh uy vũ của User lao lên phía trước tựa cuồng sư say máu, một bước tiến của hấn là vài thi thể kẻ thù gục ngã trên nền đất lạnh. Pharaon kiêu hùng như một chiến thần bất bại trong truyền thuyết...

Sự anh dũng của User khiến Ivy say mê không dời mắt đi được. Lúc này, nàng phát hiện hai kẻ lạ mặt khá gần sau lưng. Chứng kiến những màn User biểu diễn vừa rồi, không khỏi khiến Ivy khinh địch, thay vì co chân bỏ chạy nàng lại rút đôi song kiếm của mình đương đầu cùng bọn chúng

“Đến đây!”, Ivy đang ảo tưởng về sức mạnh của mình. Lẽ nào User có thể giết mấy chục tên vô cùng nhẹ nhàng, còn nàng chỉ hai tên không đối phó được

Hai kẻ lạ mặt dờ khóc dờ cười với hành động liều mạng của cô gái nhỏ. Một tên mất kiên nhẫn lao lên trước. Bằng khả năng kiếm thuật học được từ Paser, Ivy thành công cho hấn cặp đất... trong tình trạng cực kỳ vất vả. Sáng suốt nhận ra vấn đề, bọn người này toàn những binh sĩ tinh nhuệ nào phải

“tép riu” như nằng nghĩ. Một tên còn khó đối phó như vậy, nếu cả hai xông vào thì... Đầu chưa kịp định hình hết sự việc... Tên còn lại lập tức lao lên, tên dưới đất cũng lồm cồm bò dậy... Chạy! Nghĩ là làm, Ivy ba chân bốn cẳng “bay” về phía User...

Đến được khá gần “chiến thần”, thật không may cho Ivy... vấp cục đá... ngã chổng vó lên trời. Khóc không ra nước mắt - Ông trời! Không cần ác với tôi như thế chứ? – Lại nhìn về hung ác của hai tên kia, một tên đang giơ cao đại đao sáng bóng chém về phía mình. Ivy nhảy bèn đưa song kiếm đỡ lấy đại đao. Đao hẵn bằng sắt, đôi kiếm đồng trong tay Ivy gãy đôi, nhưng cũng thành công chuyển hướng đại đao của hãn xuống nền đất ngay bên cạnh

“Cứu với User!” Ivy la làng, trong lúc cất lực lẫn... rồi lại lẫn, tránh ma đao sáng lóe liên tục bỏ xuống. Liếc mặt đất, nơi thanh đao sắc bén đi qua, lưu lại những hình thù quái dị sâu ngấu, Ivy không khỏi lạnh người

User theo phản xạ xoay đầu về phía âm thanh quen thuộc, hình ảnh đó khiến hãn gần như phát cuồng, lao tới như một con gió. Trước khi mãnh sư kịp đến, trường kiếm trong tay hãn đã như một mũi tên không lỗ xuyên thẳng qua ngực một trong hai tên đang truy sát nằng. Tên còn lại thấy đồng bọn mới đó còn cùng mình sát cánh, giờ lại lạnh ngắt ngã xuống ngay bên cạnh. Phấn run sợ, phản phát điên quyết lấy bằng được mạng cô gái. Ivy bây giờ đã vào đường cùng, không còn chỗ để... lẫn nữa. Trong lúc nằng hoảng loạn vô lực đón nhận cái chết từ thanh đao sắt, bèn ngót đang bủa xuống... Một cánh tay vạm vỡ đưa ra giữ chặt lưỡi đao sắc bén, ngăn không cho nó bỏ xuống đầu Ivy, máu từ cánh tay thép nhỏ từng giọt nóng hổi xuống mặt nằng. Là User... từ giây phút này, Ivy biết, món nợ ân tình này suốt đời nằng cũng khó mà trả hết...

Tiếp theo, tiếng hét kinh hoàng của tên khốn muốn lấy mạng Ivy vang lên cực kỳ thảm thiết, vọng lại thê lương hơn cả tiếng tru của bầy sói rừng. Đường như tất cả mọi sự chú ý đều phải đổ dồn về phía này... Chỉ thấy bàn tay còn lại của User bấu chặt vào cổ tên kia, móc lấy những bó cơ nơi đó lòi hẳn ra ngoài. Cái cổ cao cao, giờ đây là một đồng bầy nhầy xương thịt lẫn lộn, máu phúng ra như vòi nước hồng van. Một đoạn phim kinh dị đúng nghĩa, mà vai chính là pharaon Ai Cập vĩ đại. Không riêng gì Ivy, mà tất cả mọi người chứng kiến cảnh này, đều phải trợn mắt thất kinh tột độ.

Ivy chỉ muốn ngất đi. Nhưng cơ thể lại không nghe lời, vô lực ngồi phồng ra đó tiếp nhận từ kinh hoàng này đến kinh hoàng khác. Mãi đến khi... User ôm lấy nằng bằng... bàn tay vừa móc họng tên kia. Ivy muốn nhảy dựng lên phản đối. Song, giờ có cho nằng thêm ba cái mạng, cũng không dám ý kiến gì với vị ân nhân khủng khiếp này...

***

Tất cả mọi chuyện gần như đều nằm trong tầm kiểm soát của User. Trừ vết thương ngoài ý muốn vì cứu ai-đó. Nhưng hãn không hối hận, nếu sự việc diễn ra một trăm lần nữa, thì hãn cũng sẽ làm như vậy...

Một lúc sau, đoàn hộ vệ cũng không chế được những kẻ lạ mặt, đem chúng đến trước mặt pharaon. Một tên che dấu sợ hãi trong đáy mắt, can đảm lên tiếng trước

“Chúng ta nhận lệnh của vua Hittite phục kích ngài”

Ivy lúc này cũng đã lấy lại bình tĩnh, đang xử lý vết thương cho User, nghe tên kia nói thế, vội phản bác thay Nir

“Nói bậy, Nir không làm thế!”

User đang nhắm mắt hưởng thụ sự chăm sóc của Ivy, nghe nằng bênh vực Muwatallish sinh ra hơi bức bối trong lòng. Tuy vậy, hãn biết vua Hittite là người gian xảo thế nào, sao lại có thể hành động sơ ý đến nỗi cho người mặc quân phục Hittite đến đây hành thích hãn? Nhưng hãn cũng không quan tâm lắm đến việc này, lười biếng nhếch khóe môi, truyền âm thanh nhẹ nhàng vào tai những tù binh dưới đất

“Dù bọn ngươi có là thuộc hạ của ai. Thì hôm nay...”, hãn chậm rãi mở mắt phượng, hướng mi tâm khủng bố về bọn tù binh, phung nhẹ từng chữ “đều-phải-chết”

Karen hiểu ý chủ nhân, lập tức lệnh thuộc hạ lôi chúng xuống hành quyết

Kê! Ai rảnh quan tâm đến bọn xấu muốn giết mình. Ivy là vậy, quý trọng từng sinh mạng, nhưng cũng đủ nhẫn tâm với kẻ thù... Nằng chú tâm băng bó cẩn thận tay User, bản quơ nói

“Ta đoán họ là người Assyria. Vũ khí bọn chúng dùng toàn làm bằng sắt. Ở thời điểm này quân đội được vũ trang sắt chỉ có Assyria”. Để chế Hittite hùng mạnh sau này sụp đổ dưới tay Assyria một trong những lý do chính là đây

“Kiếm sắt của Assyria rất tốt?” User gật đầu đồng tình. Tiếc là Ai Cập hiện tại không biết cách chế tạo nó

“Cho ngươi xem” Ivy lấy ra bảo bối của mình đưa cho User. “Cái này cao cấp hơn vũ khí của bọn vừa rồi một chút... là thép” nằng cũng không biết hãn hiểu mình nói gì không nữa

User cảm vật nhỏ quan sát tỉ mỉ... rắn chắc, lại dẻo dai...

“Nàng biết tạo ra thứ này không?” mắt User chột lóe sáng, tinh anh hơn bao giờ hết

“Chế tạo kiếm sắt như Assyria rất dễ. Nhưng để tạo ra thép cần tổng hợp cacbon từ than đá là một việc rất khó khăn...”. Nằng không muốn tự chuốt phiền phức... Song, liếc thấy ánh mắt hi vọng của User, Ivy không nỡ từ chối “Được rồi, đừng nhìn ta thế! Về Ai Cập ta sẽ giúp ngươi”...

Thế kỷ 12 TCN, sắt thép bắt đầu xuất hiện tại Trung Đông cổ đại. Vị thế của các đế chế hùng mạnh cũng dần thiết lập lại bởi việc quốc gia nào biết sử

dụng nó trước.

Assyria là để chế tiên phong trong lĩnh vực này. Nhưng Ai Cập sở hữu một phương pháp chế tạo sắt thép cao cấp nhất lúc bấy giờ. Đây có lẽ cũng là một trong những lý do, từ sau trận Kadesh, Ramses II luôn luôn là người chiến thắng. . .

***

Sau khi xử lý vết thương cho User xong, Ivy diu hần trở về liều trại nghỉ ngơi. Mặc dù chỉ bị thương một tay, nhưng người-nào-đó cũng rất thích “dựa dẫm” vào nàng. . .

“Người có đau không”, nàng quan tâm. Trong lúc đỡ hần xuống tấm đệm bằng da thú sang trọng

“Nàng nói xem. . . Tại ai. . .?”, hần cố tình hàm ý nhắc nhở

“Tại ta. . . Xin lỗi người!”, Ivy méo máo

“Lại đây?”, hần vỗ vỗ tay vào vị trí sát bên cạnh mình, ra hiệu nàng ngồi xuống

“User. . . ta. . .”. Lúc này, mặt Ivy khó coi, như ăn phải kiến hôi. Nhất thời không biết nên nói thế nào để từ chối

“Ngaoan, ngồi xuống đây. . . Ta không làm gì đâu!” để thuyết phục nàng, hần chỉ vào cánh tay băng vải trắng của mình

Khó nói lắm, lúc tay hần đang chảy máu ròng ròng còn dùng tay kia giết tên binh lính Assyria được cơ mà. . .

“Ta đứng được rồi!” Ivy kiên quyết từ chối

User mất kiên nhẫn, dùng cánh tay khỏe mạnh bắt lấy tay nàng, kéo mạnh. . . Ivy mất thăng bằng, ngã chúi nhủi ra đệm da mềm mại, hoảng hồn nàng cố bò dậy. Nhưng tên-nào-đó nhanh hơn một chút, đã khóa trụ nàng dưới thân hình lực lưỡng. . .

“Người. . . định làm gì?” Ivy muốn nhảy dựng lên

“Nằm im, ta không làm gì cả. . . Kháng cự, ta không dám bảo đảm!”, tên-mặt-dày-nào-đó cảnh báo

“Tránh ra ngay!”. Ivy nổi điên, nào chịu khuất phục

“Không!” hần khẳng định

Đừng quên Ivy rất giỏi nhu đạo. . . Một, hai, ba giây sau tình hình hoàn toàn thay đổi. Người bị khống chế phía dưới, lúc này là. . . User. Hai thân thể, kẻ to người nhỏ đang trong một tư thế vô cùng mờ ám. . .

“Ra là nàng thích-ở-trên” hần nén đau, dùng giọng gọi tình nhất phả hơi nóng vào cổ Ivy trên chọc. . .

(còn tiếp)

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ưc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22

“Ra là nàng thích-ở-trên”. . .

Nghe hần nói mà toàn thân Ivy nổi đầy gai ốc. Tên này đầu óc đúng là suy-dinh-dưỡng mà. Ivy bực bời liếc xéo hần, cảnh cáo

“Ta không thích đùa như thế!”

Bắt đầu từ một trò đùa. Song, sự tiếp xúc quá mức thân mật cùng da thịt non mềm của người thương, khiến máu toàn thân User bắt đầu chảy ngược, luồng nhiệt lượng cơ thể đột ngột tăng cao, thiêu đốt từng tế bào vô cùng khó chịu. . . Hần biết, cảm giác khao khát này là gì. . .

“Ivy. . .”, giọng hần khàn khàn gọi tên nàng, đôi mắt màu hổ phách vì say tình càng trở nên quẩn rữ hơn bao giờ hết

Một giây, Ivy cũng muốn chết chìm trong đáy mắt kia. Nhưng lý trí đã dần trở lại bởi... dưới thân Ivy, giữa hai chân User, cái gì đó càng lúc càng cường đại mà lại nóng rực như lửa... đang ngao nghễ ngấn cao đầu

“Người... Người!” Ivy phát hoảng. Giờ nàng phải làm sao đây? Thả hấn ra thì rất nguy hiểm, giữ mãi tư thế này thì...! Nàng khóc không ra nước mắt

“Ta muốn nàng!” hấn bá đạo tuyên bố, mắt kiên nhẫn đùa giỡn cùng nàng. Đoạn User mạnh mẽ ôm lấy Ivy, xoay nhẹ người...

Á, ra tên này từ đầu đến cuối đều giả vờ để nàng không chế... Tình thế bây giờ là Ivy phía dưới, và bị “kẹp” cứng ngắt, hai tay nhỏ bé bị User dùng một bàn tay khóa chặt trên đầu

“Bỏ ra!”, nàng cố bình tĩnh. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì lúc này User đã chết rất thảm

“...” Lửa tình thiêu đốt. User giờ như con ngựa đứt cương nào có thể dừng lại. Tay bị thương cũng bắt đầu chạy loạn...

“Bỏ ngay ra!”, Ivy đang rất sợ, sự đụng chạm của bàn tay thô ráp nóng bỏng khiến cơ thể nàng dần tê dại. Song, Ivy biết, nếu lúc này đầu óc không đủ tỉnh táo, lời nói không đủ đanh thép... thì mình phải thua hấn, mặc hấn làm xằng bậy

“Ngoan! Ta sẽ cho nàng làm đệ nhất hoàng phi Ai Cập, truy phong nữ hoàng, ban quyền lực cùng chấp chính...”, lời hấn dụ hoặc nhẹ nhàng như rót mật bên tai nàng, mê luyến găm lấy vành tai tinh xảo

“Ta không cần những thứ đó” nàng nghiêng đầu né tránh. “Nếu người ép ta...” xoay lại nhìn thẳng vào mắt hấn, ánh mắt nàng quyết liệt như chính lời nói của mình “người sẽ nhận được một-cái-xác”

Sóng tình đang cuộn cuộn vỗ bỏng dung gặp phải nhiệt độ lạnh quá mà đông cứng thành băng tuyết. Thân thể cường tráng cùng đôi môi gợi tình của tuyết mỹ nam cũng chợt hóa đá

“Nàng sẽ không dám đâu?”, hấn khó khăn tìm lại giọng nói. Nàng yêu nhất mạng sống chính mình, nàng sẽ không vì bài xích hấn mà hủy hoại nó đúng không?

“Ta dám!” Ivy khẳng định. Nàng dồn hết sức lực vào đôi tay nhỏ bé, vùng vẫy cố thoát khỏi bàn tay to lớn như thép nguội của hấn. Chịu ảnh hưởng từ hai cường lực trái ngược, khiến đôi tay trắng nhỏ dần biến dạng, tái nhợt, đau rát như sắp đứt lìa, thế nhưng nàng không dừng lại

User lần nữa phải chịu thua. Hấn không biết tay nàng đau đớn thế nào? Nhưng tim hấn đang nhói lên từng cơn dữ dội, buộc hấn phải buông tay, giải thoát nàng hay giải thoát con tim chính mình? Hấn yêu nàng đến mức chỉ một chút tổn thương trên người nàng liền khuếch đại trăm nghìn lần nơi đáy tim hấn.

Ivy biết hấn đã nhượng bộ cũng không dám nói gì hơn. Nàng đã thắng. Song, chiến tích không làm nàng hưng phấn, ngược lại nổi thất vọng hấn sâu trong đáy mắt màu hổ phách kia khiến lòng Ivy vô cùng khó chịu. Giá như, nàng là một cô gái bình thường, chưa từng sống ở thế kỷ 21 thì...

Sự im lặng bao trùm, dường như có thể nghe thấy tiếng thổn thức từ hai con tim, chúng đã hòa cùng một nhịp. Song lại không thể thuộc về nhau...

***

Rạng đông lấp ló phía chân trời.

Đoàn người ngựa lại lên đường. Đến xế chiều họ cũng đuổi kịp đại quân

Thoáng chốc, User lại trở về đúng vị trí của mình. Ngự trên chiến xa vàng, đầu đội vương miện chiến tranh, thân giáp ánh kim rực rỡ, pharaon Ai Cập toát ra khí thế uy nghiêm bức người. Chỉ thay đổi một bộ trang phục nhưng Ivy lại cảm thấy con người cao cao tại thượng kia rất xa lạ...

Dọc theo thung lũng Bekaa, binh lính Ai Cập hàng ngũ chỉnh tề nối đuôi nhau thẳng hướng thành phố Pi-Ramesses trở về

Từ sau đêm đó, quan hệ giữa Ivy và User không thể quay lại tình bạn đơn thuần trước kia. Nhưng càng không muốn nó tiến xa thêm chút nào. Suốt hai tháng trời hành quân, nàng luôn cố né tránh hấn khi có thể. Rất may giữa sự buồn chán này, còn có Paser bầu bạn.

“Người và pharaon lại xảy ra chuyện gì sao?” Paser quan tâm. “Dạo gần đây người luôn tránh mặt ngài”

“Bắt đầu từ khi nào người luôn dùng kính ngữ khi nhắc đến hấn?” không trả lời thẳng vào vấn đề, Ivy hỏi lại Paser

“Chúng ta đã trưởng thành, có những việc không thể như trước kia” khẽ nhìn nàng, hấn trầm ngâm nói

“Đó cũng là câu trả lời của ta”, đưa mắt nhìn vào hư vô nàng đáp. “Giá như chúng ta cứ mãi vô ưu vô lo như xưa thì thật tốt biết bao!”

“...” Paser hiểu lòng Ivy, Hấn cũng đưa mắt về hướng hư vô kia. Dường như ở nơi đó có hình ảnh ba người bạn vui đùa bên dòng sông Nile năm ấy...

Thật lâu sau, Ivy xoay mặt hướng Paser, khẽ nói

“Dù thế nào, bên ta vẫn còn người bạn là người!”

Đôi mắt trong veo chân thành đó, khiến hắn không thể từ chối. Paser nghe lòng nhói đau! Hàng mi dài đen nhánh khẽ hạ xuống như quyết tâm từ bỏ một thứ gì đó... Hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở mắt, nở nụ cười phiêu dật như thiên tiên giáng thế

“Chúng ta mãi mãi là bạn!”. Paser đã quyết định chôn chặt tình cảm này vào đáy tim. Hắn biết Ivy không thể là của hắn, nhưng hắn sẽ mãi dõi theo nàng...

Đầu đó không xa, người đàn ông bá vương ngạo khí lại mang suy nghĩ hoàn toàn khác. Mỗi lần Ivy trốn tránh, hắn chỉ có thể đưa mắt trông theo tấm lưng bé nhỏ rời đi. Chứng kiến nàng hàng ngày kề cận Paser khiến hắn gần như phát điên. Tuy nhiên, không vì thế mà hắn chấp nhận buông tay. Trong tự điển ngôn ngữ của User không tồn tại hai từ “từ bỏ”. Hắn im lặng vì không muốn nàng lại càng bài xích mình. Nhưng sớm thôi nàng buộc phải hiểu – người đàn ông duy nhất trong đời nàng, chỉ có thể là hắn.

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ nhẹ thổi. Quang cảnh tươi đẹp không hề báo hiệu trước một trận cuồng phong dữ dội sắp diễn ra...

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ưc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23

Đầu tháng tám, Ramesses II thống lĩnh đại quân từ chiến trường Lavent trở về Thebes.

Từ cổng thành dân chúng chen chúc hai bên đường hân hoan đón chào pharaon vĩ đại. Tiếng reo hò liên thanh “pharaon vạn tuế” vang vọng mọi ngõ đường. Ramesses lúc này là vị thần bất tử trong lòng con dân Ai Cập, vẫn giữ dáng vẻ uy nghiêm thường ngày nhưng rõ ràng sự kiêu ngạo trong đáy mắt vì vua trẻ cũng không hề che dấu

Trước bậc tam cấp hoàng cung, chiến xa pharaon vừa dừng lại

“Ngài đã trở về!” Nefertari xinh đẹp lộng lẫy trong trang phục hoàng gia xúc động nói

“Ngày đêm thần thiếp đều ở thần điện cầu phúc cho bệ hạ” Henutmire nhìn hắn say đắm

“...” Isetnofret không nói lời thừa, nhưng ánh mắt nhìn hắn đủ sức làm tan chảy mọi con tim

Phía sau họ rất nhiều thê thiếp thân phận thấp hơn chỉ có thể đưa mắt ghen tị ngược nhìn

User nở một nụ cười dịu dàng hiếm thấy với các nàng. Rồi xoay đầu tìm kiếm một bóng hình khác...

“Lại đây!” User đưa bàn tay to lớn thẳng hướng Ivy, những ngón tay thon dài khẽ lay động chờ đợi nàng bắt lấy

Ivy nhìn thấy những ánh mắt thâm tình của các thiếu nữ khi này giờ đã hóa thành vạn mũi dao cắm phập vào người nàng. Chưa biết nên phản ứng thế nào cho hợp lý thì...

“Nàng ta là ai?” Henutmire không kiềm được sự đố kỵ, buộc miệng nói thay lời tất cả

User khẽ nhún mày. Xưa đến nay chưa ai dám can thiệp vào việc riêng của hắn thế này. Định buông lời trách phạt nàng ta thì Ivy đã ở ngay trước mặt. Nhưng thay vì nắm lấy tay hắn cùng tiến lên vị trí cao quý kia, nàng lại cúi người quỳ xuống, phân rõ quan hệ giữa hai người

“Thần là hộ vệ của pharaon!”, nàng cúi đầu, chờ đợi con thịnh nộ của User

Nhưng Ivy đã làm, không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Bàn tay dịu dàng đưa ra chờ đợi khi này chậm rãi nắm lại thành quyền, thu về đặt ở vị trí sau lưng. Lấy lại vẻ tôn nghiêm vốn có, User nhắm mắt, cất bước bỏ lại hết thảy sau lưng, một mình hướng đến vị trí cao nhất... Bóng dáng mang bá khí độc tôn khiến không khí đột nhiên trở nên trầm mặc đến khó thở.

“Đêm nay toàn dân đại tiệc mừng chiến thắng quân ta” xoay người, hướng đám đông hắn tuyên bố

Sau giây phút trầm lặng, âm vang reo hò lại lần nữa vỡ òa

***

Chút nắng cuối cùng cũng bị đẩy lùi đến phương xa. Bóng tối dần nuốt chửng lấy ánh sáng...

Dư âm của giấc ngủ dài là cơ thể lười nhát uể oải và cái bụng đói meo đang kêu gào dữ dội. Nghĩ đến buổi tiệc đầy rượu thịt, bước chân Ivy không khỏi tăng hiệu suất đáng kể

Vẫn là chính điện lớn uy nga dát vàng, vẫn những gương mặt quen thuộc khi xưa, vài vũ công xinh tươi hòa mình theo điệu nhạc réo rắc vui tai... Nhưng khác ở chỗ... Giờ đây, Ivy cũng có một chỗ ngồi êm ái cho chính mình. Trước mặt, bàn ăn thịnh soạn đầy rượu thịt khiến Ivy cười tít mắt

Trên bệ cao, nơi Ramesses II an vị vô số lời chuyện trò xoay quanh chủ đề tán dương sự anh dũng của pharaon trong trận chiến Kadesh nối tiếp nhau dồn dập. User không nói gì, xoay xoay ly rượu trong tay, rồi đưa mắt say mê nhìn về phía nàng. Nhưng nàng không bao giờ nhìn về phía hắn...

“Kìa, bệ hạ để thiếp rót thêm rượu cho người” Isetnofret tinh ý kéo User khỏi dòng suy nghĩ

“Ừ” thu lại ánh mắt mông lung, hắn lơ đãng nói

“Bệ hạ thiếp kính người một ly ạ” Henutmire không chịu yếu thế lên tiếng. Nhẹ nhàng tựa vào người User, cùng lúc lướt nhẹ ngón tay lên vòm ngực trần vạm vỡ của hắn. Nàng ta nâng ly rượu lên môi, không biết vô tình hay cố ý vài giọt rượu tràn ra khóe miệng nhỏ, men theo cái cổ thon dài từ từ chui vào khe hở ẩn hiện tạo bởi cặp đôi đầy đặn trước ngực. Lốp vài lanh cao cấp mỏng tang vì thấm ướt càng trở nên trong suốt đầy mê hoặc

Cơ thể thanh niên cường tráng, rong rui sa trường lâu ngày càng trở nên cứng nhắc. Nay lại gặp phải sự kích thích mềm mại trước mắt... Dù bất kỳ người đàn ông nào cũng khó có thể không động tâm. User cũng là đàn ông, hơn nữa còn là người đàn ông vô cùng khỏe mạnh... Nhưng tiếc thay, lúc này trong mắt User, Henutmire kiều diễm nghiêng nước nghiêng thành lại hóa thành bóng hình nhỏ nhắn mà hắn ngày đêm khao khát. Đôi môi yêu nghiệt ghé sát vành tai người ngọc

“Đêm nay...” lời chưa nói xong, mắt phượng vô tình lướt qua thực ảnh bé nhỏ vừa khuất qua cửa lớn, theo trực giác hắn lại nhìn vị trí Paser... trống không. Hóa khí không biết từ đâu ập đến, hai tay vô thức nắm lại thành quyền... Sóng tình dạt dào như nước bởi vì lửa giận đột ngột dâng cao mà cũng biệt vô âm tích...

Thấy thái độ thay đổi của pharaon, theo luồng mắt phượng đang bốc hỏa, Henutmire cũng phần nào hiểu rõ vấn đề... “Con nô lệ hèn hạ, lần nào cũng phá chuyện tốt của mình. Thù mới hận cũ, hôm nay ta quyết trả đủ cho ngươi!” nàng ta thầm nghĩ. Một mưu kế cay độc rất nhanh được định hình sau gương mặt kiều diễm kia

Tìm một lý do thích hợp, Henutmire thuận lợi gấp riêng một tỳ thiếp khác ở góc khuất phía sau hành lang

“Đem cái này bỏ vào rượu của con nô lệ Ivy” nàng ta trao cho tỳ thiếp kia chiếc bình nhỏ.

“Đây là...” Cô gái kia hơi e ngại. Mặc dù thân phận thấp kém phải chịu sự khống chế của chính thể nhưng giết họ vệ hoàng đế là tội rất lớn...

“Đây là xuân dược không màu không mùi có tác dụng làm người sử dụng hưng phấn cực độ nhưng không gây tác hại cho cơ thể. Ta chỉ muốn làm cho nó phải xấu mặt thôi. Không phải rất hợp ý ngươi sao?” Nàng ta mắt kiên nhẫn giải thích qua loa để tỳ thiếp kia yên tâm. Hôm nay, nàng mang theo xuân dược với ý định, sau khi mồi chài thành công pharaon sẽ tự mình hưởng dụng để cùng ngài trải qua một đêm lạc thú khó quên nhất, nào ngờ... Để con nô lệ thấp hèn kia dùng thứ tốt thế này cũng quá xa xỉ. Song để hủy hoại thanh danh nó thì rất xứng đáng...

“Tiện thiếp sẽ giúp người! Người phải nhớ lời người đã hứa với tiện thiếp nhé!” dù bị nói trúng tim đen nhưng cô gái kia cũng không quên mặc cả

“Ta biết rồi! Đi làm việc của ngươi đi!” Henutmire hứa suông cho xong chuyện. Chính ta còn chưa nhận được mura móc của ngài, một đứa thấp kém như ngươi lại ôm mộng hảo huyền- lòng tham khinh bỉ

Đội bóng lưng tỳ thiếp đi khá xa, Henutmire quay sang ra lệnh cho nữ quan thân cận

“Tìm vài tên nô lệ khỏe mạnh, sắp xếp cho chúng núp ở hành lang lối về phòng con nô lệ Ivy. Vừa thấy nó liền phục-vụ-tận-tình cho ta” giọng cười âm hiểm vang lên sau tiếng nói cuối cùng, hoàn toàn đối lập với thân hình kiều diễm của thiếu nữ

Trong bóng tối, cách đó không xa, tất cả âm mưu thâm độc kia không một chi tiết nào thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Karen. Thấy đáng vẽ đáng nghi của nàng ta hắn mạo muội theo dõi không ngờ kết quả thật ngoài sức tưởng tượng...

***

Quay trở lại dạ tiệc, Karen thận trọng bám sát việc mình vừa nghe được vào tai pharaon

Theo từng lời của Karen, mắt phượng lúc này không đơn giản chỉ có lửa giận ghen tuông mà là sự âm hàn đến cực điểm, quét đuôi mắt bén ngót về phía Henutmire, hắn muốn ngay lập tức phanh thây nàng ta ra trăm mảnh. Song, một ý nghĩ mạnh mẽ hơn chợt lóe trong đầu, khiến đôi mắt đẹp màu hổ phách một giây thoáng hiện vẻ do dự, rất nhanh hắn quyết định

“Không cần ngăn cản nàng ta!” User giọng đều đều ra lệnh

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Sông Nile* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24: Chương 24

Đêm thu không trăng, tình không trở nên âm đậm mờ ảo. Dưới tường thành cao, sông Nile như đang thì thầm ai oán

“Lần trước ta và người uống rượu ở đây cũng nửa năm rồi. Sông Nile vẫn đẹp như vậy...” Chỉ có con người là thay đổi... Ivy đưa ly lên miệng nhấp thêm một ngụm

“Uống ít thôi kẻo say đấy!” Paser quan tâm đưa tay định ngăn nàng uống tiếp

“Từ khi ở Kadesh trở về người luôn thận trọng hóa mọi vấn đề à. Ta ghét!” gạt tay hắn, nàng than nhẹ

“... Ta lo cho người khi say lại lơ lửng trước mặt pharaon!” Paser nhìn nàng dịu giọng nói

“Paser à! Người đừng nhắc đến hắn lúc này. Xin người đấy!” Ivy nhăn nhó kiến nghị đưa ly rượu ra hiệu Paser uống cạn. Cảnh tượng ân ái ái ái của User với đám nữ nhân kia khiến nàng cảm thấy khó thở mới bỏ ra đây, giờ lại gặp tên này một câu pharaon, hai câu pharaon. Thật là bức nha!

Nhìn vẻ mặt “giảm ngục” của Ivy lúc này thật buồn cười. Paser đón nhận ly rượu đưa lên miệng, dòng men chưa kịp xuống bụng nghe Ivy nói thêm một câu mà xém chút hần chết vì sặc rượu

“Thế có phải được không. Suốt ngày lo trước lo sau như con gái thật chán muốn chết. Không cần sợ tên User, đã có ta bảo kê cho người!” nàng hùng hồn nói, chân cổ vươn lên, tay nhỏ khoác qua vai rộng của hắn, vỗ vỗ

“Bảo kê?” Paser ho khan vài tiếng, khó hiểu hỏi lại

“... Cứ hiểu là có ta lo hết cho người!” nàng nói bừa

“À... Vậy ta xin... Núp bóng quan lớn!” hắn dài giọng trêu chọc, thân không quên “dựa dẫm” vào nàng...

Ivy thuộc dạng người lúc tỉnh táo luôn e dè, cẩn thận mọi thứ. Khi có tý men rượu trong người thì cái trời đất gì nàng cũng mặc kệ. Họ đứng đó khá lâu, vô tư cạn thêm vài li rượu tình bạn. Nàng không hề biết rằng, âm mưu trùng trùng đang bủa vây xuống đầu mình...

***

Trời ngã dần về khuya, gió sa mạc càng lúc càng gào thét dữ dội.

Trở về dạ tiệc, Ivy chợt thấy cơ thể hơi khó chịu không biết do men rượu hay do thái độ phớt lờ của User. Nghĩ mình đã say, nàng đờm bước định xin phép hắn trở về phòng nghỉ ngơi. Đúng lúc này, lại thấy User ra hiệu Karen thay hắn tuyên bố một văn bản bằng giấy papyrus...

Theo từng âm thanh đồng dục to rõ của Karen, tên những người có công trong trận Kadesh lần lượt được nhắc đến kèm theo chức vị và hiện vật ban thưởng vô cùng giá trị. Cuối cùng, khi tên mình được gọi lên với chức danh “thượng tế của Osiris” Ivy mới thật sự tỉnh táo, điều này có nghĩa từ giây phút này nàng chính thức thoát khỏi thân phận nô lệ trở thành nữ quan cao nhất trong triều đình Ai Cập. Sự đặc cách khó tưởng cho một phụ nữ, khiến nhiều người có mặt vô cùng ngỡ ngàng, vài quan lại lộ rõ sự bất bình trong đáy mắt. Song, ai đã tham gia trận Kadesh mới hiểu công lao của thủ lĩnh Ne’arin là hoàn toàn xứng đáng

Đọc xong văn bản, Karen lui về vị trí phía sau. Lúc này, pharaon ở vị trí cao quý, nhàn nhã lên tiếng

“Ngoài chức vụ thượng tế của Osiris, thủ lĩnh Ne’arin sẽ là trưởng quân chế tạo kiểm sát cho quân đội Ai Cập” mắt phượng bá đạo đảo quanh một lượt

Tuy không nhiều lời giải thích về chiến công của Ivy trong chiến dịch Lavent, nhưng ánh nhìn cảnh báo cùng lời nói hàm ý, tuyệt đối đủ sức khiến những người bất mãn vừa rồi phải thuận phục vô điều kiện. Sau giây phút nín thở bởi bá khí đế vương, liên thanh “pharaon anh minh” lần nữa vang lên

Buổi dạ tiệc được tiếp tục, Ivy bắt đầu dĩ nã lại nhận lời chúc mừng từ những người chưa bao giờ quen biết, đúng là thời đại nào cũng có loại người “gió chiều nào che chiều đó”. Nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn lịch sự theo phép xã giao, cười nói đến đờ hăm thì đám đông cũng dần tản đi. Một môi hướng mắt đến bệ cao... Ivy dờ khóc dờ cười, hần đã biến mất từ lâu... Có lẽ đang cùng sùng thiếp nào đó...

Ôm theo bức bội, Ivy xoay lưng định trở về phòng. Thình lình, thân ảnh kiều diễm của Henutmire lại chắn ngang trước mặt, rót một ly rượu trên bàn, đưa đến trước

“Ta mời ngài thượng tế một ly!” nụ cười mỹ lệ, lời nói dịu dàng khiến người ta khó lòng từ chối

“Thần không dám!” nàng vội nói. Nếu không lầm thì Henutmire rất ghét mình, nay lại tỏ ra thân thiện thế này... Một chút nghi ngờ ẩn hiện trong đáy mắt trong veo

“Lẽ nào thượng tế còn trách ta vì chuyện khi xưa...” nói về tội nghiệp, hai mắt Henutmire bắt đầu long lánh dịch long như mặt nước hồ thu

“Kìa, vương phi...” Ivy nhất thời luống cuống cả lên. Bình sinh nàng sợ nhất nước mắt phụ nữ. Nghĩ đến mẹ, lại nghĩ đến thân phận người phụ nữ phong kiến. Chút thương cảm dâng lên trong lòng... Có lẽ mình quá đa nghi, cô ta chỉ thành tâm mời mình ly rượu thôi mà! Mình thật nhỏ mọn... Nàng tự trách

Đưa tay nhận ly rượu từ Henutmire, Ivy tiếp lời

“Vương phi xin đừng nghĩ nhiều. Việc ngày trước là lỗi của thần. Nay xin cạn ly này tạ lỗi cùng người!” nói xong, nàng ngửa cổ, dòng men nồng từ từ đi qua khe miệng chui vào cơ thể... Không hề biết gương mặt đáng thương của Henutmire vừa rồi giờ đây khe miệng dần nhếch lên thành một nụ cười bí hiểm

“Ta không làm phiền thượng tế nữa. Đêm đã khuya, ngày cũng nên trở về...”

Câu nói của Henutmire còn dang dở, phía sau lại truyền đến giọng nói trầm thấp của Karen

“Pharaon lệnh ngươi ngay lập tức theo ta đến phòng ngài, bàn việc chế tạo kiếm sắt”

“...”

Ivy chưa kịp lên tiếng Henutmire còn vội hơn nàng

“Khoan đã, giờ này...” nàng ta mất bình tĩnh, lớn tiếng định nói gì đó

“Vương phi muốn kháng lệnh pharaon?” Karen hỏi lại, hay đúng hơn là lời cảnh cáo

Thấy Henutmire lúng túng khó nói, Ivy vội giải nguy

“Ý vương phi không phải thế đâu!” kéo Karen lùi đi, nàng tiếp lời “Chúng ta đi thôi!” Ivy thật tâm muốn giúp Henutmire tránh tình huống khó xử. Nào ngờ sắc mặt nàng ta càng khó coi hơn...

***

Đứng trước cánh cửa chạm khắc đầy hình vẽ tinh xảo. Định đưa tay lên gõ cửa, Karen nhanh hơn đã nói

“Không cần! Ngươi vào đi, ngài đang đợi bên trong!”

“Ngươi không vào sao?” Ivy liếc nhìn hần hỏi lại

Không trả lời Ivy, Karen trực tiếp đẩy cửa. Bên trong, truyền đến âm thanh quen thuộc

“Vào đây!”

Ivy bất đắc dĩ bước vào, cửa lớn lập tức đóng lại...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Trong căn phòng dát vàng xa hoa, ngọn đèn dầu mờ ảo soi rọi một phần gương mặt tuần mi của người đàn ông khiến người ta khó đoán được hần đang nghĩ gì

“Lại đây Ivy!” hần yêu cầu nàng, nhưng chính mình lại nôn nóng bước về phía trước. Theo tính toán thời gian, thuốc có lẽ sắp phát huy tác dụng...

“Khuya thế này, có việc gì mà phải gọi ta đến đây?” Thật là biết cách hành hạ người khác nha, nàng nghĩ thơ nghĩ

“Nubia vừa tiến cống vài thanh kiếm sắt rất đẹp!” hần khéo léo che đậy ý định thật sự của mình

Ivy miễn cưỡng theo sau hần. Đi được vài bước chân, nàng chợt dừng lại, có một cảm giác kỳ lạ đột ngột dâng trào. Đưa hai tay xoa xoa thái dương, lắc mạnh đầu, cố xua đi nguồn nhiệt lượng nóng bừng đang từ từ chiếm lĩnh cơ thể

“User, ta thấy không khỏe... phải trở về phòng... để sáng mai...” hơi thở bắt đầu lạch nhạch, Ivy không còn đủ khả năng diễn đạt ý qua lời nói. Quyết định mặc kệ tất cả, với chút lý trí cuối cùng, nàng loạng choạng quay lại cửa lớn. Bàn tay nhỏ vừa chạm vào nắm cửa... Phía sau, bàn tay to lớn vươn tới

chặng lại lực kéo nhỏ bé của nàng

“Nàng thấy khó chịu chỗ nào!” hơi thở nam tính từ những lời nói nhẹ nhàng, lờn vờn sau gáy thiếu nữ dụ hoặc

“Ta... Ta...” Tay chân dần vô lực, buộc Ivy phải xoay lưng dựa vào thành cửa lạnh ngắt, để khỏi ngã xụi lơ trên mặt đất. Đối diện với cơ ngực săn chắc của hắn, Ivy cảm thấy trong miệng khô khốc, khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt. Một cảm giác khát khao ập đến, lý trí càng lúc càng rời xa nàng. Dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt dữ dội ở nơi nào đó, mang theo sự trống rỗng xa lạ mà nàng chưa từng biết đến

“Nàng không đi được nữa rồi... Ta đưa nàng đến giường nằm nghỉ... Truyền thái y đến xem bệnh cho nàng nhé?” lời nói hàm ý, song song với hành động bá đạo không cho đối phương có cơ hội từ chối

“User...” tia lý trí cuối cùng khiến Ivy muốn phản kháng. Song, rõ ràng sự tiếp xúc với cơ thể cường tráng của hắn lúc này lại cho nàng một cảm giác dễ chịu hơn

Từ cửa lớn đến chiếc giường rộng êm ái tối đa là hai mươi bước chân. Nhưng cũng đủ sức khiến lý trí Ivy trở thành con số không tròn trĩnh. Cô gái nhỏ liên tục ngọ nguậy trong vòng tay ôm ấp mạnh mẽ. Làn da vốn trắng ngần vì chịu tác dụng mạnh của xuân dược giờ đây đã chuyển sang màu hồng phấn rất mê người

Đặt Ivy xuống giường, hắn cố ý xoay đi. Lần này, chính nàng chủ động quấn quýt lấy thân thể người đàn ông. Đôi mắt mơ màng

“User... đừng đi!” hơi thở càng lúc càng gấp gáp

Tiếng gọi đơn giản lại khiến lòng User vui đến phát điên. Hắn biết thuốc đã ngấm sâu vào cơ thể nàng, lý trí đã bị dục vọng lấn át không còn lại gì. Trước mắt hắn, Ivy giờ là bản năng chân thật nhất. Nàng gọi tên hắn, chứng tỏ hắn luôn tồn tại trong lòng nàng! Ánh cười hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt tuấn mỹ vô song

“Ta ở đây Ivy!” hắn thì thầm

User cuối người dịu dàng áp sát môi mình lên môi nàng. Nụ hôn da diết mang theo sự cung chiêu vô hạn. Hắn càng nhẹ nhàng, nàng càng cuồng nhiệt đòi hỏi nhiều hơn. Không biết thế nào, bắt đầu là User nắm thế chủ động... Kết thúc, chính hắn lại bị đè dưới thân người con gái mỏng manh. Nàng như vị nữ hoàng quyền lực ngự trị nơi đáy tim hắn. User mỉm cười thích thú, vươn bàn tay rộng vuốt ve gương mặt nhỏ

“Ta yêu nàng!” ánh mắt màu hổ phách trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết

“Nóng...” tiếng nói ngân nga cùng hơi thở dồn dập tựa hồ đã hóa thành tiếng rên rỉ mê hoặc.

Ivy vô tư gỡ từng thứ vớ vẩn trên người ném thẳng xuống nền đất lạnh, cơ thể thanh xuân dần bại lộ trong không khí. Đến lượt User cảm thấy cổ họng ngày càng khô, trái cổ nam tính vì chịu tác động của sự kiềm chế gấp ghe lên xuống nhanh đến khác thường. Có thể thấy khát vọng của hắn đối với người con gái phía trên to lớn đến mức nào

Mặc dù Ivy không phải người phụ nữ hoàn hảo nhất hắn từng thấy. Nhưng ở nàng có một cái gì đó khiến hắn điên cuồng khao khát cực độ. Nền văn minh phát triển của nhân loại giờ phút này cũng không đủ che dấu bản tính nguyên thủy sơ khai nhất của người đàn ông. Trườn lên như một con sư tử hung hãn, hai tay mạnh mẽ đem thiếu nữ khóa chặt dưới thân. Đôi môi tham lam gặm nhấm từng mảng da thịt non mềm lưu lại từng dấu ửng đỏ ám muội.

Cùng lúc đó, nơi hành lang lối vào phòng Ramesses II

“Tránh ra, ta có việc gấp cần gặp pharaon ngay!” Paser lòng như lửa đốt. Vừa nghe nữ quan của Henutmira báo tin, hắn liền chạy đến đây xem xét. Chưa bao giờ nơi này có nhiều lính canh đến thế... Nỗi bất an càng lúc càng to lớn...

“Ngài tể tướng, pharaon ra lệnh cho ngài, ngay lập tức lên đường đến Pi-Ramesses. Không có lệnh triệu tập tuyệt đối không được quay về Thebes...” nói xong, Karen giao cho Paser một mật lệnh bằng đất sét

Paser đọc văn bản, vẻ mặt theo từng chữ tượng hình bi ai đến tột cùng. Hắn đã quyết định buông tay nhưng không phải theo cách này... Khóe mắt vốn biết cười giờ lại đỏ hoe đầy tuyệt vọng. Khi đàn ông khóc không phải họ yếu đuối, mà bởi họ đã yêu người ấy quá sâu đậm...

“Cho ta gặp Ivy một lần nữa, xin người!” hắn van nài Karen

“Paser, từ bỏ đi! Người không thể chống lại pharaon...” Karen nói câu này với tư cách một người bạn

“Cho ta gặp Ivy!... Cho ta gặp Ivy!” hắn lặp đi lặp lại, điên loạn bỏ nhàu vào đám lính canh

Karen từ phía sau, không còn cách nào khác dùng tay đánh mạnh vào gáy Paser, khiến hắn bất tỉnh nhân sự

“Hộ tống ngài Paser đến Pi-Ramesses. Việc này không cần kinh động đến pharaon!” hướng đám lính canh Karen ra lệnh.

Chương 26: Âm Mưu (2)

Trên chiếc giường ngà voi quý giá, hai thân thể trần trụi, một nâu vàng rắn chắc, một trắng nõn mềm mại quấn chặt lấy nhau không chút khe hở. Tuy đôi lập thị giác mạnh mẽ nhưng dường như đây là sự kết hợp hoàn hảo mà tạo hóa dành riêng cho họ. Tiếng rên rỉ ám muội phát ra theo từng nhịp điệu luân động hỗn loạn mà vội vàng, như một bản hòa tấu tình ca bất tận...

Đêm điên cuồng của dục vọng và tình yêu. Đêm tội lỗi cho chiếm hữu và ray rức. Tất cả chỉ kết thúc khi cô gái mệt mỏi thiếp đi trong cánh tay rắn rỏi của người đàn ông. Tâm trạng hân lúc này vô cùng phức tạp, có hạnh phúc lại vron chút á náy, hối hận. Ngón tay thon dài vuốt ve khắc họa tỉ mỉ gương mặt cô gái, hân thì thầm

- Tha thứ cho ta!

***

Sáng. Ánh nắng oi bức len mình qua cửa sổ, phản chiếu sắc vàng rực rỡ trong căn phòng dát vàng xa hoa.

Ivy tỉnh dậy trong tình trạng toàn thân đau nhức rã rời, đặc biệt là vùng hạ thân giữa hai chân... Hai tay dai dai thái dương tim chút tỉnh táo, mở mắt ra cô phát hiện người mình không mảnh vải che chắn. Kiểm tra tỉ mỉ hơn... Trên da, vô số dấu vết hồng hồng trải khắp từ cổ đến chân. Dưới đệm, một chấm huyết sắc đỏ tươi như hoa nở rộ giữa nền tuyết trắng. Đẹp mà thật xót xa!

- Nàng đã tỉnh! – Phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc

Theo phản xạ cô quay đầu lại. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì chắc chắn User lúc này chết rất thảm.

Khác với những gì hân tưởng tượng, cô không ủy mị khóc lóc, cũng không có ý định đón nhận ân sủng của hân. Nhất thời, những lời dỗ dành yêu thương, những phong hiệu cao quý, mà cả đêm qua hân thức trắng để nghĩ cho cô, hoàn toàn trở thành bụi cát không thốt lên nổi một tiếng. Ivy chỉ ngời đó trân trân nhìn hân thật lâu... Khóe môi nhỏ nhếch lên thành một nụ cười khinh bỉ, bật ra hai từ khiến mặt User thoáng chốc tối sầm

- Đồ tôi!

- Cần thận lời nói của mình! – Bình sinh chưa ai dám mắng hân như vậy. Và cũng chưa từng có người dám tỏ thái độ khinh miệt trước mặt hân. Tự ý một pharaon, người đại diện thánh thần, khiến hân tuyệt đối không cho phép, dù đó là cô

Hân cảnh cáo, đòi lại thêm một nụ cười khẩy bất chấp từ cô. Con giận xua đi tất cả những cảm thông, hối hận hân dành cho cô. Lồng lên như một cơn sừ từ hung dữ, vẻ mặt ác chưa từng thấy, bàn tay to lớn rắn chắc siết chặt chiếc cằm nhỏ tinh xảo, gằn từng tiếng

- Chính ai đem qua môi chải ai? Ai là người ni non rên rỉ gọi tên ta?... Người tự mình nghĩ lại xem! Khinh khi ta, khi chính ngươi là người muốn ta làm việc đó?

Theo từng lời của hân, Ivy như mất đi trí giác quên cả cơn đau nơi cằm. Đôi mắt to lộ vẻ khủng hoảng, bối rối, cố tìm kiếm chút manh mối trong mớ trí nhớ hỗn độn. Những hình ảnh lướt qua đầu... Ly rượu... Henutmire... User... Đêm phóng túng... Thật khốn nạn! Tay nắm lại thành quyền, Ivy chỉ muốn bóp chết Henutmire ngay lập tức... Lại nhìn đến người đàn ông trước mặt, cô không tin hân hoàn toàn vô tội.

Bắt gặp ánh mắt trong veo đang dò xét mình. Cảm giác tội lỗi không biết từ đâu đột ngột xâm chiếm lấy hân, tay vô thức nói lỏng, mắt tự nhiên đứng dậy xoay người không dám đối diện cùng cô. Đoạn User nhặt lấy skhen-ti tự tay quấn từng vòng mắt trật tự như chính tâm trạng rối ren của hân lúc này. Lần đầu tiên trong hai mươi hai năm được sinh ra, hân phải đích thân làm cái việc điên rồ này, cũng là lần duy nhất trong đời hân niếm thử mùi vị của từ “trốn tránh”. Hân sợ cô biết những việc hân đã làm, càng sợ hơn cô sẽ vì nó mà rời xa hân...

- Ivy, ta không cố ý nói những lời đó... Ta chỉ muốn nàng hiểu ta không hề ép buộc nàng. Chuyện cũng đã xảy ra... Ta tuyệt đối không để nàng chịu thiệt... - vẫn xoay lưng về phía nàng, giọng hân đều đều nói tiếp – Chúng ta sẽ có một lễ cưới linh đình nhất từ trước đến nay...

- User, ngươi đang muốn ép ta vào thế đã rồi? Hay đang muốn “chịu trách nhiệm” với ta? - cắt ngang lời hân, cô mĩa mai

Hân quay lại đối diện cùng cô, bàn tay quyền lực nâng nhẹ gương mặt cô lên, từng lời nhẹ nhàng thoát ra từ khóe môi mỏng

- Ta từng hứa không ép buộc nàng. Nàng luôn có quyền lựa chọn... Phục tùng ta, nàng sẽ có mọi thứ... Ngược lại, nàng chỉ có thể sống trong túi nhục, ê chề

Câu chuyện này từ lúc bắt đầu đã định sẵn, hân chiếm thượng phong, còn cô chỉ có thể cuối đầu chấp nhận...

- Ta sẽ không chấp nhận số phận của mình đặt trên tay người khác - gạt tay hân ra cô nói

- Nàng nói gì? – hắn kinh ngạc hỏi lại

- Ta sẽ không kết hôn cùng ngươi! Cũng không cần ngươi chịu bất kỳ trách nhiệm gì!

Đoạn Ivy bước xuống giường, khẽ liếc nhìn bộ trang phục hoàng gia Ai Cập đã được để sẵn trên chiếc bàn gần đó. Cười mỉa mai “đúng như ta nghĩ, chuẩn bị thật chu đáo”. Cô nhặt lại trang phục vốn có của mình, nhanh chóng mặc vào. User như hóa tượng đứng đó, vẫn không thể tin nổi vào quyết định của cô

- Ta và ngươi cũng không còn là bạn bè gì nữa! – cô nói. Không thèm liếc nhìn User lấy một cái, rồi loạng choạng lướt qua hắn. Bỏ lại User với mớ suy nghĩ hỗn loạn...

Khi hắn nghĩ đã có được cô, lại là lúc đánh mất cô mãi mãi... Hắn đã sai rồi sao? Chẳng phải hắn là pharaon quyền lực tuyệt đối? Vì sao muốn giữ lấy một cô gái lại khó khăn đến vậy?... Không, dù đúng hay sai! Lần này hắn quyết không nhượng bộ. Rồi chính cô sẽ là người đến van xin hắn...

- Karen – User hướng cửa lớn, nói như hét

.

- Pharaon cho gọi thuộc hạ! – Karen lập tức xuất hiện, tôn kính quỳ dưới chân hắn

- Cho người giám sát Ivy. Nàng ta mà biến mất, ta chôn sống tất cả các ngươi – cùng lời nói ác liệt bình hoa quý giá tình tế gần đó cũng vỡ tan tành theo cơn bộc phát từ tay hắn

- Vâng, thần đã rõ!

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ân Đền Oán Trả

Những ngày tiếp theo triều đình Ai Cập khá yên ổn, mọi việc đều diễn ra theo đúng quỹ đạo của nó. Pharaon bận rộn ngày đêm với đóng văn kiện tôn động do mấy tháng trời hành quân. Tể tướng Paser tạm rời Thebes xử lý công việc cho hoàng đế. Nữ thượng tế vừa truy phong lại đỡ bệnh phải nằm giường tĩnh dưỡng... Nhưng đáng tiếc... Đó chỉ là bề nổi của tảng băng chìm!

Hoàng cung của Ramesses thì lại có hai đề tài được bàn tán xôn xao

- Ngươi hay tin gì chưa? Hôm kia, cô ả Ishana cả gan đắc tội pharaon liền được ban rượu độc mà chết. Nghe đâu cả những người thân cận của ả cũng bị tử hình ngay trong đêm – cô gái trang điểm rực rỡ vừa nói vừa phe phẩy cây quạt trên tay che miệng cười

- Chuyện đó có gì đáng nói, ả ta ngu ngốc chết là phải rồi! Dám vô lễ với hoàng đế, ta thấy ban rượu độc là quá nhẹ đấy, hành vi của nó nên xử lột da cho kên kênh mổ xác mới đáng nha! – cô gái mặc chiếc fulias màu hồng cánh sen giữa trưa tháng tám cay độc hơn trả lời

Đang ngồi cạnh bờ sông Nile nghịch nước, tình cờ nghe được cuộc tán gẫu “vô duyên” từ hai ái thiếp của hoàng đế. Bóng dáng bé nhỏ không khỏi nhúm mày bức bối, cô có cảm giác như chúng đang tát thẳng vào mặt mình bằng những lời nói kia. “Muốn yên tĩnh cũng bị phá đám”, lúc Ivy đứng dậy định rời đi lại nghe hai “con công diêm dúa” nói tiếp

- Thế ngươi có biết chuyện pharaon sắp cưới thêm vương phi không? – “con công số một” nói

Ivy giật thót một cái, mấy ngày nay cô nằm lì trên giường suy nghĩ đủ thứ chuyện không có thời gian nghe ngóng tin tức bên ngoài, “không lẽ tên User lại định nuốt lời ép mình lấy hắn?” Ivy trầm nghĩ...

- Mấy hôm liền, thần điện Amun của bộ hạ kẻ ra người vào tấp nập tiếp nhận cống phẩm hết sức xa hoa chỉ có đứa ngu là không biết chuyện này thôi nha!

Vô duyên vô cớ bị chửi ngu lần thứ n khiến Ivy muốn phát điên, lầm bầm “Con ranh con có cơ hội ta sẽ nhử hết răng ngươi!”. Nhưng câu hỏi tiếp theo của “con công số hai” lập tức làm cô chú ý

- Không biết “cô dâu bí mật” của pharaon có thân phận ra sao nhỉ?

- Nhìn đồng của hồi môn quý giá chuyển đến phần nào đã nói lên xuất thân cô gái này không hề thua kém ba vị vương phi hiện tại! – con công số một thờ dãi phân tích

...

Hai mỹ nữ nhanh chóng rời đi, để lại Ivy cứng mớ tâm trạng hỗn tạp. Phần nhẹ nhõm khi biết người mà hần muốn cưới không phải là mình. Phần lại thấy khó chịu đến ghê tởm với suy nghĩ: “User là đồ tồi, mở miệng là nói yêu mình, xoay lưng đã muốn cưới người khác”... Thật sự là “ăn không được, mà bỏ cũng không đành”, haizz...!

***

Đêm. Hoàng cung Ai Cập chỉ còn một vầng trăng sáng trên cao là còn thức

Một thân hắc y nhỏ nhắn hòa cùng bóng đêm di chuyển từ hành lang này sang hành lang khác hết sức khéo léo mà vô cùng nhanh nhẹn... Chẳng mấy chốc cô đã “cho rơi” hầu hết lính canh thuận lợi áp sát thân điện Pta.

Gian phòng phía nam của thần điện mang vẻ kiêu sa quyền quý như chính chủ nhân của nó, nền đá lưu ly, tường sơn màu sáng, trầm hương thượng phẩm nghi ngút khói... Trên ghế dài mạ vàng lót đệm đỏ mềm mại, Henutmire nửa nằm nửa ngồi nói với người nữ quan

- Này Runa, việc ta sai người đã làm xong chưa? – rèm mi tao nhả khép hờ vẫn nằm yên bất động
- Thừa vương phi, thuộc hạ đã giải quyết ổn thỏa. Xin người đừng lo lắng – nữ quan cung kính trả lời, tay không quên nâng quạt làm mát cho chủ nhân
- Runa ta thật lo lắng! Không biết con ả Ishana thấp hèn có khai ta không? – đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, song mắt không chút dao động
- Người hãy yên tâm. Pharaon vốn biết chuyện người làm nếu muốn trách tội thì đã đến từ sớm! – Runa thành thật nói suy nghĩ của mình

Phurong nhăn đột ngột mở to, ác liệt vồ lấy người bên cạnh. Vị nữ quan sợ hãi vội quỳ mọp xuống đất, van xin

- Thuộc hạ lỡ lời, xin vương phi tha thứ
- Người nhớ rõ ràng cho ta... Ta-không-hề-liên-quan-đến-chuyện-đó – Henutmire cay độc rít từng chữ qua kẽ răng, vẻ mặt kiêu diễm cũng vì thế mà biến dạng đến khó coi

Ivy nấp bên góc khuất chứng kiến toàn bộ không khỏi nhíu mày khó chịu “độc ác luôn làm cho người ta xấu xí”. Không có nhiều thời gian để nghe thêm câu chuyện nhảm chán của chủ tớ bọn họ cô quyết định “đánh nhanh rút gọn”...

Nhanh như chớp, bóng nhỏ lao đến ghế dài, dè lên thân thể Henutmire lấy thế chủ động, con dao găm trong tay khôn ngoan kẻ sát cô đối phương

Nữ quan Runa sau phút giây kinh hoàng định la lên cầu cứu, nhanh hơn một chút Ivy lên tiếng trước cảnh báo

- Câm ngay, không thì ta không biết mình sẽ làm gì đâu! – con dao nhỏ tăng thêm độ uy hiếp, một vết xước nhỏ xuất hiện trên cái cổ thon dài của vương phi khiến người nữ quan phải im bật
- Người... người định làm gì? – Henutmire hoảng loạn liú lười
- Làm gì á? Người đã làm gì với ta, thì ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lời cho người – Cô gái nhỏ bình thản nói
- Người... dám – Lời Henutmire phải dờ dang vì con dao trong tay Ivy bắt đầu chuyển động, mũi dao nhọn hoắt hướng thẳng yết hầu cô nàng mà dí sát. Nhìn vẻ thân nhiên của Ivy càng làm tim cô ta nhảy nhót đủ thứ vũ điệu như muốn rút ra ngoài
- Yên tâm, ta sẽ không giết người đâu...

Nghe lời này Henutmire chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì câu tiếp theo của Ivy khiến mặt cô ta xanh lè không còn một giọt máu

- Nhưng mà... - mũi dao tiếp tục di chuyển qua cái cổ trắng ngần rồi mon men tìm đến gương mặt kiêu diễm kia - Vẽ vài đường lên đây thì cũng không tệ nhỉ?

Thương thức vẻ mặt Henutmire lúc này làm Ivy vô cùng hài lòng: “Thì ra chỉ là con lương nhỏ giả dạng rắn độc mà thôi!”... Đã chán với việc ức hiếp thiếu nữ yếu đuối, Ivy quyết định kết thúc trò chơi. Đoạn cô vung dao lên rồi hung hãn hạ xuống... Henutmire nghe tim mình muốn ngừng đập, nhắm mắt điên cuồng rung rẩy hoảng sợ... Nhưng con dao nhỏ lại bỏ qua cái cổ mỡ miều cùng gương mặt kiêu diễm mà rơi xuống mái tóc dài thướt tha của cô nàng... Không có máu chảy ra, cũng không có chút đau đớn chỉ một phần tóc đứt lia... Phía trên truyền xuống âm thanh nhẹ nhàng mà vương giả, như một vị nữ hoàng quyền lực vô song

- Ta không phải loại người người có thể đụng vào. Lần này là cảnh cáo, nếu còn lần sau... - Ivy nghiêng răng gần từng chữ - Cái-rơi-xuống-sẽ-là-đầu-của-người.

Không đợi Henutmire và nữ quan hoàn hồn, Ivy nhanh chóng phóng qua cửa sổ, biến mất như chưa bao giờ xuất hiện...

Chủ tớ bọn họ sau giây định thần, liếc nhìn nhau rồi thét lên thảm thiết...

Đêm tĩnh lặng hoàn toàn bị phá vỡ... Tin tức lập tức truyền đến thần điện Amun

- Thưa pharaon! Vương phi Henutmire bị hành thích! – Karen quỳ bên ngoài cửa phòng Ramesses nói vọng vào

- Kè nào ăn gan hùm dấm làm xằng bậy trong cung điện của ta? – Hân đang bức bối vì không ngủ được, lại có tên thích khách ngu dại đến nạp mạng – Bắt được thích khách không?

- Thưa, không bắt được... Nhưng... - Karen không biết nên nói thế nào cho phải

- Đứng dậy đi! – User bước ra, lãnh đạm ra lệnh – Nói!

- Nhưng... Vương phi nói là do thượng tế Ivy làm ạ!

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ván Tội (1)

User không nói nên lời, trầm ngâm một chút, hân quyết định

- Đến thần điện Pta!

***

Trên chiếc giường đệm êm ái, Henutmire mệt mỏi nhắm mắt, hàng mi uơu uớt dao động nhẹ, gò má bên trái còn sưng tấy đỏ hồng, đôi môi rung rẩy mím chặt như đang cố kiềm nén ỳ khuất.

Bên giường, hai nữ nhân xinh đẹp khí chất cao quý hơn người ngồi trước, đám cung phi mỹ nữ như hoa như ngọc đứng hầu phía sau. Ai nấy đều hết sức quan tâm đến chuyện “động trời” vừa xảy ra

...

- Cô ta vào đây bằng cách nào?

- Runa, lúc vương phi xảy ra chuyện người cũng có mặt phải không? – vương phi Nefertari dịu dàng như nước hướng người tỳ nữ rặn hỏi

Ở khoảng cách không xa, nữ quan Runa đang băng bó vết thương trên tay nghe hỏi liền quỳ xuống, thuật lại vội vã mặt sợ hãi

- Thưa vương phi, bây tôi cũng không rõ làm sao cô ta vào được tận đây. Lúc đó, cô ta đột ngột xuất hiện dùng dao uy hiếp chủ nhân, ép không bầy tôi được kêu cứu. Rồi... Rồi, tát vào mặt chủ nhân lớn tiếng nói... “Người không được tranh giành pharaon với ta!”. Chủ nhân vì sợ hãi quá độ mà ngất đi. Sau đó, cô ta lại xông đến dùng dao đâm vào tay tôi...

- Nói hay lắm... - Giọng nói đàn ông trầm thấp từ ngoài truyền vào. Thân ảnh uy dũng đồng thời xuất hiện nơi ngưỡng cửa

- Pharaon vạn tuế! – Liên thanh sùng bái quen thuộc vang lên

Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, cơ thể cường tráng tựa mãnh sư... Mị lực tỏa ra từ hân thực sự đủ sức hấp dẫn mọi phụ nữ, khiến họ phải điên cuồng muốn giữ lấy. Nhưng... Có ai biết được? Chính hân lại mong muốn những lời dối trá của nữ quan kia trở thành sự thật biết nhường nào?

Mắt phượng diễm qua một lượt những gương mặt yêu kiều dưới chân, rồi dừng lại một chút trên người nữ quan kia. Song, hân không vội nói gì mà trực tiếp lướt qua đến cạnh giường, trầm giọng

- Tất cả miễn lễ!

Chỉ đợi có thế, Henutmire hai tay như dây leo quấn lấy phần hông lực lưỡng của người đàn ông, nước mắt không biết từ đâu tuông ra như thác, uất ức

- Ta chưa bao giờ phải chịu nhục nhã đến thế... Lại từ một đứa nô lệ thấp hèn... huhu

Hân khẽ cau mày, đưa tay nâng nhẹ cằm cô ta, liếc nhìn nửa bên mặt còn ửng hồng nắm đầu tay

Bên kia giường truyền đến âm thanh thanh tao dịu ngọt

- thần thiếp đã cho người đi mời nữ tư tế... Nhưng... Nhưng nàng ta từ chối với lý do bệnh nặng không tiện ra gió...

- Nó nói dối! Vừa rồi ở đây nó còn là một con báo vô cùng hung hãn, khát máu - Henutmire không nhin nổi cái ngang lì Iset

Như không để tâm đến những lời vừa nghe, âm thanh trầm đục không mang theo bất kỳ cảm xúc nào đều đều hướng đám phụ nữ bên giường ra lệnh

- Các nàng lui xuống!

Biết không thể trái lệnh, bọn phi tần lễ phép hạ thấp người, rồi từng bước khuất sau cửa lớn. Lúc tiếng động nhỏ dần rồi tắt lịm trên nền đá lưu ly lạnh ngắt... Cũng là khi một cái tát như trời giáng rơi thẳng vào nữa bên mặt còn lại của Henutmire, khiến cô ta ngã sòng xoài trên chính chiếc giường của mình. Những người còn lại trong phòng được một phen khiếp vía, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, âm thanh từ địa ngục vọng lại bởi căn phòng kín

- Nếu trong người người không chảy dòng máu hoàng gia Ramesses thì thứ mà người nhận được hôm nay không chỉ là bạc tay này

Henutmire sau giây choáng váng liền bò xuống giường ôm lấy chân hân, mặc kệ đau rát trên mặt, cô khóc như mưa, nghẹn ngào

- Thần thiếp không biết mình đã phạm tội gì?

Những ngón tay thon dài lần nữa nâng nhẹ gương mặt kiều diễm, ép buộc đôi mắt đắm lệ kia đối diện cùng đôi người hổ phách lạnh lẽo của hân, lực tay cũng tăng dần theo từng câu chữ

- Đừng tưởng ta không biết những gì người đã làm, giết phi tần kia là để cảnh tỉnh người. Nào ngờ hôm nay người dám đối gạt ta lần nữa, gan người thực sự to bằng trời...

Xương hàm thon nhỏ tướng chừng vỡ vụn dưới lòng bàn tay sắt thép, Henutmire hoảng loạn bắt lấy cổ tay người đàn ông, sống chết lôi ra. Miệng vì đau đớn mà không thốt nổi một lời, chỉ có thể vô lực ngọc nguỵ đầu, không biết cô đang muốn van xin hân buông tha hay phủ nhận điều hân nói. Thái độ hoảng loạn của cô gái dưới chân càng khiến Ramesses thêm phần chán ghét, đôi môi quyến rũ thông thả phun nhẹ từng từ

- Cũng như ta, Ivy thuận tay trái. – Âm cuối thoát ra khỏi miệng cũng là lúc sự chán ghét kia lên đến đỉnh điểm, hân buông tay. Nhưng giờ phút này chính cô ta lại quy ngã xụi lơ trên nền đá lạnh

Có nằm mơ Henutmire cũng không nghĩ đến chi tiết hi hữu này. Lại một lần nữa cô thua trong chính mưu kế của mình “Nó quá may mắn hay bản thân mình quá xui xẻo?”. Thêm một lần nữa ngược nhìn bóng dáng thánh thần khiến cô si dại suốt mười mấy năm nay: “Một chút thương xót trong đôi mắt hổ phách đẹp đẽ kia cũng không tồn tại!”. Nụ cười chua chát thoáng hiện trên gương mặt đầy nước mắt: “Mình thua chỉ vì tìm người đàn ông này không thuộc về mình... Nhưng con tiện tì Ivy càng không đủ tư cách có được nó...”. Như một con phượng hoàng gãy cánh, Henutmire đưa tay gạt đi nước mắt, chỉnh lại tư thế tôn quý vốn có. Cô mỉm cười thật kiều diễm, khẽ nói

- Ngài hết lòng bảo vệ nó... Chỉ bởi nó rất giống... người đó...!

Tuy câu nói không đầu không đuôi, nhưng lại có tác dụng khiến gương mặt tuấn mỹ vốn lãnh khốc nay lại càng âm hàn cực điểm. Vội về mặt ác chưa từng thấy hân nghiêng răng gần từng chữ hết sức rõ ràng

- Ta đối với người đàn bà kia cũng như người... Chỉ có chán ghét, “vô-cùng-chán-ghét”!

Mặc kệ Henutmire còn đang bàng hoàng bất động bởi lời nói phủ phàng ấy. Ramesses hướng Karen lớn tiếng ra lệnh

- Truyền lệnh của ta, vương phi Henutmire phạm tội bất kính, tước bỏ mọi quyền hạn, giam lỏng tại thần điện Pta. Nghiêm cấm mọi cuộc tiếp xúc – liếc mắt sang tên nữ quan trẻ tuổi đang run cầm cập do quá sợ hãi, hân tàn nhẫn đưa ra phán quyết – Nữ quan Runa phạm tội dối trá xử cắt lưỡi, rồi thưởng cho bọn nam nô... để nó sống-không-bằng-chết

- Pharaon tha cho bầy tôi. Xin ngài tha cho con!... – Runa khóc lóc thảm thiết, liên tục dập đầu van xin

Song, đáp lại âm vang thống khổ lại là ngữ điệu nhẵn tâm quen thuộc

- Lập tức thi hành! – Hân bình thần xoay lưng tiến ra cửa lớn, phất tay ra hiệu lệnh Karen không cần theo hầu. Từng bước dài nối tiếp nhau mang theo chút vội vã, nôn nóng... Dường như hân đang rất muốn gặp người-nào-đó...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Ván Tội (2)

Bước chân gấp gấp dần chậm lại nơi ngã rẽ hành lang, rồi dừng hẳn trước căn phòng thân quen. Khác hoàn toàn với dáng vẻ vội vàng trước đó, mắt phượng lúc này ngập tràn nỗi do dự. Hân sợ phải đối diện với sự lạnh nhạt của cô, sợ phải nghe những lời tuyệt tình từ đôi môi nhỏ nhắn. Nhưng...

Mong nhớ nào chịu buông tha hấn, con tìm vốn sắt đá nay lại điền đại si mê một bóng hình... Bao nhiêu ngày cô không đến tìm hấn, là bấy nhiêu đêm hấn trằn trọc mất ngủ, tìm kiếm chút mùi hương quen thuộc còn lưu lại trên chiếc giường hoan lạc hôm ấy... Cái hấn cần không phải là một đêm tham hoan ngắn ngủi, mà là trọn đời trọn kiếp giữ lấy cô bên cạnh...

Tạm gác bỏ mọi suy tư, User đưa tay đẩy mạnh cửa, chưa kịp bước vào thì bên trong đã truyền đến giọng nói không mấy dễ chịu với hành động vừa rồi của hấn

- Ta biết ngươi sẽ đến, nhưng ít nhất ngươi cũng nên lịch sự gõ cửa chứ?

- Cung điện là của ta, ta muốn thì đến. Cần phải xin phép ai(!?)

Căn phòng đơn sơ như chính chủ nhân của nó. Góc phải đặt giường ngủ và tủ quần áo rất ngăn nắp. Góc trái thì hoàn toàn ngược lại, những vật dụng “quái đàng” kỳ lạ chiếm phần lớn diện tích, phía sau kệ sách cao ngất với khối tài liệu bằng giấy papyrus và đất nung khá đồ sộ, nhìn chung có vẻ giống với nơi cô dùng để làm việc. Giữa phòng bày trí một chiếc bàn và bốn chiếc ghế gỗ, trên bàn là bộ bình trà thông dụng của người Ai Cập cổ đại. Cô gái nhỏ ngồi bên bàn gỗ, bình thần thường thức bình trà sen còn nóng hổi

- Ngang ngược! – Ivy kết luận, cúi mặt ngắm nước trong ly dao động nhẹ theo chuyển động của tay

- To gan! – Hấn gằn giọng

- Cũng không phải lần đầu ngươi nói hai chữ này! Tìm ta có việc gì? – Ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt trong veo không gọn chút sợ hãi, tiếp lời mỉa mai – Ngươi đến lúc giữa đêm thế này, chắc không phải chỉ để chứng minh uy quyền với ta chứ(!?)

Đôi mày để vương khê cau lại không hài lòng với ngôn hành của cô, nhưng hấn không muốn nhiều lời tranh cãi. Không thêm để ý câu nói bóng gió kia, hấn trực tiếp cao giọng hỏi

- Nàng biết tội danh hành thích vương phi Ai Cập lớn thế nào không?

- Ta cần phải biết không? – Bày ra bộ mặt ngờ ngác, cô hỏi lại

- Nàng cả gan đột nhập Pta uy hiếp tính mạng Henutmire – Hấn định tội cô vô cùng rõ ràng

- Ngạc nhiên chưa? Bằng chứng ở đâu mà ngươi nói thế? – Ivy cãi lại

- Đừng ngụy biện trước mặt ta! Giờ nàng nên cầu xin ta xù nhẹ tội cho nàng, hơn là cô cãi bướng... - Dừng một chút, hấn tiếp lời - Henutmire và nữ quan chỉ định chính là nàng!

- Thất cười! – Ivy cười khẩy, bày ra dáng vẻ như vừa nghe được chuyện hài hước nhất trên đời, cô lý luận – Ngươi không phải không biết Henutmire ghét ta, nữ quan kia lại là người của cô ta. Ngươi loại trừ khả năng họ đồng mưu vu oan ta? Đó là lời nói từ một phía, không thể gọi là “bằng chứng” được đâu nha?... – Dừng một chút, cô nhìn xoáy vào hấn, tiếp lời – Chẳng phải... Ngươi cho người theo dõi ta? Ngay lập tức gọi họ đến đối chứng đi! Hỏi xem, cả đêm hôm nay ta có bước chân ra khỏi phòng không? Có nghe câu “bắt trộm phải bắt tận tay” chưa? Không bằng không chứng muốn đổ tội lên đầu ta, không dễ đâu!

Sự điêu ngoa của cô thật đáng để hấn “nghe ngẫm mình tán thưởng”. Nếu không phải chính mình ngửi thấy mùi hương quen thuộc còn lưu lại trong phòng Henutmire, chắc hấn sẽ tin “sái cổ” những lời xảo biện kia mất... Tuy lý lẽ của cô khiến hấn không thể đáp trả, nhưng đáng tiếc giờ đây trước mặt Ivy không phải là vị vua trẻ tuổi nồng nôi của ba năm trước, mà là người đàn ông quyền lực tối thượng ở vương quốc này. Từ lúc đôi mắt cùng sinh từ ở Kadesh, User đã rất rõ ràng địa vị của hấn là ở đâu? Quyền lực trong tay hấn có thể làm được những gì? Trên thực tế, ở Ai Cập cổ đại, tội trạng của một cá nhân hoàn toàn có thể được quyết định trên ý thức đúng hay sai của người xét xử, mà không cần đưa ra bất kì bằng chứng xác thực gì. Còn hấn chính là vị pharaon tôn quý nhất, người đứng đầu bộ máy pháp luật nhà nước, người thực thi công lý... Hấn không quan tâm cô có tội hay không. Song, hấn lại đang rất cần một lý do để buộc cô phải dựa dẫm vào hấn... Mất phương chớp nhẹ, đôi môi hờ hững bất chấp lý lẽ, phun nhẹ từng từ

- Ta không đến để tranh cãi cùng nàng. Mà là để... Định tội nàng! Ở Ai Cập, ta chính là “luật”, ta nói nàng có tội thì cô tội, không cần nhiều lời!

Dường như Ivy cũng đã đoán trước hấn sẽ ngang tàng, hống hách như thế. Đối diện với sự vô lý của hấn, cô lần nữa trưng ra bộ mặt “ngây thơ vô số tội”, mắt to tròn chớp chớp liên hồi, chăm chú soi mói hấn, rồi “A” lên một tiếng tỏ vẻ đã hiểu rõ vấn đề. Lắc đầu đầy ngao ngán, không nhanh không chậm giọng nói nhẹ nhàng pha lẫn chút giễu cợt vang lên

- User ới là User, “sự anh minh” của ngươi đúng là khiến người ta khâm phục sát đất. Riêng ta còn muốn đào thêm hai tât đất để mà “chui xuống” tôn sùng ngươi cơ!

Đến đây thì sự chịu đựng của hấn cũng lên đến giới hạn. Câu nói mỉa mai cùng ánh mắt khinh khi vừa rồi đủ sức làm cả người hấn rung lên bần bật, hai tay không tự chủ nắm lại thành quyền, môi mím chặt dữ tợn, đôi ngươi màu hổ phách tuyệt đẹp cũng dần chuyển đỏ. Với dáng vẻ ác chưa từng thấy, hấn tiến lên vài bước, dang bàn tay rộng muốn bắt lấy cô gái nhỏ... Song, còi cảnh báo trong đầu Ivy đã kịp thời hú vang, nhanh hơn một chút, cô nhảy dựng lên lùi về phía sau bàn, liú lười nói vọng lại

- Quân tử... Động khẩu... Không động thủ...

- Ta càng nhường nhịn ngươi càng được đằng chân lân đằng đầu... Hôm nay, ta sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là “phép tắc”

Hắn mất kiên nhẫn trực tiếp phóng lên bàn gỗ, rồi nhanh như chớp đáp xuống trước mặt cô. Theo phản xạ tự nhiên, Ivy muốn co chân bỏ chạy... Đáng buồn thay! Vừa lùi thêm hai bước, lưng đã truyền đến cảm giác lạnh cứng, là thân cột... Gương mặt đàn ông tuần mỷ tình xảo như tượng tạc liền phóng đại trong tầm mắt, thân thể hắn cường tráng to lớn càng khiến cô cảm thấy ngột ngạt khó thở. Chưa kịp lấy lại bình tĩnh, thì móng vuốt quỷ dữ đã mon men tìm đến chiếc hàm thon gọn, dùng sức buộc cô ngẩng đầu mặt đối mặt cùng hắn, giọng nói ma quái từ chốn địa ngục vọng về vang lên

- Không nên liều lĩnh cố tình chọc giận ta, người chẳng đủ sức gánh lấy đâu! – Bàn tay gian ác tăng thêm lực đạo, hắn tiếp lời – Đừng nghĩ ta sùng ái người thì có thể vô pháp vô thiên không xem ai ra gì! Hành thích vương phi của ta, lại còn to gan hơn dám phi bán ta, người-nghĩ-người-là-ai? Hay người cho rằng ta không dám giết người? Nói cho người biết, thứ ta yêu thích nếu không giữ được... Thì chính tay ta sẽ hủy hoại nó... – Hắn tàn nhẫn gần từng tiếng, vô cùng rõ ràng

Đau đớn khiến cô hoàn toàn tỉnh táo. Chiếc hàm tinh xảo gần như vỡ ra dưới lòng bàn tay sắt, nhưng cô không khóc, cũng không cầu xin hắn buông tay. Giờ phút này, cô mới rõ ràng bộ mặt thật của tên đàn ông giả dối này. Con đau da thịt làm sao bị được cỡi lòng tan nát, những giọt nước mắt dường như đang chảy ngược vào tim, ai oán: “Ivy ơi này thật ngu, còn gì nữa để phải luyến tiếc người đàn ông này!”. Hắn nói đúng, tình yêu vừa chớm nở trong cô, chưa kịp đơm hoa kết trái thì đã bị chính bàn tay hắn hủy hoại mất rồi!... Rất nhanh, sau khi đưa ra quyết định... Đôi mắt trong veo không còn gọn chút giận dữ, cũng chẳng hề có bi ai như vừa rồi, mà là lãnh đạm nhìn hắn. Hắn không còn đáng để cô gửi gắm thêm một cảm xúc nào nữa...

Sự bất cần tỏa ra từ Ivy lúc này, làm User đột nhiên... Sợ hãi! Chưa bao giờ hắn nhìn thấy ánh mắt như thế từ cô, lạnh băng không chút chứa bất kỳ cảm xúc gì, cứ như hắn hoàn toàn không tồn tại trong đó. Tâm tư User dao động mạnh, suy nghĩ vừa rồi khiến hắn không chịu nổi, ngực nhói lên từng cơn dữ dội, bàn tay to lớn trên hàm cô vô thức buông lỏng rồi gấp gáp tìm đến nhãn quang kia chặn lại

- Đừng nhìn ta như thế!

Khuôn hàm tê rần được giải thoát khỏi bàn tay ma quỷ, đôi môi nhỏ nhắn nhếch lên thành một nụ cười băng hàn, cô nói khẽ

- User, đã đến lúc hai ta nên thành thật với nhau rồi! – Dừng một chút, đưa tay gỡ tay hắn xuống, cô cố tình dùng kính ngữ phân rõ ranh giới với hắn, bình giọng tiếp lời – Ta nhận mình có đến tìm Henuinire và dùng lời lẽ bất kính với ngài. Nhưng, Ivy này không phải loại người thích sinh sự...

Nghĩ đến những câu nói của mình trong cơn nóng giận, hắn giật thót, vội ngắt lời cô

- Được rồi, ta không muốn truy cứu chuyện đó nữa

- Để ta nói hết đi User, hôm nay ta và ngài nên giải quyết rõ ràng mọi chuyện. – Không đợi hắn đồng ý, Ivy thuật lại – Vào hôm đại tiệc, vương phi của ngài bỏ thuốc vào rượu hại ta quá thâm. Hôm nay ta đến tìm cô ta cảnh cáo, xét nghĩ cũng không có gì quá đáng. Ta dám làm dám nhận, ta chưa từng có ý nghĩ sẽ chạy tội! Nhưng ta muốn để ngài nếm thử mùi vị, biết rõ đối phương có tội lại không thể làm được gì, có cảm giác ra sao? – Nhìn xoáy vào hắn, cô hỏi – Ngài dám nói rằng, hôm ta bị hạ thuốc ngài hoàn toàn không biết gì sao? Hay ngài vốn có thể ngăn cản nhưng lại cố tình “mượn nước đầy thuyền”, ép ta vào chuyện đã rồi? Ngày nghĩ, khi biết hành vi của ngài, ta còn có thể tôn trọng ngài không?

Đối diện với một loạt nghi vấn của cô, hắn biết mình không thể phủ nhận tội lỗi kia nữa, gấp gáp dang tay ôm cô vào lòng, User dỗ dành

- Ta xin lỗi Ivy, ta sẽ bù đắp mọi thứ tốt đẹp nhất cho nàng! – Rồi hắn mê luyến nói – Hãy hiểu cho ta... Chỉ vì, ta quá yêu nàng!

Ivy đứng xui xẻo như thể xác không hồn trước lời tán tỉnh ngọt ngào của User, tự hỏi: “Đâu mất rồi cảm giác xúc động trên bình nguyên Orontes?”, rồi cười nhạt với chính mình. Thật buồn cười, khi cách đây vài phút chính cô cũng đã nghĩ rằng hắn rất yêu mình... Không nhanh không chậm, cô đều giọng đáp lại

- Không User, ngài chỉ yêu chính bản thân mình thôi! – Đưa tay đẩy hắn ra, cô tiếp lời – Ngay bây giờ ta sẽ chứng minh lời ta nói!

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vấn Tội (3)

Bỏ mặc hắn chơi vui đứng đó ngẫm nghĩ câu nói hàm ý của cô. Ivy bước về phía trái căn phòng, lấy một văn kiện bằng giấy papyrus trên bàn làm việc, rồi nhanh chóng quay trở lại đặt vào tay hắn

- Như ngài phán quyết ta có tội, thì đây là thứ dùng để “lấy công chuộc tội” cho ta! Chính ta sẽ tìm đường lui cho mình không dám phiền ngài bận tâm lo nghĩ.

User vẫn chưa hiểu lắm lời cô cho đến khi mở văn kiện ra đọc nội dung bên trong. Lửa tham vọng thoáng chốc tràn ngập trong mắt phượng yêu nghiệt, rất rõ ràng người đàn ông này đứng trước quyền lực luôn không bao giờ che dấu nổi cảm xúc. Đó là văn bản khá chi tiết về cách chế tạo kiểm sát. Trong lúc hắn vẫn say sưa trôi theo từng chữ tượng hình trên văn bản, cô lên tiếng

- Đây chỉ là phương pháp chế tạo kiếm sắt sơ cấp nhất, có lẽ người Assyria cũng dùng cách này. Có nó ngài sẽ có đạo quân ngang tầm với những đế quốc hùng mạnh nhất hiện nay. Nhưng, để trở thành “bá chủ Phương Đông”, bấy nhiêu đây vẫn chưa đủ...

Hắn ngược mặt nhìn cô. Những vấn đề liên quan đến quân sự, Ivy không bao giờ nói lời dư thừa... Cô nói thế, rõ ràng hàm ý với hắn rằng cô biết cách chế tạo ra loại kiếm sắt tốt hơn, có thể khiến Ai Cập của hắn trở thành bá chủ trên vũ đài Phương Đông. User nóng nóng hỏi thúc

- Nàng nói tiếp đi!

- Ta đang tìm phương pháp tạo ra loại kiếm sắt cao cấp nhưng việc này rất khó khăn, bởi lẽ... Tâm trạng ta không tốt thì không suy nghĩ được gì hết...

- Nàng cần gì cứ nói! – Hắn biết cô đang muốn ra điều kiện với hắn

- Ta chỉ muốn ngài hứa với ta một việc!

- Việc gì ta cũng có thể hứa với nàng! – Hắn mắt kiên nhẫn nói nhanh

- Ta muốn ngài hứa... Sau khi ta giao cho ngài phương thức kia, ngài phải lập tức thả ta đi, không được tìm kiếm ta, càng không được ra lệnh truy bắt ta!

Tâm trạng đang cao hứng của hắn dường như bị dội phải gáo nước lạnh, nụ cười rạng rỡ giây trước, giây sau đã cứng đờ, sự lãnh khốc tỏa ra từ hắn thoáng chốc bao trùm lấy không gian, chất giọng nhẹ nhàng bị đẩy lùi đến phương xa, thay vào đó là âm vang địa ngục

- Tuyệt đối không có khả năng!

Cái tên này đúng là trở mặt nhanh hơn trở bàn tay. Ai mới vừa nói: “Việc gì ta cũng hứa với nàng”? Chắc không phải hắn đâu! Cũng mai cô đã dự liệu đến việc hắn có thể lật lọng, đem điều kiện ra giao kèo rõ ràng. Nếu không lẽ đại đưa cho hắn thứ hắn cần, xong việc hắn dờ thối ngang ngược, cô chỉ có nước ngồi khóc do mình ngu thôi! Hơi bức, nhưng Ivy vẫn cố gắng bình tĩnh giải thích với hắn

- Ngài cho rằng hoàng cung của ngài nhốt được ta? Hay cho rằng chỉ cần cho người giám sát là ta không trốn được? Ngài nhầm rồi, ta có thể bỏ đi bất cứ khi nào. Song, ta không muốn sống cuộc đời trốn chui trốn nhủi dưới sự truy bắt của ngài. Ta muốn đường đường chính chính bước ra khỏi cửa hoàng cung, tìm lại tự do của mình! – Nhìn thấy khói sắp bốc lên từ đầu hắn, cô vội tiếp lời dụ dỗ - Ngài nghĩ kỹ đi. Thả ta đi ngài chỉ mất một vật yêu thích, thay vì hủy hoại ta, thì cứ xem như ngài giàu lòng nhân đạo tha cho ta con đường sống. Còn cái ngài được không cần cân đo cũng biết nó giá trị nhường nào... - Ivy điều ngoa cố tình gợi ý – Phương thức này ngoài chế tạo kiếm sắt ngài còn có thể áp dụng vào chế tạo công cụ sản xuất, ta bảo đảm sẽ thu lại kết quả ngoài tầm mong đợi... Thử hỏi một Ai Cập giàu mạnh về kinh tế và mạnh mẽ về quân sự, thì vị trí “bá chủ Phương Đông” kia còn ai có thể tranh giành cùng ngài!

Theo từng lời cảm dỗ của cô gái nhỏ, ánh mắt người đàn ông cũng chuyển biến từ giận dữ sang do dự. Không khó để nhìn ra hắn khát vọng quyền lực đến mức nào... Đứng trước bốn chữ “bá chủ Phương Đông” thử hỏi bậc đế vương nào có thể chối bỏ sự thèm khát, mà Ramesses đại đế chính là người đàn ông có tham vọng mạnh mẽ nhất trong số đó... Biết mình đã thành công kích thích bản chất đam mê quyền lực trong hắn rồi đây. Ivy mỉm cười mà mẫn, cô ý chọn thời khắc thích hợp nhất, buông luôn câu quyết định

- Nếu ngài đồng ý yêu cầu ta đưa ra, thì ngay sáng mai ta sẽ giao phương thức kia cho ngài.

Câu nói của Ivy khiến hắn lập tức tỉnh táo. Phương nhân chớp nhẹ một cái, rồi đột ngột vỗ lấy thiếu nữ, chăm chú dò xét... Khá lâu sau, khỏe môi cao ngạo khẽ nhếch lên, hắn cười nhưng lại cho người ta cảm giác uy hiếp bức người, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên nhưng lại mang theo hơi thở lạnh lẽo chết chóc, hắn hỏi

- Sau khi rời khỏi ta, nàng sẽ đến Haiti đúng không?

Ivy khẽ chau đôi mày thanh ngăm ngăm: “Đó không phải ý kiến tồi, nếu có cơ hội mình sẽ ghé thăm Nir!”. Song, cô cũng chẳng ngu dại gì nói lên suy nghĩ của mình lúc này. Hiểu sai ý hắn, Ivy đáp

- Ngài có thể yên tâm, ta xin thề không bao giờ phản bội Ai Cập mà đứng về phía Hittite đâu!

- Ta muốn nàng thề không bao giờ hội ngộ Muwatalish! – Hắn ra lệnh

- Ngài đừng quá đáng! – Không chịu nổi sự vô lý của hắn, cô cự lại – Ta sẽ không bán đứng Ai Cập, nhưng việc có gặp lại Nir hay không là quyền tự do cá nhân của ta.

- Vậy thì ngươi đừng nằm mơ ta sẽ để ngươi tìm đến với hắn – Hắn hung tợn rống lên

- Vậy thì ngài cũng đừng mong có được phương thức kia – Cô nhẹ nhàng trả lời

- Ngươi dám không giao? – Hắn ngang ngược

- Ta không nghĩ được lấy gì mà giao cho ngài? – Cô mặt dày

- Ta cho ngươi ba ngày, nếu không giao ra thứ ta cần thì đừng trách ta...

- Không cần, ở đây ta có cái mạng này thôi. Ngài thích thì có thể lấy đi bất cứ lúc nào! – Cướp lời hần, cô kiên quyết

- Ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết – Hần đe dọa

Cô cười nhạt, rành rọt rót từng lời vào tai hần

- Hiện tại đã như thế rồi! Với ta, sống mà không có tự do thì khác nào đã chết!

Mắt phượng nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng lại không nói thêm được lời nào. Ivy cũng gửi đến hần nhãn lực kiên định, quyết không lùi bước. Cuộc đối thoại gay gắt không lời, càng làm cho không gian nhỏ hẹp trong phòng trở nên trầm mặc lạnh người. Mãi lâu sau, hần mất kiên nhẫn lên tiếng trước

- Ivy, ngươi đừng ép ta!

- Ngài có thể lựa chọn mà User, thả ta đi ngài sẽ có thứ mình cần. Bằng không... Dù phải ôm theo nó xuống mồ, ta cũng không giao cho ngài! – Lần này cô muốn chơi lớn, đem chính sinh mạng mình đặt cược vào ván bài này

Khát vọng bá quyền khiến hần phát điên, cơn ghen làm hần hóa dại. Hai tay vô thức nắm lại thành quyền, từng đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch. Tâm tư hần đang phải đấu tranh ác liệt giữa tham vọng và tình yêu, thì chính cô buộc hần phải đưa ra quyết định

- Giữa quyền lực và ta ngài chỉ có thể chọn một – Nghiêm giọng câu trước là thế, câu sau lại nhẹ nhàng dụ hoặc - Nặng nề đã quá rõ ràng, còn gì để phải phân vân? Ngài chỉ cần gật đầu một cái, hai ta liền cùng lúc có thể thực hiện ước mơ của mình, có gì mà không tốt...!

Sự do dự không quyết trong đôi ngươi màu hổ phách xinh đẹp kia cũng dần tan đi theo từng lời cảm dỗ điêu ngoa từ cái miệng nhỏ乖巧 hoạt. Người đàn ông lấy lại vẻ trầm tĩnh uy nghiêm thường ngài, hần đã có quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Sông Nile* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.